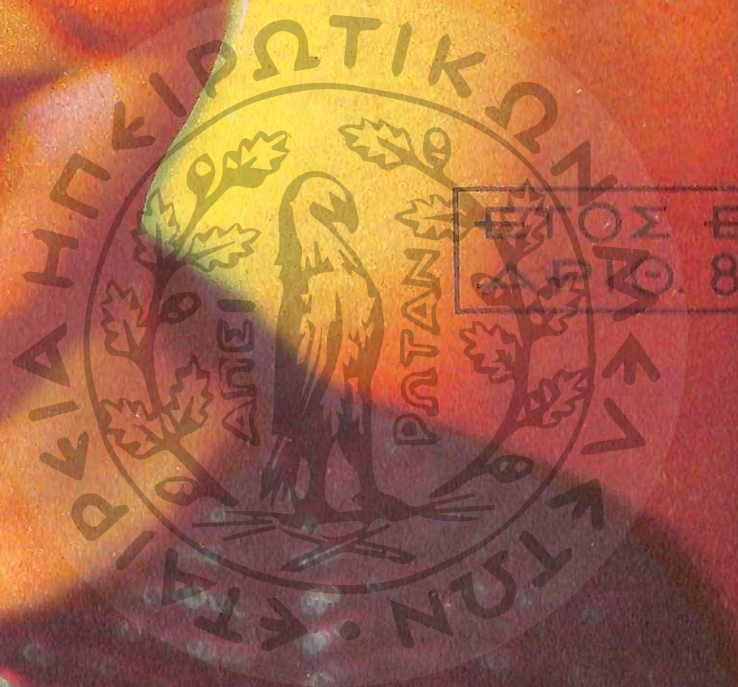

PHÂN CHIA

ΔΡΔΧ

4

ΠΑΝΘΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 Β

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28—333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΛΗΝΟΣ 100

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΚΑΛΟΠΛΥΜΜΕΝΑ ΡΟΥΧΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΥΛΑΚΙ

ΝΤΕΣΤΡΕ

Ζητήσατε από τὸν παντοπώλην σας καὶ προσέχετε
τὴν Μάρκαν

ΝΤΕΣΤΡΕ

STE AME DES USINES DESTREEE

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ

Ἡ Μόδα ἀπαιτεῖ ἐκάστοτε ὅπως
τὸ ἄρωμα ἐναρμονίζεται μετὰ τὴν ἐπο-
χὴν. Δι' ἐφέτος ὡς ἄρωμα τῆς μό-
δος ἀνεδείχθη τὸ ΜΑΤΙΝΙΕ. Τὸ ἄ-
ρωμα τοῦτο ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν
καλαίσθητον εὐωδίαν δροσερῶν ἀν-
θέων, εἶνε πολὺ εὐχάριστον καὶ με-
γάλης διαρκείας. Τὸ ἄρωμα ΜΑΤΙ-
ΝΙΕ πωλεῖται εἰς ἐσφραγισμένα φι-
αλίδια πολυτελῆ πρὸς δρ. 57 ἑκάστον
καὶ εἰς χυμὰ πρὸς δρ. 2 τὸ γραμ-
μάριον. ΜΟΝΟΝ εἰς τὸ Μυροπω-
λεῖον «ΑΡΙΣΤΟΣ» ὁδὸς Περικλέ-
ους 31.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΜΑΝΑΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

ΤΩΝ

ΘΗΛΕΩΝ

(ΦΛΑΜΜΑ 1935)

(ἓνα βιβλίο, ποὺ πρέπει νὰ τὸ διαβάσῃ κάθε ἄνθρωπος)

Μὴν ἀποφασίζετε νὰ φωτογραφισθῆτε
πρὶν ἐπισκεφθῆτε τὸ ἀτελιὲ τοῦ μοναδι-
κοῦ καλλιτέχνη φωτογράφου

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ

Κολοκοτρώνη 57 Ἀθῆναι

Εἰδικότης εἰς τὰς μεγεθύνσεις

Ἀπόδοσις φυσιογνωμίας τελεία

Κομμώσεις δωρεάν

ΠΩΛΕΙΤΑΙ περίπτερον ἐν λειτουργίᾳ
3 × 3 1/2 μ. ὁδὸς Βασιλείου
τοῦ Μεγάλου τέρμα Ρούφ. Πληροφορίαι
ἐντός.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἂν βάψετε μόνη Σας ἓνα περσινὸ
Σας μετὰ τὰς Γερμανικὰς βαφὰς ΑΡΤΙ
αἱ ὁποῖαι καθεὶς παλὴν φόρεμα τὸ μεταβάλλουν
σὲ καινούργιον. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγ-
ματικότης. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ βαφαὶ
ΑΡΤΙ πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία & Ἐμπορικά

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΠΟΛΥ

ΟΠΩΣ εις τὰς διαφόρους παθήσεις καταφεύγετε εις τὸν πλέον πεπειραμένον ἐπιστήμονα, τὸ ἴδιο νὰ κάμετε καὶ διὰ τὸ ὠραιότερόν σας στολίδι, τὰ μαλλιά.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ τεραστίαν πείρα καθ' ὅτι μέχρι σήμερον ἔχομεν ἐκτελέσῃ 15 χιλιάδες ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

ΔΕΝ περιορίζομεθα εἰς τὸ παλαιὸν σύστημα ἐργασίας ἀλλὰ κάθε τρίμηνον ἀνανεώνομεν τὸσον τὰς μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις μας, ὅσον καὶ φάρμακα μὲ ὅ,τι τελειότερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Κομμωτική πρόδοδος ΒΙΕΝΝΗΣ καὶ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ἡ ΑΓΡΥΠΝΟΣ παρακολούθησις καὶ προσοχὴ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἐγγυαται τὴν τελείαν ἐπιτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μαλλίων σας.

ΠΡΟΣ δέ, διὰ τὴν καλυτέραν ἐξυπηρέτησίν σας ἀπὸ τὴν 20ὴν τρέχοντος ὀρίζομεν τὰς κατωτέρω τιμὰς

PERMANANT

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ
ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΕΞΑΝΤΡΙΚ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΔΡ. 10
» 12
» 12

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ 20 ΤΗΛΕΦ. 23-341

Μάτια πού λάμπουν σάν ἄστρα, χλιάλυκα, πρόσωπο ροδόκρino, βλεφάριδες σάν κρόσια μετάξινα, ἀποκτὰ χρησιμοποιοῦσαι διαρκῶς

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "TANIT"

Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος: ΜΟΝΗ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΡΑΤΟΣ εἶναι τὸ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ τόνωσις τῶν φθειρομένων κυττάρων τοῦ σώματος, παρ' ὅσον εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, λέγουσι οἱ σοφοὶ λόγοι.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἀναχωροῦσα ἡ ταίρια καλλυντικῶν TANIT, παρασκευάζει βάσιν τὸ περίφημον τονωτικὸν ζωϊκὸν ἔλαιον τοῦ ΠΟΥΔΡΑΝ (εἰς 9 ἀποχρώσεις, ὥστε νὰ ἁρμόζεται σὲ κάθε ἀπόχρωσιν δερμάτος) ΚΡΕΜΑ ΜΠΡΥΝΕΤ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ, ΡΙΜΜΕΛ ΒΛΕΦΑΡΙΝΗΝ «TANIT», πού σὰς ἀσφαλίζει ΔΙΑΡΚΗ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ, ΝΕΑΝΙΚΗ ΧΑΡΙ.

Τὰ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «TANIT» πωλοῦνται ἐν ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Καταστήματα Εἰδῶν Πολυτελείας.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ "TANIT"

Περικλέους 31 (ἀνω πάτωμα)

Τηλ. 24.77

ROMANTZO MIAS AGNHΣ AGAΠΗΣ, ΙΣΤΟΡΗΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΛΟΓΕΡΟ ΠΟΙΗΤΗ

ΓΑΒΡΙΗΛ
ΝΤΙ ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ

ορρανίζεσκα νια ριμινι

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ. Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Πάολο Μαλατέστα σταλμένος ἀπὸ τὸν τερατοδῶς ἄσκημο καὶ ξεγοφισμένο ἀδερφὸ του Γκι-οβάνι στὴ Ραβέννα, γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὴ Φραντζέσκα ντὰ Πολέντα, πού ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ γυναῖκα του, συναντᾷ στὸ δρόμο τὴ μέλλουσα νύφη του, καὶ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποιά εἶναι, τὴν ἐρωτεύεται. Ἡ Φραντζέσκα τοῦ ἀνταποδίδει τὸν ἔρωτα. Τὰ του νομίζοντας πὺς εἶναι ὁ ἄντρας πού τῆς προωρίζανε. Ο Πάολο ὅταν μαθαίνη τὴν ἀλήθειαν, θέλει νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ στὴν Φραντζέσκα στὸ δρόμο πού τὴ συνοδεύει πρὸς τὸ Ρίμινι, μὰ δὲν προφταίνει γιὰτὶ τοὺς ρίχνονται ληστές. Ο Πάολο τοὺς κατατροπώνει, μὰ πληγώνεται καὶ μένει ἀναίσθητος. Ο Γκι-οβάνι ἀνυπομονεὶ καὶ σιέλει τὸ μικρότερο ἀδελφὸ του Μαλατέστινο, ὁ ὁποῖος μόλις συναντᾷ τὴ Φραντζέσκα τὴν ἐρωτεύεται, κι' ἐπειδὴ τὴ βλέπει νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά της τὸν λιγοθυμισμένο ἀδελφὸ του, ὀρκίζεται νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὸν ἴδιο ὄρκο κάνει καὶ γιὰ τὸν Γκι-οβάνι. Στὸ Ρίμινι, ἡ Φραντζέσκα, στολισμένη νύφη ἀνάμεσα στὶς παρακάρες τῆς, ζῇ στιγμὴς ἀγωνίας καὶ ἀφάτης θλίψης μαθαίνοντας, ἀπὸ τὸν παιδόπουλο πού τῆς φέρει τὸ γαμήλιο δῶρο τοῦ Πάολο, πὺς ὁ ἀγαπημένος τῆς φεύγει γιὰ μακρυνὸ ταξίδι, κι' ἀκολουθεῖ, ζωντανὸ πτώμα, τὸν Γκι-οβάνι πού τὴν αἰθούσα πρὸς πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Ο Πάολο, μέσα στὴν κατάσπρη γαλέρα του μὲ τὴ συντροφιά τοῦ τροβαδούρου Τρεμάτζι καὶ τοῦ γελοιοποιοῦ Μπενεντέτο ὁρμενίζει στὴν Ἀδριατικὴ. Παραδομένος στὸν πόνο του, ἀκούει συγκινημένος μιὰ μπαλλάντα πού τοῦ θυμίζει τὴν ἀγάπην του, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ βάρδια ἀναγγέλλει πὺς ἕνα ὑποπτο πλοῖο, χωρὶς φῶτα πλέει κατ' ἐπάνω του. Ο γελοιοποιὸς Μπενεντέτο διαισθάνεται τὸν κίνδυνο καὶ βεβαιώνει τρέμοντας πὺς τὸ ὑποπτο καράβι εἶναι πειρατικό. Ἡ διαισθήσις τοῦ Μπενεντέτο φαίνεται ὅτι δὲν τὸν γέλαει. Ὅλες οἱ κινήσεις τῆς ὑποπτης γαλέρας δείχναν πὺς πρόκειται νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ. Ο Πάολο καλεῖ τὸν πλοίαρχο ἀλλὰ ἐκεῖνος καθὼς κι' ὅλοι οἱ ναῦτες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τιμονιέρη καὶ τὶς βάρδιες εἶναι μεθυσμένοι. Στὴν ἀπελπισία τοῦ ἀποφασίζει νὰ γυρίσῃ πρὸς ἄλλα ἀπὸ τὸ πειρατικὸ πλοῖο κατεβάζουν βάρκες βιάζονται γιὰ νὰ τοῦ ἐμποδίσουν τὴν ὑποχώρησιν. Τότε ζητάει ἕνα βάλιστρο κι' ἀρχίζει νὰ ἐξακοντίζει ἀναμένα ξύλα πρὸς τὶς βάρκες. Ξαφνικὰ ἐκεῖ πού δὲν τὸ περιμένει μιὰ τρίτη βάρκα πειρατικὴ εἰσέρχει ἀρπάγῃ στὴν πλώρη κι' ἀνεβαίνουν οἱ κουρσάροι. Ο Πάολο τρέχει μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ καὶ χτυπᾷ τὸν ἕνα τὸ σπαθὶ του σπάζει. Τότε τινάζει τὸ σιιλέττο του καὶ ἐξαπλώνει ἕνα δεύτερο. Χωρὶς ὄπλα πιά τοὺς προκαλεῖ νὰ τοῦ δώσουν ἕνα σπαθὶ, νὰ μετρηθῇ μαζί τους, μὰ ὁ ἀρχηγὸς τῶν κουρσάρων ἀτάραχος δίνει στοὺς συντρόφους του διαταγὴ νὰ λασκάρουν τὰ πανιά γιὰ ν' ἀκινήτουν τὴ γαλέρα.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τὴ φράση του καὶ καμμιὰ δεκαριά ἀπὸ τοὺς μεγαλόσωμους ἐκεῖνους διαβόλους, τινάχτηκαν στὰ παλαμάρια κι' ἄρχισαν νὰ σκαλώνουν σὰν σκίουροι στὰ κατάρτια.

Στὸ μεταξύ, ἡ πρῶμνη τῆς ἁσπρῆς γαλέρας τοῦ Πάολο, ὅπου εἶχαν κουβαριαστῇ, τρέμοντας σὰν καλαμιές, ὁ Μπενεντέτο κι' ὁ Τρεμάτζι, πλημύριον ἀπὸ κουρσάρους.

Οἱ δυὸ ἄλλες φελοῦκες, εἶχαν τακάρει τὴν γαλέρα κι' εἶχαν ρίξει τὰ γάντζα τους.

Ο κουρσάρους μὲ τ' ἀνάκατα μαλλιά, πὺς ἔπεφταν τοῦφες-τοῦφες στὸ μεγάλο του μέτωπο, καὶ τὰ μικρὰ σκιστὰ μάτια, πού πετοῦσαν πράσινες φλόγες, διέταξε τότε μὲ μιὰ σκληρὴ βραχνὴ φωνή, πού ἔμοιαζε σὰ νὰ ἐβγαίνει ἀπὸ ὕγρη σπηλιά.

—Μερικοὶ ἀπὸ σὰς νὰ ξετρουπώσουν τὸν καπετάνιο καὶ τὸ πλήρωμα καὶ νὰ τοὺς δέσουν.

—Εἷνας ἀπὸ τοὺς κουρσάρους, πού εἶχαν πλημύρισει τὴν πρῶμνη κι' εἶχαν κατεβῇ στ' ἀμπάρια, ἀπάντησε προβάλλοντας τὸ κατὰμαυρο μούτρο του ἀπὸ τὴ μπουκά τῆς σκάλας:

—Καπετάνιος καὶ ναῦτες εἶναι μεθυσμένοι. Ἄλλοι ροχαλίζουν κι' ἄλλοι εἶναι ξεροὶ σὰν πεθαμένοι.

Ο κουρσάρους, μὲ τὰ μικρὰ σκιστὰ μάτια, χασκογέλασε δυνατὰ:

—Τοὺς κέρασες γιὰ τοὺς γάμους τοῦ ἀδερφοῦ σου, Πάολο Μαλατέστα; Καί, Χαί!

Ο Πάολο, πού σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δάγκωνε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ λύσσα, ἀκούγοντας τὴν εἰρωνικὴ φράση τοῦ κουρσάρου, αἰσθάνθηκε σὰν χαστούκια τὰ χάχανά του καὶ εἶδε τὰ παντὰ κατακόκκινα μπροστὰ του.

Χωρὶς νὰ συλλογιστῇ τὸ τί ἔκανε, χύθηκε σὰν ἀστραπή, ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴ ζώνη, ἐνδὸς ἀπὸ τοὺς πιδὸ κοντινοὺς τοῦ κουρσάρους, ἕνα σιιλέττο γιὰ νὰ τὸ καρφώσῃ στὴν καρδιά τοῦ αὐθάδη ἐκείνου.

Μὰ, δέκα ἀτσάλνια χέρια τὸν ἀδράξαν ἀμέσως, καὶ τὸν ἀκινήτσανε.

—Τὶ περιμένετε λοιπόν; φώναξε ἀφρισμένος. Εἰσαπτε δ-λοι σας τόσο λιγόκαρδοι, πού δὲ βρίσκεται ἀνάμεσά σας, οὔτε ἕνας, νὰ μοῦ στρίψῃ τὸ λαρύγγι, ἢ νὰ μοῦ σφηνώσῃ

ἀνάμεσα στὰ πλευρά μου ἕνα κομμάτι ἀτσάλι;

Κανεῖς δὲν ἀπάντησε. Ἡ βουβαμάρα τῶν μαύρων κουρσάρων, γινόταν πιδὸ τραγικὴ καθὼς τρίζανε τὰ ξάρτια:

Τὰ παντὰ, λασκαρισμένα πιά, χτυποῦσαν σὰ μεγάλα φτερά πλιγωμένου πουλιοῦ, τὰ κατάρτια.

Ἡ γαλέρα δὲ γλύστραγε πιά σὰν κύκνος, στὴν ἀσημοσπαρμένη θάλασσα.

Σκαμπανέβαζε στὴ διάθεσιν τῶν κυμάτων, καὶ τὰ σκοινιά, πλαδορὰ, πηγαίνοντο οὐρανὸν καὶ σερνόντουσαν σιδὸ σάνιδω-μα τῆς κουβέρτας, ἔτοιμα λὲς νὰ γίνουν θηλιεὲς καὶ νὰ δεχτοῦν ἀνθρώπινα κορμιά γιὰ νὰ μεταωρίσουν τὸν ὕστατο σπασμὸ τους, ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ θάλασσα!

Ο Πάολο, κατέβαλε ὑπαρὰν-θρώπινες ἀλλὰ μάταιες προσπάθειες, νὰ ξεφύγῃ, ἀπὸ τὰ σιδερένια μάγκανα τῶν χειρῶν, τῶν κουρσάρων πού τὸν κρατοῦσαν σὰν καρφωμένο.

Εἰκόνι, ὅμως, τὸν ἐσφιγγαν πιδὸ πολύ σὲ κάθε προσπάθειά του καὶ κύτταζαν ἀμίλητοι τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ μικρὰ σκιστὰ μάτια, ὥσπου ἐκεῖνος τοὺς ἔκανε ἕνα νῆμα.

Τότε, οἱ μαῦροι διάβολοι, πού κρατοῦσαν τὸν Πάολο, σὰ ν' ἀποτελοῦσαν ὁ καθένας κι' ἀπὸ ἕνα κομμάτι, μιὰς διαβολικῆς μηχανῆς, μὲ μετρημένες καὶ συντονισμένες κινήσεις, τὸν ἔδεσαν πιστάγκωνα, τοῦ ἔχωσαν ἕνα φιδωτὸ στὸ στόμα καὶ τοῦ κλείσανε σφιχτὰ τὰ μάτια μὲ μιὰ πέτινη λουρίδα.

Ἐντὺς, μὲ τίς ἴδιες μεθοδικὰς κινήσεις, τὸν κατέβασαν στὴ μιὰ φελοῦκα, ὅπου τοὺς ἀκολουθῆσε κι' ὁ ἀρχηγὸς τους. Οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ ἀποτελείωσαν τὸ λασκαρίσμα τῶν παντῶν καὶ τὸ χάλασμα τοῦ τιμονιοῦ, ἀμίλητοι, στυγνοί, κτεβήκαν στὶς ἄλλες δυὸ φελοῦκες, πέρνοντας μαζί του τὸν Τρεμάτζι σχεδὸν λιγοθυμισμένο καὶ τὸν Μπενεντέτο πού ξεφώνιζε καὶ στρίγγιζε σὰ χοῖρος, πού πᾶνε νὰ τὸ σφάζουν.

—Εμπρός!

Οἱ τρεῖς φελοῦκες ξεγαντζώθηκαν, σύγχρονα σχεδὸ ἀπὸ τὴν κατάλευκη γαλέρα τοῦ Πάολο καὶ διευθύνθηκα πρὸς τὴν κατὰμαυρη κουρσάρικη γαλέρα.

Τὰ κουπιά χτυποῦσαν ἥρεμα τὸ ἀσημοσπαρμένο νερό.

ΠΑΝΘΕΟΝ

1647

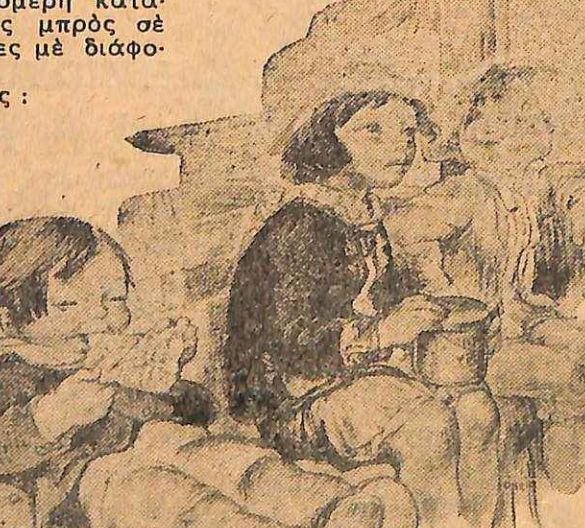
μόναχος; ἢ μήπως δὲν εἰσθε
μόνος;

ὁλομόναχος, ἐκτὸς ἂν μπορῇ νὰ θεωρηθῇ συντροφιά ἢ παρουσία τοῦ γέρου ὑπηρέτη μου.

—Δέν στενοχωριέστε ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, πάτερ, ὅλο
ΠΑΝΘΕΟΝ

την άύπνια καί
ταίες μέρες ούτε
ά τρομερή κατά-
θρηθιος μπρός σέ
ωλῆνες μέ διάφο-

οντας :

λαβο
στό
λοφ

Σὰ νάδωσε καινούργια ζωή στὸν ἀστυνομικὸ ἢ τελευ-
ταία φράση τοῦ δολοφόνου, ἐρρίχτηκε πίσω ἀπὸ τὸν ἀπαί-
σιο ἄνθρωπο, ποὺ ἔτρεχε σὰν τρελλός...

Εἴω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ἰνσπέκτορ Μέλβιν, μιὰ ἀπόλυτα
ἐπιτυχημένη ἀστυνομικὴ «ἐνέδρα», ἔσταμάτησε τὸ στυγερό
δολοφόνου τῇ στιγμῇ ποὺ ἀνοίγει τὸ παράθυρο τῆς κρεβα-
τοκάμαρας τοῦ μικροῦ...

Ἐνα γερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ κακούργου τὸν ἔκα-
με νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν περίεργη ὑπνοβατικὴ κατάσταση
ποὺ βρισκόταν.

Ὁ βοηθὸς τοῦ Μέλβιν βρέθηκε κοντὰ του κι' ἐνῶ ἐκεῖ-
νος ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ μουγγρίζῃ σὰν πληγωμένο θε-
ρίο, ὁ ἀστυνομικὸς ἐτράβηξε βίαια τὴ μαύρη κουκούλα ποὺ
φοροῦσε καὶ τοῦ ξεσκέπασε τὸ πρόσωπο.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἡ μεγαλοφυΐα, εἶναι πρωτεζάδελ-
φη τῆς τρέλλας, εἶπε κάποιος σοφός.

Ὁ Μάξ Νορντάου πάλι, πῶς ὑπερ-
βολικός, χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς με-
γάλους ἄνδρες καὶ ποιητὲς ὡς... ἡμι-
παρέφρονες. Νὰ τὸ παραδεχθῶμε!

Δυστυχῶς μιὰ μικρὴ ἱστορικὴ ἀνα-
σκόπηση τῶν ἐκλειψάντων καί... μὴ
δυναμένων νὰ διαμαρτυρηθοῦν πλέον...
σοφῶν παραφρονῶν, τὸ ἀποδεικνύει.
Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα τῶν ψυχώ-
σεων μεγάλων ἀνδρῶν.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' βασιλεὺς τῆς Γαλ-
λίας, δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ σ' ἓνα
δωμάτιο ποὺ ὑπῆρχε γάτα, οὔτε γιὰ
μιὰ στιγμὴ.

Ὁ περίφημος πάλι γιὰ τὴν γενναι-
ότητα τοῦ δούε τοῦ Ἐπαιρνέ, λιπο-
θυμοῦσε μόλις ἔβλεπε μπροστὰ του
λαγὸ.

Ὁ Οὐλαντίσλας, βασιλεὺς τῆς Πολ-
ωνίας, ἐτρόμαζε καὶ τρεπότανε σὲ
φυγὴ ὅμα τύχαινε νὰ τοῦ προσφέρουν
μῆλα!

Ὁ Ἑράσμιος κατελαμβάνετο ἀπὸ
πυρετὸ ὅταν ἠσθάνετο τὴν ὁσμὴ ψα-
ριοῦ κοντὰ του.

Ὁ περίφημος Ἀγγλὸς χημικὸς
Μπόυλ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ
νερό. Ὅταν ἀκούγε τὸ θόρυβο ποὺ
κάνει τὸ νερὸ βγαίνοντας ἀπ' τὴ βρύ-
ση, κατελαμβάνετο ἀπὸ σπασμοῦς.

Ὁ Βάκων ἔχανε τίς αἰσθήσεις του,
ὁσάκις εὕρισκετο πρὸ ἐκλείψεως τῆς
σελήνης.

Ὁ μέγας ποιητὴς τοῦ «Ντὲ Ρέουμ
Νατούρα» Λουκρήτιος, ἔπασχε ἀπὸ πε-
ριοδικὴ μανία, τὸ δὲ ὥς ἄνω ἔργο του
ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 6 βιβλία τὸ ἔ-
γραψε κατὰ τὰς διαλείψεις τῆς τρέλ-

λας του. Αὐτοκτόνησε δὲ σὲ ἡλικία
44 ἐτῶν.

Ὁ Κρόμβελ πάλιν ποὺ ἀπὸ ἀπλὸς ὀπη-
ρέτης ἔφθασε στὰ ἑννέα ἀδείματα,
μέχρις ἡλικίας 43 ἐτῶν ἦταν ἓνας ἀ-
πλὸς πουριτανός, ποὺ κρατοῦσε διαρ-
κῶς τὴν Ἀγία Γραφὴ στὴ μασχάλη.

Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἐξεδηλώθη ἐν-
τελὼς ἀπότομα. Ἦταν παράφορος,
εἶχε χαρακτῆρα ἀνίσχυο καὶ πολλές
φορὲς κατελαμβάνετο ἀπὸ μεγαλο-
λία καὶ ὑποχονδρία. Μιὰ κόρη του πέ-
θανε ἀπὸ μελαγχολία.

Ὁ μέγας πάλιν πρωθυπουργὸς
τῆς Γαλλίας καρδινάλιος Ρισελιέ ἔ-
πασχε ἀπὸ περιοδικὴ μανία καὶ
τρέλλα.

Στοὺς παροξυσμοὺς τῆς τρέλλας
τοῦ αὐτοῦ ἐνόμιζε ὅτι εἶχε μεταμορ-
φθῇ σὲ ἄλογο καὶ τότε ἄρχιζε νὰ
τρέχῃ κλωτσώντας καὶ χρεμετίζοντας
γύρω ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ ἄλλοί-
μονο σὲ ὅποιον τολμοῦσε νὰ τὸν πλη-
σιάσῃ.

Ἡ τρέλλα, ἄλλωστε, ἦταν κληρονο-
νομικὴ στὴν οἰκογένεια τοῦ Ρισελιέ.
Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς του, πῆ-
στευε πὼς ἦταν... θεός, ἐπίσης δὲ πα-
ράφρων ἦταν ἡ ἀδελφὴ του πριγκί-
πισσα τῆς Βρέστης.

Ὁ περίφημος ἱστορικὸς τῆς Γαλ-
λίας Μεζεραϊ δὲν μποροῦσε νὰ ἔργα-
σθῇ τὴν ἡμέρα ἂν δὲν εἶχεν ἀναμμέ-
νῃ τὴ λάμπα, ἦταν δὲ καὶ τόσο ἀφη-
ρημένος ποὺ πολλές φορὲς, μέρα με-
σημέρι, συνώδευε τοὺς ἐπισκέπτας του
κρατώντας τὴ λάμπα στὸ χέρι.

Ὁ μέγας πάλιν γερμανὸς φιλό-
σοφος Κάντ, στὰ τελευταῖα χρόνια
τῆς ζωῆς του εἶχε καταντήσει τε-
λείως ἡλίθιος.

Μεγάλῃ ψυχοπαθῆς ἐπίσης, ἦταν
καὶ ἡ μαρκησία Ἰωάννα δὲ Φόξ.
Αὐτὴ ἀγαποῦσε τὸν κόμητα Κλερ-
μόν δὲ Λαντόβ, ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς τὴν
ἀνάγκασαν νὰ παντρευθῇ τὸν κόμητα

Ὁπισθοχώρησαν ὅλοι, μαρμαρωμένοι ἀπὸ ἐκπληξη.
Μπροστὰ τοὺς στεκόταν μὲ θολὸ βλέμμα, βαθουλωμέ-
νὰ μᾶτια στὶς κόγχες τοὺς, τὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ
κρῦο ἰδρώτα, ράκος ψυχικὸ, ζωντανὸ πτώμα... ὁ Ἰνσπέκτορ
Μέλβιν...

Ἐκύτταζε γύρω του, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ λήθαργο. Κο-
δταν ἐνωίωσε τὴν τραγικὴ πραγματικότητα, ὅτι δηλαδὴ
δολοφόνος ἦταν αὐτός ὁ ἴδιος, ἐνεργώντας ὑπὸ τὴν ἐπι-
ρραία τοῦ «ἄλλου ἐγώ του» — τῆς διπλῆς αὐτῆς ψυχικῆς ὑπερ-
στάσεως, ποὺ τὸ μυστήριό της ἀπασχλεῖ ἀκόμη τὴν ἐπι-
στήμη — ἐμυρμούρισε:

— Ὡστε... ὁ κακούργος... ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος... κρ-
βόταν μέσα μου... ἄ, μὰ τώρα τὸν κρατῶ πιά!

Καὶ πρὶν κανεὶς προφθάσῃ νὰ τοῦ πιάσῃ τὸ χέρι, ἐφ-
τεψε μιὰ σφαῖρα στὸ κρανίον του... FELIX CARR

Κρεμάγ. Ἀπὸ τότε ἡ Ἰωάννα τόσο
μελαγχόλησε ὥστε ἀπ' τὸ στόμα
δὲν ἔπερναν οὔτε μιὰ λέξη πέρα ἀπὸ
ἓνα «ναί» ἢ ἓνα «οὐκ».

Ἐπιπροσθέτως, ὅταν ἀπὸ τὴν πολ-
λὴ τῆς θλίψῃ ἀρρώστησε, δὲν ἐπέτρε-
πε νὰ τῆς ἀλλάξουν στρώμα, σκεπα-
σματὶ καὶ ρούχα, παρὰ μόνο ὅταν
ἐν χρήσει ἐφθείνοντο.

Τόση δὲ ἦταν ἡ δυσσομία ποὺ ἡ
βγαίνει ἀπὸ πάνω της, ὥστε ὁ ἄντρας
της, — ποὺ τὴν ἀγαποῦσε θερμὰ — δὲ
τολμοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ καθόλου.

Ὁ διάσημος στρατηγὸς Βονοῦ,
ὁποῖος προσέφερε στὴν πατρίδα του
μεγάλες ὑπηρεσίες, σὲ ἡλικία 80 ἐτῶν
κατελήφθη ἀπὸ τὴ μανία νὰ γυρί-
στοὺς δρόμους φορώντας ἓνα γυρί-
γαλάζιο, κόκκινα παπούτσια καὶ
σπρο λοφίον.

Ἡ μεγαλύτερη λίμνη γλυκοῦ νε-
ροῦ εἶναι ἡ Σουπέριορ ποὺ βρίσκεται
στὴν Αὐστράλια.

Ἐχει μῆκος 400 μίλια, πλάτος
160 καὶ ἐπιφάνεια 32.605 τετραγωνικὰ
μίλια.

Ὁ μέσος ὅρος τοῦ βάθους τῆς εἶ-
ναι 273 μέτρα τὸ δὲ μεγαλύτερο βά-
θος τῆς 365 μέτρα!

Ἡ ἐπιφάνειά της εἶναι 193 μέτρα
πάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα.

Οἱ κοῦκλες ἔχουν πολὺ ἀρχαία
ταγὴν.

Ἐνας ἀρχαιολόγος ἀνακάλυψε
σὰν σὲ αἰγυπτιακοὺς τάφους κοῦκλες
ἐξόλινες, ντυμένες μὲ ὑφάσματα τῆς
ποχῆς τῆς πρώτης δυναστείας τῆς
Φαραῶ.

Στὸ Μουσεῖο ἐπίσης τοῦ Λούβρου
διατηροῦν ἐλληνικὰ καὶ ρωμαϊκὰ
κοῦκλες ἀπὸ τετρακότια.

Τὸ μήκος τῆς δ' ὥρυγος τοῦ Πανα-
μά ποὺ ἐνώνει τὸν Εἰρηνικὸ καὶ τὸν
Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ εἶναι 74 χιλιόμετρα.

Κύττα στὸ δρόμο, μήπως ἔρ-
χεται κανεὶς, πρόσταξε ὁ
τυφλός.

Ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ φράχτη
ὅπου εἶχανε κρυφτῇ, τὸ χαμίλι ποὺ τὸν
συνώδευε ἔβγαλε μὲ προφύλαξη τὸ κεφά-
λι του.

— Ναί. Ἐρχεται ἓνα ἀμάξι.

— Ἀς περιμένω... μουρμούρισε ὁ τυ-
φλός. Περίμενα πέντε χρόνια, μπορῶ νὰ
περιμένω ἀκόμα πέντε λεπτά...

Σὲ λιγάκι ἀκούστηκε τὸ κύλισμα τοῦ
ἀμαξιοῦ.

— Λοιπόν, ἡ βίλλα εἶναι στὰ δεξιά, εἶπε
μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ τυφλός. Θὰ πᾶμε τοῖχο-
τοῖχο, ὅστερ, ἀπὸ τὸ φράχτη.

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ, κι' ἔπειτα ἔξα-
κολούθησε μὲ φωνὴ πνιγμένη:

— Τὴν εἶδες ἐκεῖ... Εἶσαι βέβαιος πὼς
τὴν εἶδες;

— Ποιᾷ; ρώτησε βαρετὰ τὸ χαμίλι.

— Τὴ γυναῖκα ἐκεῖνη, τὴ νέα. Εἶναι μέ-
σα στὸ σπῆτι; Εἶσαι βέβαιος;

— Μὰ ναί, σοῦ εἶπα! Τὴν εἶδα σὶδ πα-
ράθυρο, λίγο πρὶν.

— Κι' ὃ ὑπηρετρία;

— Σοῦ εἶπα πὼς τὴν εἶδα νὰ βγαίνει! Ἐ-
τραβοῦσε κατὰ τὴν πόλη. Εἶδα καὶ τὸν κη-
τιοῦρὸ μαζὶ μὲ τὸν κύριο, νὰ φεύγουν, ὁ
ποῖος κάθε μέρα, στὶς δέκα. Θὰ γυρίσουν
τὸ ἀπόγευμα, ὅπως πάντα.

Ὁ τυφλὸς ἦταν κατακίτρινος. Ἀνάσαινε
βαθεῖα.

— Ὡστε εἶναι ὁλομόναχη... Πᾶμε λοι-
πόν... Τὸ ἀμάξι πέρασε. Θὰ κάνης ὅπως

σοῦ εἶπα. Θὰ μῆγς στὴν πόρτα καὶ γὰρ θὰ ἔλθω ἀπὸ πίσω.

— Καὶ τὰ λεφτά; εἶπε τὸ χαμίλι.

Ὁ τυφλὸς ἔψαξε στὴν τσέπη του.

— Νά, πᾶρε εἴκοσι φράγκα. Θὰ σοῦ δώσω ἄλλα τόσα ὅ-
τερτα.

— Ὅχι μὲ δίνης καὶ πέντε φράγκα παραπάνω τὴ βδομά-
δα. Στενοχωριέμαι μ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Δὲ λέω, θέλω νὰ
νέ ὀδηγῶ, ἀλλὰ ὅλη αὐτὴ τὴ βδομάδα κουράστηκα μ' αὐτὸ
τὸ κυνηγητό.

— Τελειώσε... τώρα τελειώνουν ὅλα... ἀφοῦ τὴν βρῆκα...

Εἶναι τοῦλάχιστον βέβαιος πὼς εἶν' αὐτή; Γελιέται
κανεὶς...

— Ὅχι... ὅχι... Αὐτὴ εἶναι!... Πῆρα πληροφορίες... Τὴν
εἶδες καὶ σύ... Εἶναι ψηλὴ, λιγνὴ, μελαχροινὴ. ἔτσι δὲν μοῦ
ἔπαινε... Αὐτὴ εἶναι. Πᾶμει!

Στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου ἡ κατάσπρη βίλλα ἦταν ὁλομό-
ναχη. Τὸ χαμίλι χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ
μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, λεπτὴ καὶ μελαχροινὴ, παρουσιάστηκε
στὸ μισοσκόταδο τοῦ διαδρόμου.

— Πάλι εἰς σοῦ εἶπε χαμογελώντας. Μὰ δὲν σοῦ
ἔδωκα χτές;

— Μονάχα σεῖς μοῦ δίνετε, εἶπε κλαψιάρικα τὸ παιδί,
ὅπως ἐσὺς θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴν πείνα.

— Καλὰ, καλὰ. Θὰ σοῦ δώσω καὶ σήμερα, ἀλλὰ... Ἀχ!

Θεέ μου, βοήθεια!...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὰ μᾶτια της ἀντίκρουσαν τὸν τυφλόν,
τοῦ γλυστοῦσε βουβὸς καὶ χύμηξε καταπάνω της, καθὼς
ἀκούσε τὴ φωνὴ της. Ἡ μορφὴ τῆς ἀνασῆκωσε τρο-
μαγμένη τὰ χέρια της, σὰν γιὰ νὰ προφυλαχτῇ ἀπὸ τὴν
ἐγγύς ἐκεῖνη ἐπίθεση. Ὁ τυφλὸς ὅμως τὴν ἄρπαξε κίόλας
ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ὀδύριζε:

— Σώπα, γιατί σὲ σκοτώνω!

Τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ κι' ἡ μορφὴ του, ὅλο σπασμοῦς
ἐκ τῆ λύσσα ποὺ μανίαζε στὰ στήθη του, ἦταν τόσο ἀ-
πειλητικὴ, ποὺ ἡ γυναῖκα σώπασε κι' ἀπόμεινε λαχανια-
σμένη, μὲ τὰ μᾶτια ὀρεάνοιχ' ἀπὸ τὴν τρομάρα. Τὸ χα-
μίλι ἐκλείσε τὴν πόρτα καὶ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, πα-
ρακολούθησε μ' ἐνδιαφέρον ἐκεῖνη τὴ σκηνή.

— Ἐγὼ εἶμαι! Μὲ ἀναγνωρίζεις; μούγκρισε ὁ τυφλός.

— Δὲν σὲ γνωρίζω! Ποιὸς εἶσαι;... Πι θέλεις;... Χρήματα;...

ῥώναξε ἡ γυναῖκα μὲ φωνὴ ἀλαφιασμένη.

— Εἶμαι ὁ ἄντρας σου καὶ μὲ ἀναγνωρίζεις!... Δὲν εἶμαι
ἐγὼ καὶ τόσο παραμορφωμένος!... Νόμισες πὼς δὲν θὰ μπο-
ροῦσα νὰ γυρίσω ποτὲ;... Πέντε χρόνια, αἱ πέντε χρόνια!...

Ἦσουν εἰκοσιτριῶν, τώρα θὰ εἶσαι εἰκοσιοκτώ... Κι' εἶσαι

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ

πάντα ἔτσι ὁμορφῇ... Πόσους ἀ-
γαπητικούς εἶχες ὅφ' ὅτου ἔστα-
σα τὸ κεφάλι μου γιὰ σένα; Ἐ-
νόμισες πὼς θὰ γλύτωνες, μὲ

τὸ θάνατό μου!... Δὲν μπόρεσα νὰ πεθάνω!
Μονάχα τυφλώθηκα... Ἐξῆ μῆνες, γεμά-
τοι ἀγωνία, στὸ νοσοκομεῖο... Καὶ σὺ, ἐπα-
φελήθηκες γιὰ νὰ τὸ σκάσης... Ναί, ἔξερω,
θέλησα νὰ σὲ σκοτώσω καὶ σένα... Κι' ἔ-
πειτα, ἔψαξ, ἔψαξα γιὰ νὰ σὲ βρῶ.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα, μὲ τὰ χέρια συσπασ-
μένα ἀπὸ τὸν πόνο, κλονίστηκε.

Τῆς ἐρχότανε λιποθυμία ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Κύττα με λοιπόν, ἔξακολούθησε ἐκεῖ-
νος ἀμείλικτος, εἰμ' ἓνα κουρέλι, ἓνας σα-
κάτης... ἓνας τυφλός! Καὶ σὺ!... Μέσα στὰ
πλοῦτη καὶ στὴν πολυτέλεια! Ἀλλὰ σὲ
βρῆκα, καὶ σήμερα δὲ θὰ μοῦ ξεφύγῃς ὅ-
πως τὴν ἄλλη φορὰ, θὰ πλερώσης!...

Τὰ δόντια του τρίζανε τὰ χέρια του,
τρέμοντας, ἀνεβήκανε πρὸς τὸ λαιμό.

Ὁ τρομερὸς κίνδυνος ἔδωσε στὴ γυναῖ-
κα τὴ δύναμη νὰ φωνάξῃ:

— Μὰ δὲν εἶμαι γὰρ! Κάνεις λάθος! Σοῦ
ὀρκίζομαι, κάνεις λάθος! Δὲν σ' ἔχω ἔξ-
ναϊδῇ ποτὲ μου. Μὲ λένε Λουκία Κλαρέλ.

Εἶμαι εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν. Σοῦ ὀρκί-
ζομαι, κάνεις τρομερὸ λάθος!

— Ἐσύ σοι, εἶπε ὁ τυφλός. Εἶμαι βέβαι-
ος. Ἀναγνωρίζω τὴ μυρωδιὰ τοῦ κορμιοῦ
σου... τὴ φωνή σου...

— Δὲν εἶμαι γὰρ! Θὰ μὲ σκοτώσης γιὰ
κάποιαν ἄλλην καὶ θὰ τὸ ἔχης βάρος στὴν
ψυχὴ σου γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ! φώναξε πάλι
σπαρταρώντας μέσα στὰ χέρια τοῦ μα-

νιασμένου ἀνθρώπου ἢ γυναῖκα.

Ἐνας ὑπόκωφος ρόγχος ἀνέβηκε στὸ λαρύγγι τοῦ
τυφλοῦ:

— Γιὰ ἔλα δὲ ἐσύ! φώναξε στὸ χαμίλι. Κύττα τὴν! Ἐχει
μᾶτια κασιανὰ;

— Ναί, εἶπε τὸ παιδί μὲ ἀδιαφορία. Ἀλλὰ καθὼς κύττα-
ζε τὰ μᾶτια τῆς νέας ἀντίκρουσε τόση ἀγωνία, μιὰ τέτοια
ἰκεσία, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ προσθέσῃ:

— Καστανὰ ἢ μαύρα... κάτι τέτοιο...

— Αὐτὴ εἶναι! φώναξε ὁ τυφλός. Ἐλα τώρα κονιήτερα.

Σήκωσε τὸ ἀριστερὸ μανίκι της... Κάνε γρήγορα... Σκίστο,
βλάκα! Κύττα καλὰ, κοντὰ στὸν ἀγκῶνα, ἐδῶ ποὺ ἔχω τὸ
δάχτυλό μου... Βλέπεις ἓνα ὄχρὸ σημάδι; Κύττα λοι-
πόν!...

Τὸ χαμίλι κύτταξε καὶ εἶδε τὸ σημάδι.

— Λοιπόν... Τὸ εἶδες... οὐρλιασε ὁ τυφλὸς τραυλίζοντας
ἀπ' τὴν ἀγωνία.

Τὸ παιδί σήκωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν νεαρὴ γυναῖκα,
ἐξανόειδε τὴ βουβὴ ἰκεσία τῶν ματιῶν της, καὶ μ' ἓνα ἀ-
χρεῖο χαμόγελο ἔτριψε τὰ δυὸ τοῦ δάχτυλα, τὸν δείκτη καὶ
τὸ μεγάλο, κάνοντας νόημα γιὰ λεφτά. Ἐκεῖνι δέχτηκε μὲ
μιὰ ἐλαφρὴ κίνηση τοῦ κεφαλοῦ.

— Εἶσαι τρελλός! φώναξε τότε ὁ μικρὸς στὸν τυφλόν. Δὲν
ἔχει κανένα σημάδι. Κρίμα στοὺς κόπους μου!

— Λὲς ψέμματα! οὐρλιασε ὁ τυφλός.

— Καὶ γιατί νὰ σοῦ πῶ ψέμματα; Σκοτίστηκα βλέπεις νὰ
σὲ γελάσω!...

Καὶ πρόσθεσε:

— Σοῦ λέω καθαρά, πὼς δὲν βλέπω κανένα σημάδι, γιὰ νὰ
μὴ πάρης ἀδίκῃ ἓνα κρίμα στὸ λαιμό σου.

Ἐπακολούθησε σιωπὴ.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔγινε κατακόκκινη, ἔπειτα κίτρινη
σὰν νεκρή.

Ὁ τυφλὸς εἶχε ἓναν τρομακτικὸ δισταγμό.

Τὸ χαμίλι σὲ μιὰ στιγμὴ φώναξε ἔξαφνικά.

— Προσοχή! Κάποιος ἔρχεται!...

Ὁ τυφλὸς παράτησε τὰ χέρια τῆς γυναῖκας.

Μὲ μιὰ κίνηση ἀπελπιστικῆς ἀμφιβολίας, ἀνοίξε ψά-
χνοντας τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω.

Πρὶν τὸν ἀκολουθήσῃ τὸ χαμίλι, πλησίασε τὴ γυναῖκα,
ποὺ ἀπόμεινε ἄφωνη κι' ἀκίνητη.

— Τράκόσια φράγκα, τῆς εἶπε. Θὰ περάσω νὰ τὰ πάρω
αὐριο... Ἀλλοιῶτα τὸν ἐξανέφηνω...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΛΟΥ

— Όταν η Μαριλού, η κόρη του μπάρμπα-Ισιδώρου του μαρμαρά, συναντήθηκε για πρώτη φορά στις καλαμιές με τον Σελεστέν, που ήταν παραγκιός στη μάντρα του πατέρα της, ήταν άνοιξη. Μόλις είχε πρωτοσκάση η άνοιξη. Τέλος Φλεβαριού.

Καλήώρα σαν και τώρα...

Πέρα από τον κάμπο, έρχονταν οι πρώτες μυρωδιές με το τσουχτερό, άκομα, αεράκι. Το νερό άστραποβόλο υψωνόταν ανάλωτο χρυσάφι, κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο, που έλαμπε σά νιόκοπο ναπολεόνι.

Πουλάρια κελαϊδοσαν στις όχτιες.

Ήταν ένα ανοιξιάτικο πρωί, γεμάτο πειρασμούς—καλήώρα σαν και τώρα—που η Μαριλού, δεκάξη χρονών

κοριτσόπουλο, πρωτοφιλήθηκε με τον Σελεστέν, που είχε μπράτσα γερά, για να δουλεύουν το μάρμαρο, κι' ένα στόμα κόκκινο σαν κοριτσίστικο, πλαισιωμένο από ξανθό, εφηβικό άνωτριχί...

Ετσι άρχισε να μου διηγείται την ιστορία της Μαριλού και του Σελεστέν, η βάβω ή Άναστασία, γρηά εκατόχρονη και πολύπειρη, που θυμόταν όλες τις ιστορίες του χωριού της, έδω κι' έναν αιώνα.

Είχα φτάσει στο χωριό τέλη Γενναρίου, άγνωστος ανάμεσα σ' άγνωστους, για να ξεκουράσω τα νεύρα μου από το θόρυβο της πολιτείας, να ξεχάσω έναν άτυχο έρωτά μου, και να τελειώσω ένα ρομάντζο, που είχα άρχισει.

Οι χωριάτες με καλοδέχτηκαν, κι' από την πρώτη βραδυά, κατάλαβα πως στο ξεμοναχιασμένο εκείνο χωριό, θάβρισκα τη γαλήνη, που μου ήταν απαραίτητη.

Μα τα πράγματα ήρθαν άλλοιως :

Είτε γιατί επέδρασε άπάνω μου η ειδυλλιακή ζωή του χωριού, είτε γιατί η δροσερή ομορφιά της Μπλυέτ—της κόρης της σπιτονοικοκυράς μου,—ανάστησε μέσα στην καρδιά μου τις παιδικές μου λαχτάρες, έρωτεύτηκα, σαν μαθητοῦδι, την κοκκινομάγουλη εκείνη χωριατοπούλα, που ήξερε να χαμογελάει τόσο γλυκά.

Για χάρη της, παρέτεινα την παραμονή μου στο χωριό. Για χάρη της, ζούσα σά χωριάτης ανάμεσα στους χωριάτες. Για χάρη της, καθόμουν κι' άκουγα προσεχτικά τις ιστορίες της βάβως της Άναστασίας, που ήταν θεία της και τη σεβότανε πολύ.

Κι' όλα αυτά χωρίς κανένα αντίλλαγμα : Δεν της είχα πάρει ούτε ένα φιλή !

Τό ίδιο εκείνο πρωί, της είχα προτείνει να βρεθούμε τό γιόμα έξω από τό χωριό για να της πω τόν έρωτά μου. Γέλασε, ένα γλυκό, γαργαριστό, κρυστάλλινο γελάκι, που δέν ήταν ούτε «ναί» ούτε «όχι» κι' απομακρύνθηκε, άλσφρη σαν κατσικάκι.

Πήγα λοιπόν κι' εγώ να βρω τη βάβω την Άναστασία και, για να περάση ή ώρα μου, την παρακάλεσα να μου πη μιάν ιστορία, από τις τόσες, που ήξερε.

Καθόμουνα κατάχαμα κι' ή βάβω ή Άναστασία, κουκουλωμένη μ' ένα μαύρο χιλιομπλωμένο σάλι—γιατί δέν είχε γλυκάνει ακόμα ο καιρός—καθόταν απέναντί μου, στο κατώφλι του σπιτιού της κι' έγνεθε.

Τά ροζιασμένα της δάχτυλα, στρίβαν τό μαλλί και, τό ξεδοντιασμένο της στόμα, άλεθε τις λέξεις, που βγαίναν σφυριχτές μά καθαρές, μιά—μιά, από τό άχρωμα σουφριασμένα χείλια της.

Σταμάτησε για μιάν στιγμή για να «ματίση» τό μαλλί, που της κόπηκε, και ξανάρχισε :

— Κείνον τόν καιρό, που λές, γυιέ μου, τό να βρεθή μι� κοπέλλα μ' ένα παλληκάρι σέ απόμερο, ήταν τόσο παράξενο πράμα, που εαφνιάστηκαν κι' οι σπίνου, όταν τούς είδαν να φιλιώνται ανάμεσα στις καλαμιές.

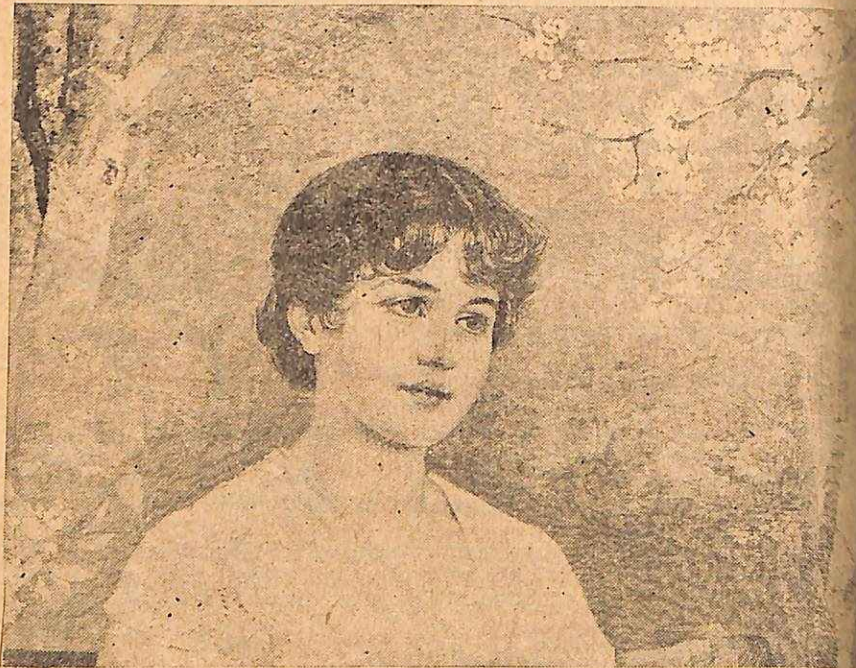
Δέν ξέρω αν οι σπίνου, που είναι φλύαρα πουλιά—μαρτύρησαν εκείνο τό φιλή τους, ή αν τούς είδε κανένα ανθρώπινο μάτι και τούς πρόδωσε... Ένα ξέρω μόνο : πώς εκείνο τό πρώτο τους φιλή, μαθεύτηκε σ' όλο τό χωριό κι' έγινε σούσουρο !

«Ο μπάρμπα-Ισιδώρος, που τόμαθε κι' αυτός, έγινε

τουρκος από τό θυμό του. Παλαιϊκός άνθρωπος, βλέπαι κακοκέφαλος και σκληρεμένος από τό πελέκημα μάρμαρου !

«Έδωξε τόν ομορφονιό τό Σελεστέν από την μάντρα του και, για να τιμωρήση την κόρη του, τη γονάτισε μπράτσα σέ μι� σιδερομάνταλη κασσέλα, ξεχτένισε τά πλάγια ξανθά της μαλλιά και, ρίχνοντάς τα μέσα στην κασέλα, τά καπάκωσε και τά κλείδωσε τόσο σφιχτά, που κατακαημένη ή Μαριλού, δέ μπορούσε να κουνήση δόν τόπο, που την είχε γονάτισει.

«Ετσι ήταν, βλέπεις, γυιέ μου, οι πατεράδες κείνου καιρού : Δέν τούς έρχόταν καλό, ν' άφίνουν τά κορίττους να πεταλουνδίζουν δώθε—κείθε, κι' όταν παραιο

τούσε κανένα, τό παιδεύαν σκληρά, τόσο για να τό τιμωρήσουν, όσο για να παραδειγματίσουν τό άλλα.

«Η Μαριλού, έμεινε τρείς μέρες και τρείς νύχτες, γονατισμένη κι' ακίνητη, μπροστά στην κασσέλα. Δέ μπορούσε, μαθές, μήτε να σηκωθί όρθη, μήτε να ξεπλώση, μήτε να σαλέψη κανε, γιατί με τό παραμικρό κούνημα, τά μακάμενα μέσα στην κασσέλα μαλλιά της, μάτωναν σ' όριζες τους και την πονούσαν φριχτά.

«Τήν τέταρτη μέρα, που ο μπάρμπα-Ισιδώρος βεβαιώθηκε, ότι ο Σελεστέν πήρε τών δματιών του κι' έφυγε από τό χωριό, ξεκλείδωσε τά μαλλιά της κόρης του, μά τη φέβρισε, πως αν πρόβαλλε σέ πόρτα ή σέ παράθυρο, θά τη σκότωνε σά σκυλί σ' άμπέλι.

«Μά κι' αν ακόμα ο μπάρμπα-Ισιδώρος δέν φοβέριζε πάλε, ή Μαριλού, δέ θά ξεμύταγε από τό σπίνι της. «Η καταλαλιά του χωριού ήταν μεγάλη κι' ή φτωχιά ή Μαριλού ντρεπότανε ν' αντικρύση τούς συντοπίτες της, που θά χ'χανίζαν μπροστά της και θά την άπόπερναν, ή τις γυνακες του χωριού, που θά την έφτυναν και θά της τσουρμαδοῦσαν τά μαλλιά καταμεσίς του δρόμου.

«Ετσι γινόταν, βλέπεις, γυιόκα μου, κείνο τόν καιρό. «Όχι σά σήμερα που δέ σκοτίζεται ο ένας για τό άλλο, που τις συφορές, κι' οι χωριανοί είναι σαν ξένοι, για ν' μην πω σαν όχτροί, ο ένας του άλλου...»

Πήρε πάλι άνάσα, ή βάβω ή Άναστασία, ξερόβηξε, έναμάτισε τό μαλλί που της έσπασε πάλι—τό άναθεματισμένο !—έριξε μι� ματιά στο ποτάμι, που κυλούσε τό άσπιο τόν άνάμεσα από τις κίτρινοπράσινες καλαμιές, κι' έακολούθησε :

«Η Μαριλού δέ φαινόταν πουθενά, πάνω από ένα μήνα. Μά ήρθαν οι καλές ήμέρες, ή βδομάδα τών Παθών, και ο μπάρμπα-Ισιδώρος, βλέποντας τις άλλες κοπέλλες, ν

στολίζουν την εκκλησιά με άγκαλιές από βιολέττες και κλώνους πασχαλιές, ένοιωσε ένα άγκύλι να του τρυπή την καρδιά. Πατέρας ήταν.

«Γιατί τάχα να μην έβγαине κι' ή κόρη του, να μην άναθοτόλιζε μαζί με τις άλλες κοπέλλες τόν Έπιτάφιο; Γιατί τάχα να μαραγκιάξη κλεισμένη άνάμεσα σέ τέσσερες ύγρους τοίχους ;

«Κόρη του ήταν, μαθές. Την πήρε λοιπόν και την πήγε στην εκκλησιά, άνήμερα τό Πάσχα. Σκέφτηκε πως, μι� και θά την βλέπανε κοντά του δέ θά την πόμπευαν. Κι' είχε δίκη.

«Μέρα που ήταν, οι χωριανοί δώσαν τόπο στην όργη κι' έφισαν άνεμόχλητη τη Μαριλού, ν' άκούση δλόκληρη τη λειτουργία «της άγάπης» στο πλάι του πατέρα της. «Όσο διαβαζόντουσαν τά Άγια γράμματα, ή Μαριλού είχε τά μάτια κατεβασμένα από ντροπή, κι' ήταν χλωμή τόσο, που οι άλλες γυναίκες τη συμπονέσανε κι' οι άντρες άρχίαν να τη λυποῦνται.

«Όταν πιά σκόλασε ή εκκλησιά, ή Μαριλού με τά μάτια πάντα κατεβασμένα και τά μάγουλα πυρωμένα από τό χρώμα της ντροπής, πήγε μπροστά στο άναθοτολισμένο άγαλματάκι της Μαιτόνας, γονάτισε, δειήθηκε κι' ύστερα ήρε ένα ματσάκι λουλούδια, τό βούτηξε στο άγλασμα και σταυροκοπήθηκε, σά νάταν αίρετική, με τά λουλούδια.

«Κείνη τη στιγμή ένοιωσε στά σπλάχνα της τό σκίρτημα του παιδιού.

«Τά μάτια της γέμισαν δάκρυα, και τά γόνατά της άρτίσαν να τρέμουν».

Σ' αυτό τό σημείο της διήγησής της, ή βάβω ή Άναστασία σταμάτησε πάλι. Αυτή τη φορά δέν της είχε κοπή μαλλί. Τά θυλά από τά γερατειά μάτια της νύτταζαν άπου μακρυά, με τόση έπιμονή, που γύρισα κι' εγώ να δώ. «Ανάμεσα από τις καλαμιές της άκροποταμιάς ξεχώριτό τριανταφυλλί πουκαμισάκι και τά ξανθά σαν ώριμα άχρυσα μαλλιά, της Μπλυέτ.

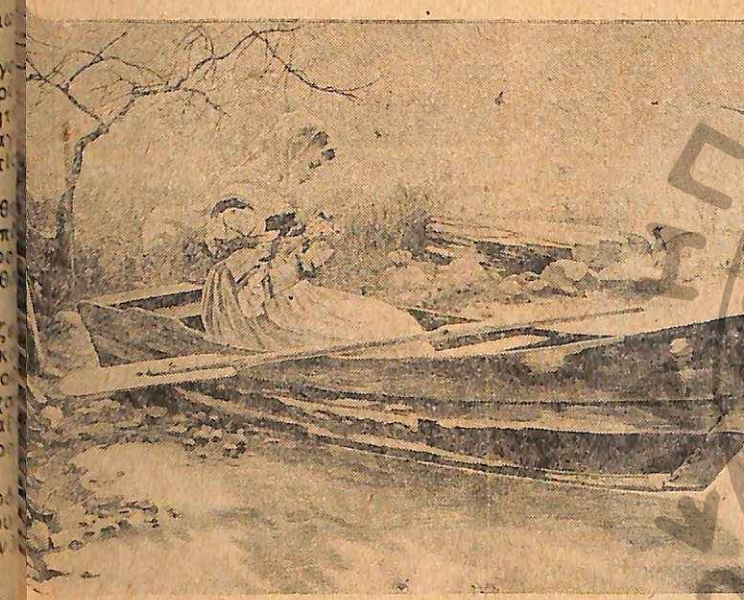
«Εκανα, πως δέν την γνώρισα και ρώτησα τη βάβω την Άναστασία :

— Τι κυτᾶς έτσι, καλέ βάβω ;

— Τό κορίτσι, τη Μπλυέτ, μου είπε κατεβάζοντας τό μέμα πάνω στο γνέσιμό της. Είναι και δαῦτο δεκάξη χρονών, όπως ήτανε τότενες ή Μαριλού. Και να δής που τις μοιάζει. Και στά λόγια και στά φερόματα και στο γέλο άκόμα.

— Μπα ;

— Ναί γυιέ μου.

Με κύτταξε κατάματα και πρόσθεσε :

— Άμποτες να μην της μοιάση και στην τύχη !

Εγώ, φυσικά, δέν άπάντησα.

Η βάβω ή Άναστασία, πήρε μι� βαθειάν άνάσα κι' έξακολούθησε την ιστορία της.

«Όταν ή Μαριλού κατάλαβε πως θά γινώταν μητέρα, τη ζώσαν πιά τά φειδία. «Υπνος δέν την έπιανε κι' όλο έ

κλαιγε και χτυπιότανε.

«Βαθούλων ν' τά μάγουλά της, μαυροστεφανώθηκαν τά μάτια της, άχάμνηνε, χλώμιανε.

«Όλοι στο χωριό τηνε λυπόντουσαν, χωρίς να ξέρουν τη συφορά της. Βρέθηκε κι' ένα παλληκάρι, ο Νιολάκ, που την συμπάθησε και τη ζήτησε από τόν πατέρα της.

«Ο μπάρμπα-Ισιδώρος πήγε να πετάξη από τη χαρά του. Την άρραβώνισε.

«Είχε πιά καλοκαιριάσει. Τά στάχυα άρχισαν να χρυσίζουνε.

«Όλοι καλοτυχίζανε τη Μαριλού, που θά στεφανωνόταν τό Νιολάκ, ύστερα από τό θερισμό. Μά κείνη μέρα με τη μέρα, έλιωνε.

«Όπου ένα πρωί, κατέβηκε στην άκροποταμιά, τάχατες, πως θά λευκάνη τά προικιά της.

«Μάζεψε μερικά λουλούδια, μπήκε στο βαρκάκι, κι' άφέθηκε να την τροβήξη τό ρέμμα του ποταμού.

«Κανείς δέν την ματιάειδε, γυιόκα μου.»

— Πέθανε ;

«Άμποτες να πέθαινε. Δέν πέθανε. Δέν την μετάδε κανείς χωριανός, μά μάθαμε την κατάντια της. «Ο ποταμός την έβγαλε στη μεγάλη Πολιτεία. Εκεί από κακό σέ χειρότερο κατάληξε στη λάσπη. Την έφαγε ή κακιά ή άρρώστεια κι' ή φυλακή».

Σταμάτησε πάλι, άναστέναξε βαθειά, και ξανακύτταξε άνάμεσα στις καλαμιές τό τριανταφυλλί πουκαμισάκι της Μπλυέτ.

«Υστερα, κυτᾶζοντάς με βαθειά στά μάτια, ρώτησε.

— Τι λές κι' έλόγου σου ; Δέ θάταν κρίμα, ή άνηπούλα μου ή Μπλυέτ, ναχη την κατάντια της Μαριλού ; Δέν άπάντησα.

Κατέβασα τά μάτια κι' άρχισα να κυτᾶζω τά βοτσαλάκια του δρόμου.

Η βάβω ή Άναστασία φαινόταν πολύ άπασχολημένη με τό γνέσιμό της και κάθε τόσο μουρμούριζε :

— Και της μοιάζει της Μαριλού;

— Σηάθηκα να φύγω.

— Οι σπίνου είναι πολύ φλύαρα πουλιά, γυιέ μου, έξακολούθησε ή βάβω ή Άναστασία και οι καλαμιές της άκροποταμιάς είναι γιομάτες σπίνους τέτοιον καιρό.

Ιό γιόμα, την ώρα που ή Μπλυέτ θά με περίμενε στην άκροποταμιά, ανάμεσα από τις καλαμιές, βρισκόμουν με σφιγμ νη καρδιά μέσα σ' ένα βαγόνι του τρένου, που με γύριζε στο Παρίσι.

Μέσα στην ψυχή μου τρικύμιζαν ένα σωρό συναισθήματα και πότε φέγγαν, πότε σβυνόντουσαν ένα σωρό εικόνες.

Μπροστά στά μάτια μου όμως, έβλεπα τά δυό άποσταμένα χέρια της βάβως της Άναστασίας καθώς γύριζαν τό άδράχτι και κροτάλιζαν σά νάταν εύλινα.

«Έβλεπα την τούφα τό άσπροκίτρινο μαλλί που λείπαινε, λείπαινε, ανάμεσα στά ροζιασμένα δάχτυλά της γιόνα κουβαριαστήστην εύλινη ροδέλλα.

Τό τραίνο σφύριζε τό στριγγό του χαίρε. «Εκανα μι� κίνηση να πάρω από τό δαχτυλωτό τη βαλίτσα μου και να ξανακατεβώ.

Δυό βήματα παρακεί βρισκόταν τό ποτάμι και σεις καλαμιές της άκροποταμιάς με πρόσμενε ή γλυκειά χωριατοπούλα ή Μπλυέτ.

Με περίμενε ή άνοιξη, με περίμενε ή εύτυχία.

Μά με παροφύλαγανε οι σπίνου.

Τά φλύαρα πουλιά που δέν κρατάνε ούτε τό μυστικό που λένε δυό καρδιές, χείλη με χείλη !

«Ενας άναστεναγμός φούσκωσε τά στήθη μου.

Τό τραίνο σφύριξε για δεύτερη φορά κι' άρχισε να άργοκυλάη στις ράγες.

Η βάβω ή Άναστασία είχε δίκη.

Η Μπλυέτ ήταν κρίμα ναχη τό κακό τέλος της Μαριλού. Μά κι' αν ακόμα ήταν της Μοίρας της να πάρη τόν κακό δρόμο, εγώ δέν ήθελα να γίνω ή άφορμή σαν τόν Σελεστέν.

† ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΝΟΑ'ΙΓ

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΧΗΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Η «ΜΑΡΙΖΟΥ-
ΑΝΑ»

ΟΙ Βέλγοι. θεωρούν σαν ένα αληθινό θρίαμβο τη Διεθνή "Εκθεση" τους των Βρυξελλών, που οργανώνεται, λίγο καθυστερημένα βεβαίως—ας θυμωθούμε, ή κρίση—για τον πανηγυρισμό της εκατονταετηρίδος της "Εθνικής" Ανεξαρτησίας της πατρίδος των.

Η εκατονταετηρίδα αυτή συμπληρώθηκε στα 1920. Τότε, όμως οι Βέλγοι—πρακτικοί άνθρωποι όπως είναι—οργανώσαν δυο τοπικές εκθέσεις, μία στο "Αννόβερο" και δεύτερη στη Λιέγη.

Τη μεγάλη Διεθνή "Εκθεση" την ανέβαλαν, για λίγα χρόνια αργότερα, ώστε να μπορέσουν να την οργανώσουν τελειώς και με κάθε άνεση.

Για τη μεγάλη αυτή έκθεση έψηφίσθηκε ένα κονδύλι από πεντακόσια εκατομμύρια φράγκα χρυσά. Με το ποσό αυτό, κτίσθηκε μία αληθινά μαγική πόλη, προορισμένη για τον πρακτικό σκοπό που αντιπροσωπεύει μία έκθεση εμπορίου και βιομηχανίας, αλλά και τις διασκεδάσεις και την πολυτέλεια.

Η έκθεση αυτή, που είναι η μεγαλύτερη από όλες έγιναν ως τώρα στην Ευρώπη, εγκατεστάθηκε στην τοποθεσία Λαίκεν, κοντά στα αιωνόβια περιβόλια, που τριγυρίζουν τη θερινή βασιλική διαμονή, και κτίσθηκε κατά τον πλέον πρωτότυπο, πραγματικώς τρόπο.

Πρακτικοί άνθρωποι, όπως είναι πάντα τους οι Βέλγοι, έσκέφθηκαν να μη δημιουργήσουν κάτι εφήμερο, όπως ήταν ως τώρα όλες οι εκθέσεις, κάτι που θα διαλυθί ύστερ' από τη λήξη, αλλά να κανονίσουν κάτι παντοειδές.

Με τη σκέψη αυτή η έκθεση των Βρυξελλών κατασκευάσθηκε σε τέτοιο σχέδιο, ώστε και οι μεγάλοι δρόμοι της να χρησιμεύουν για μία καινούργια συνοικία της Βελγικής πρωτεύουσας και τα μεγάλα κτίρια να μείνουν παντοειδώς και να χρησιμοποιηθούν αργότερα για δημόσιες υπηρεσίες. Γι' αυτό και κτίσθηκαν με στέρεα υλικά.

Το κλού της εκθέσεως των Βρυξελλών είναι ένα τεράστιο περίπτερο με την επιγραφή: «Πέντε αιώνας αρχαίας Τέχνης». Το μήκος του κτιρίου αυτού είναι 1 1/2 χιλιομέτρων. Στις αίθουσές του έξετέθηκαν, συγκεντρωμένα από όλον τον κόσμο, όλα όσα παρήχθησαν από το 1400 έως τα 1900 αιώνας τις φημισμένες Βελγικές σχολές ζωγραφικής, γλυπτικής, ταπετσαρίας κ. λ. π.

Εκτός από τα Βελγικά Μουσεία που είναι, ως γνωστόν, γεμάτα θησαυρούς, και τα Μουσεία του Παρισιού, Λούβρου της Φλωρεντίας, της Βιέννης, του Βερολίνου, της Βουδαπέστης, της Νέας Υόρκης και άλλα, εδάνεισαν για να εκτεθούν, τα αριστουργήματα των Ρομπιν, Βάν Ντύκ, Μπραϊγκελ, Τε

νιέρ, Βάν ντέρ Βέυντεν, Βάν "Ορ-
λεϋ κ. ά.

Η ΣΤΕΙΡΟΠΟΙΗΣΗ
ΣΤΗ ΔΑΝΙΑ

Η πρωτοβουλία του Χίτλερ να «στειροποιήσει» εκείνους που παρουσιάζουν ένδειξεις πως δεν θα κάνουν γερά παιδιά—αλκοολικούς, άρρωστους κ. λ.—άρχίζει να επεκτείνεται και σ' άλλα κράτη.

Η Φινλανδία στην Ευρώπη και η Πολιτεία της Βέρα—Κρούζ στο Μεξικό, επέβαλαν ήδη τη «στεροποίηση». Το παράδειγμα τους έμυμήθηκε τώρα κι' η Δανία. Η Δανική Βουλή πραγματικώς έψηφισε τον "Απρίλιο" σχετικό νόμο.

Στην αρχή παρατηρήθηκε αρκετά σημαντική αντίδραση. Βουλευτάι έξεφώνησαν λόγους έναντιον της «στεροποίησης», τα σατυρικά περιοδικά έγέμιζαν από ποιήματα και επιγράμματα και γενικά κατεβλήθησαν προσπάθειες για να μην εφαρμοσθί το μέτρο αυτό. Η Δανική Κυβέρνηση, όμως, έμεινε άμετάπειστη και ο νόμος έψηφίσθηκε με μεγάλη πλειοψηφία.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ
ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Η Γαλλία περνά, τώρα τελευταία, από μία πρωτότυπη κρίση, την κρίση, του Τουρισμού. Και έχει αποδοθί τόσο μεγάλη σημασία σ' αυτό το ζήτημα, ώστε η "Ημερησία Διάταξη" της Γαλλικής Βουλής γέμισε από σχετικές έπερωτήσεις.

Η κρίση αυτή δεν αποδίδεται μόνο στη γενική φτώχεια του κόσμου, αλλά και στο γεγονός, ότι οι Γαλλικές αρχές δεν έλαβαν τα κατάλληλα μέτρα για να διευκολύνουν την είσοδο περισσότερων ξένων στο Γαλλικό έδαφος.

Οι Γάλλοι βουλευτάι που ένδιεφέρθησαν γι' αυτό το ζήτημα, αξίωσαν από την Κυβέρνησή τους να παραχωρήση όσο το δυνατόν περισσότερες διευκολύνσεις οικονομικές και φορολογικές στα ξενοδοχεία για να ήμπορέσουν να υποβιβάσουν τις τιμές. "Επίσης να επιβάλή έκπτώσεις στα σιδηροδρομικά εισιτήρια σύμφωνα με το παράδειγμα της "Ιταλίας, που επέβαλε έκπτωση 50 ο/ο το καλοκαίρι. Και επιτέλους να κάνη έντατικώτερη προπαγάνδα στο έξωτερικό για να προσελκύσθουν όσο το δυνατόν περισσότεροι ξένοι.

μηνός θάχη χωμένο το δαχτυλίδι του σ' αυτή την υπόθεση.

Η "Αμερική" δολόκληρη είναι στασιμήμερα με ένα κοινωνικό στάσιμο. Σ' όλες τις "Ηνωμένες Πολιτείες" βουβό, πραγματικώς. Ο στρατηγός πωλούνται τσιγάρα σιγαρέτα με την ιδέα της χαίρεται, κάνει μεταβολή και μασάει "Μαριζουάνα", τά ποια κατά ελεύθερο.

Τα σιγαρέτα αυτά είναι, απλώς, σιγάτα, κατασκευασμένα με χαλκό. Ελλείπον, που τον είχε καταδικάσει ο δικτάτωρ τότε φέρνει άλλη αίσθησική υπερβολή στην "Αθήνα".

Σε μεγαλύτερη δόση προκαλεί τεράστια έξαψη, που συντελεί πολλή φορὲς σε διάπραξη έγκλημάτων. Έπειτα σε τέλεια αποχώρηση.

Φαίνεται πως τα αποτελέσματα είναι αυτά χρόνια. Είναι πασίγνωστο, ότι η χειρουργική έκανε τεράστιες προόδους τα τελευταία χρόνια. Η τελευταία της πρόοδος είναι η χειρουργική της καρδιάς. Όπως είναι γνωστόν η έπιστήμη των καρδιών να σταματήσει την καρδιά που είναι άρρωστη ή πληγωμένη σκέπτονται τώρα να πάρουν αυτό το μέτρο για την άπαγόρευση της πατάτημα "Ισον θάνατος. Για να γίνει, σεως του χασίς υπό μορφήν "Μαριζουάνα".

ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο φημισμένος Γάλλος χιούμορ στής συγγραφής "Αλέξ Φίσερ", πέθανε τώρα τελευταία, θέλησε να αφήσει το πνεύμα του που πληγώθηκε με μαχαίρι διαιώνιση τη μνήμη του μ' ένα βιβίο διατεθειμένο αποκλειστικώς στο χιούμορ.

Στη διαθήκη του ανέγραψε ποσόν 300.000 Γαλλικών φράγκων, τα όποια κληροδοτεί στην έταιρία των Λοιτεχνών. Με τους έτηλους τόκους ποσού αυτού θα χορηγείται ένα "Βιβίο "Αλέξ Φίσερ" στο καλλίτερο ουμοριστικό έργο κάθε έτους, είτε νε μυθιστόρημα, είτε συλλογή διημάτων.

Επίσης ο χρηματοδότης όρισε, τα πρώτα μέλη της έπιτροπής που να αποφασίζει για τη βράβευση. Η έπιτροπή αυτή θ' απαρτισθί από τους κ. Τριστάν Μπερνάρ, Πιέρ Ρομπιν, Ρίπ, Μπρίς Μπεντέλ, "Υβ Μιράντ, σά Γκιτρυ, "Ανρ Νιυβερνού, "Ανρ Μπιαμπώ και Σάρλ—"Ανρ Χίρς.

Με το κεφάλαιο που έκληρονομήσε ο Φίσερ το "βραβείο του χιούμορ" θα είναι άνωτερο σε ποσόν από το φιλολογικό βραβείο της Γαλλικής Ακαδημίας.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Γαλλική έφημερίδα διηγείται στην κοσμική της στήλη το έξης έπεισθέν που συνέβη στις Κάννες.

"Αντιγράφουμε λέξη προς λέξη: "Αυτό συνέβη χθες σ' ένα μικρό καφενείο στα περίχωρα των Καννών.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ελλην στρατηγός Πλαστήρας που ένει εκεί, μπήκε ένκόγγιτο και ζήτησε να πάρη ένα ποτό. Είναι βιαστικός. Όλα τα τραπέζια ως τόσο είναι κασμένα. Τον παρακαλούν τότε να αθήση σε μία γωνιά, σ' ένα τραπέζι που κάθεται ένας άλλος πελάτης.

Ο στρατηγός προχωρεί άφελος απρος τη θέση που του είχαν υποδείξει, ξαφνικά, όμως, στέκεται σάν α-ολιθωμένος. Ο άγνωστος πελάτης, που είχε προηγηθί τον κυττάζει σ' αυτά μάτια, χωρίς να πη τίποτα. Δρά-δαλο. Σ' όλες τις "Ηνωμένες Πολιτείες" βουβό, πραγματικώς. Ο στρατηγός πωλούνται τσιγάρα σιγαρέτα με την ιδέα της χαίρεται, κάνει μεταβολή και μασάει "Μαριζουάνα", τά ποια κατά ελεύθερο.

Ο άγνωστος πελάτης του καφέ-λου ήταν ο πρίγκης Νικόλαος της Ελλάδος, που τον είχε καταδικάσει ο δικτάτωρ τότε φέρνει άλλη αίσθησική υπερβολή στην "Αθήνα".

ΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Είναι πασίγνωστο, ότι η χειρουργική έκανε τεράστιες προόδους τα τελευταία χρόνια.

Η τελευταία της πρόοδος είναι η χειρουργική της καρδιάς. Όπως είναι γνωστόν η έπιστήμη των καρδιών να σταματήσει την καρδιά που είναι άρρωστη ή πληγωμένη σκέπτονται τώρα να πάρουν αυτό το μέτρο για την άπαγόρευση της πατάτημα "Ισον θάνατος. Για να γίνει, σεως του χασίς υπό μορφήν "Μαριζουάνα".

Οι χειρουργοί στήν καρδιά, πρέ-πει να εργασθί ο χειρουργός με άσ-ραπιαία ταχύτητα, σε τρόπο ώστε να χρίση και να τελειώση άνάμεσα σε δύο παλμούς.

Και ίδου τι κατόρθωσε η "Επιστή-μη. Για να σώση, έξαφνα, έναν άν-θρωπο που πληγώθηκε με μαχαίρι στην καρδιά, ενεργή με τον έξης τρόπο.

Κόβονται κι' άνασθηκάνονται πολλές αλκυρές. "Ετσι έμφανίζεται η πληγω-μένη καρδιά. Το αίμα ξεφεύγει απ'

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

— "Εξω από την "Αγγλική πόλη Λούλουορθ Κώβ και άκριβώς στο βά-θος ενός ύψηλου γκρεμού υπάρχει έξής έπιγραφή:

— "Στο μέρος αυτό, ο "Ελντς Χούντ, ένα παιδάκι ήλικίας 11 χρονών, έπεσε από την κορυφή του γκρεμού, ύψους 14 μέτρων δίχως να πάθη τίποτα.—7 Σεπτεμβρίου 1892.

— Ο περίφημος πίναξ του "Ισπα-νού ζωγράφου Μουρίλλο, που παρι-στάθηκε την Παναγία αγοράστηκε από το Μουσείο του Λούβρου αντί 500.000 χρυσών φράγκων.

— Το μεγαλύτερο γεύμα της Ιστο-ρίας παρείχθη από τον τσάρο της Ρωσίας "Αλέξανδρο τον Α', την ήμέ-ρα της στέψεώς του.

— Παρακάθησαν σ' αυτό 7.000 πρό-σωπα.

— Τα σταφύλια ενός στρέμματος στην πιό εύφορη χρονιά τους παρά-γουν 247 όκάδες κρασί.

— Ο μέσος όρος των θανατηφόρων ατυχημάτων σ' άνθρακωχεία της "Αγγλίας είναι 23,2 τοίς χιλίοις.

— Στην "Ιαπωνία, οι άνθρωποι του λαού όταν συναντούν ευγενείς στον δρόμο είναι όποχρεωμένοι να βγά-

την πληγή σε κάθε παλμό.

Ο χειρουργός πιέζει με το δάχτυλό του την πληγή, για να συγκρατήση το αίμα. "Επειτα έπωφελείται απ' το βραχύτατο χρονικό διάστημα που με-σολαβεί μεταξύ δύο παλμών, για να τοποθετήση τα λεπτότατα σύρματα του ραψίματος. Η θηλεία γίνεται στην έπόμενη διακοπή των παλμών και το σφίξιμό της στή μεθεπομένη.

Νοιώθει τώρα κανείς τι ψυχραιμία και τι άφάνταστη ταχύτης χρειάζεται για να πετύχη μία τέτοια έγχειρση. "Άλλος γιατρός Γάλλος αυτός, έκα-νε κάτι το μνηστικώτερο.

Του έδωκαν να έγχειρήση κάποιον που του είχαν φυτέψει μία σφαίρα στην καρδιά. "Επρόκειτο, φυσικά, να στήση το μέρος της πληγής, με τη λε-πίδα, να βγάλη τη σφαίρα κι' έπειτα να ράψη την πληγή και το στήσιμο.

Ο Γάλλος χειρουργός σ' αυτήν την περίστασιον έκανε το αντίθετο απ' ό,τι ήταν παραδεδεγμένο ως τώρα.

Επέρασε εκ των προτέρων τις ρα-φές στο μέρος που θα γινόταν η έγ-χειρση. "Επειτα από ένα παλμό της καρδιάς ο χειρουργός έσχισε το μέ-ρος, με το τομπίδι έβγαλε τη σφαίρα και την ίδια στιγμή ο βοηθός του έσ-φιξε τους κόμπους για να κλείση η καρδιά πριν απ' τον έπόμενο παλμό.

— "Ας σημειωθί τώρα πως οι χειρουργοί δίνουν στους ανθρώπους που πρό-κειται να έγχειρισθούν στην καρδιά ένα φάρμακο, που έλαττώνει την κί-νησή της. "Ετσι ο χειρουργός διαθέτει έστω και έλάχισια δευτερόλεπτα πα-ραπάνω, για να προλάβη να κάνη την έγχειρησή του.

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο δόκτωρ Κιάχ, ιατρός της Λειψίας έδημοσίευσε σε Γερμανικό "Ιατρικό πε-ριοδικό ένα ένδιαφέρον άρθρον στο

ζουν τα σανδάλια τους, να χώνουν τα χέρια τους μέσα στα μανίκια του κί-μονό τους και να περνούν από μπρο-στά με κατεβασμένο το κεφάλι λέ-γοντας "άουγκ" που σημαίνει: «μη με σκοτώσεις».

— Το 1920 ο διευθυντής μιας έπαρ-χιακής σχολής της Πολωνίας, γύριζε μία μέρα από κάποιο χωριό, όταν χτυπήθηκε στο δρόμο από κεραυνό.

— "Ενας καλόγηρος που τον συνώ-δευε δεν πήρε καν είδηση τι είχε συμβή και νομίζοντας ότι ο διευθυντής εί-χε αποκοιμηθί πάνω στο άλογο του τον πλησίασε και τον σκούνησε.

— Τότε μόνον κατάλαβε ότι ήταν νεκρός.

— Οι κωβιοί είναι πείσμονες και όπομονετικοί στον έρωτά τους.

όποιο άποκαλύπτει, ότι η ανάπτυξη των Γερμανοπαίδων γίνεται τα τελευ-ταία αυτά χρόνια πολύ γρηγορώτερον απ' ό,τι είναι φυσιολογικό.

Παρατηρήσεις πραγματικώς, που έγιναν σε χιλιάδες μαθητών διαφόρων σχολείων από τα 1918 ως σήμερα, ά-πόδειξαν, ότι τα τελευταία αυτά χρό-νια τα παιδιά φθάνουν σ' ένα όρισμέ-νο ύψος ένα και έναμυισ χρόνο γρηγο-ρώτερα από άλλοτε. Το αυτό συμ-βαίνει και με το βάρος. "Επί τέλους η περίοδος του σχηματισμού των κο-ριτσιών επέρχεται κατά μέσον όρο δυό χρόνια ένωρίτερα.

Ο κ. Κιάχ, θεωρεί το φαινόμενον αυτό μάλλον άνησυχητικό. Πιστεύει πως η πρόωρη ανάπτυξη θα έπιφέρει και πρόωρο γήρας. Αυτό το έξηγεί με τη θεωρία της «ήλιογενοϋς έπιτάσεως της ανάπτυξεως». Σύμφωνα με τη θεω-ρία αυτή η έπιδραση του ήλιου έγινε τα τελευταία χρόνια έντονώτερη κι' έπομένως οι όροι της ανάπτυξεως του ανθρώπου στην Ευρώπη τείνουν να προσεγγίσουν με τους όρους της ανάπτυξεως των ανθρώπων που ζούν στους τροπικούς.

— "Άλλος, όμως, σοφός Γερμανός, ο δόκτωρ Γκάιντερ, δίνει διαφορετική έ-ξήγηση. Αυτός ισχυρίζεται πως ο γερ-μανικός λαός όσο πάει και χάνει τη βορεινή καταγωγή του. Ο τύπος των βορείων (δολιχοκέφαλος) ξανθός, γα-λανά μάτια) γίνεται διαρκώς σπανιό-τερος κι' επικρατούν οι άλλες φυλές από τις οποίες άπαρτίζεται η Γερμα-νία, τύποι μεγαχρόνοι καταγωγής ά-πό τις "Αλπεις, απ' τη Μεσόγειο ή απ' την "Ανατολή.

Οι βορείοι τύποι, όπως είναι γνω-στόν, έχουν πάντα καθυστερημένη άνα-πτυξη, ενώ οι νότιοι πρόωρη. Η κυ-ριαρχία, λοιπόν, των νοτίων φυλών έφερε και την πρόωρη ανάπτυξη των παιδιών.

— "Ενας φυσιοδίφης λέγει ότι είδε έναν κωβιό που βγήκε από την φωλιά του 168 φορές, προκάλεσε την έκλε-κτική του 168 φορές και έκείνη μόλις την 169ην υπεχώρησε.

— Το περιεργότερο άποδημητικό πουλί είναι ένα που ζή στα βόρεια κλίματα και ονομάζεται «στέρν».

— Το έν λόγω πουλί φτάνει στις άρκετικές περιοχές στις 3 "Ιουνίου και φεύγει στις 25 "Αυγούστου για τα νο-τιώτερα μέρη όπου ζή τον περισσό-τερο καιρό.

Κατάπληξη προξενεί το γεγονός ό-τι το πουλί αυτό, δεν σφάλλει ποτέ στις ήμερομηνίες της άφίξεως και της άναχωρήσεώς του.

— Μόλις έρθη η όρισμένη ώρα έγ-καταλείπει σκληρά τη φωλιά του και πετά για την χειμωνιάτικη "διαμο-νή του.

— Οι παντρεμένοι ζούν περισσό-τερο από τους άνυπαντρους και οι πολιτισμένοι περισσότερο από τους άγριους.

— Οι ήλικιωμένοι διατρέχουν λιγώτε-ρους κινδύνους θανάτου από τους ά-νήλικους.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕ ΒΑΘΥΤΑΤΑ, ΠΑΙΓΜΕΝΟ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΕΝΤΟΥΡ ΣΕΛΝΤΟΝ 'ΡΟΜΑΝΤΖΟ

(Συνέχεια)

Κι' ήταν, αλήθεια, σάν ανοιξη, ή Ρίτα Κανταλίνι, το χειμωνιάτικο εκείνο σούρουπο, που μπήκε στο γραφείο του Τόμ "Αμστρογγ.

Σάν ανοιξη, στην πρώτη της όρμη.

Ο τρόπος που μπήκε, έφερνε, αθέλητα, στο νοῦ, το πηδάκισμα του χυμού, που γεμίζει με πράσινα κομπαλάκια τὰ ξερά κλώνια τῶν δέντρων, τὰ κάνει νὰ μπουμπουκιάζουν καί τ' ἀνθοφορτώνει με μιάν ἀπίστευτη γοηγοράδα.

Ήταν σάν τὴν ἀνοιξη.

Σάν τὴν ψυχὴ τῆς ἀνοιξης.

Οἱ κινήσεις της, θύμιζαν

τὴν ἁρμονικὴν ἀνάταση τῶν

λυγισμένων τρυφερῶν βλα-

σταριῶν πρὸς τὸν ἥλιο, ποὺ

ἐξαυτίζει μετὸ χάδι τοῦ τὰ

μπριγιάντια τῆς ἀδύνης δρο-

σοῦλας.

Τὸ χαμόγελό της, ἔδινε,

ζωντανά, τὸ λουλούδισμα ἑνὸς φλογάτου μπουμπουκιοῦ

ροδιάς.

Τὸ φεγγοβόλημα τῶν θείων ματιῶν της, ἔφερνε στὸ

νοῦ, δυὸ λιμνοῦλες, σκιασμένες ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ

δχτου τους, ποὺ, ἐάφνου, γεμίζουν ἡλιοσπιθίσματα, γιατί

βρῆκαν τρόπο, οἱ παιχιδιάρες ἀχτίδες τοῦ ἀπριλιάτικου ἡ-

λιου, νὰ διαπεράσουν τὰ πυκνὰ κλωνάρια καὶ νὰ κάνουν τὸ

ἥρεμο σκοτεινὸ νερὸ ν' ἀντιλαρίση ὅλα τὰ χρυσάφια τοῦ

μεσημεριοῦ...

Φοροῖσε ἕνα βαθυπόφυρο βελούδινο φόρεμα μετὸ πού-

φια ἀπὸ ρουδιὰ ταφτά.

Ἐνα χαριτωμένο καπελλάκι «νινίς», ἀπὸ τὸν ἴδιον ταφ-

τὰ, μετὰ πλατεῖες βελούδινες κορδέλλες σὲ χρῶμα ξεθωρι-

ασμένων κυκλάμινων, κορνιζάριζε τὸ ὡσεὶδὲς πρόσωπό της

Τὰ ὠχρόλευκα ρόδα τῶν ὤμων της,

ἦταν σκεπασμένα μετὸ μιά μπελερίνα, ἀπὸ ἐρίμνα.

— Ἀπὸ τὴν ἴδια βαρύτιμη γούνα ἦταν

καὶ τὸ μεγάλο στρογγυλὸ μανσόν της,

ποὺ προφύλαγε τὰ κρίνα τῶν χειρῶν της.

— Στὸν κύκνειο λαιμὸ της θαμπόφεγγε

ἕνα βαρύτιμο περιδέριο ἀπὸ ἐξή σειρὲς

ροδόχρωμα μαργαριτάρια ποὺ συγκρα-

τοῦσε ἕνα μαλαματένιο σταυρὸ.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μανσόν της, πρόβαλ-

λε ἕνα μαυριδερό, χιλιόζαρωμένο, μου-

τράκι μαίμου, ποὺ ἔκανε γκριμάτσες

τρόμου ποὺ γινόταν πιδὸ κωμικὲς, καθὼς

ἦταν καπελλωμένο μ' ἕνα πράσινο μετὰ

ξωτὸ σκουφάκι, ὅπου ἀστραποβολοῦσε

μιά διαμαντένια πόρπη.

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, δέχτηκε τὴ Ρίτα Καν-

ταλίνι μετὸ μιά ἐλαφριά ὑπόκληση κι' ἕνα

συγκρατημένο χαμόγελο.

Ἐκείνη, ὅμως, ποὺ περίμενε ν' ἀντι-

κρίσει τὸ νεανικὸ πρόσωπο τοῦ Τόμ "Αμ-

στρογγ, τὰ μεγάλα ὄνειροπόλα τοῦ μὰ-

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιά παραμονὴ πρωτοχρονιάς στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νέας Ὑόρκης Τόμ "Αμστρογγ ἐβδομηνταπεντάτης πιά, κάθεται μπροστὰ στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ συντροφεμένος ἀπ' τὴν ἐγγονή του τὴ Σούζη καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴ ὅτι ὁ ἀδελφός της κι' ἐγγονός του Χάρρυ ἀγαπάει καὶ πρόκειται νὰ παντρευτῇ μιά ἡθοποιό. Αὐτὸ αὐτὸν ταράσσει κι' ὅταν ἔρχεται ὁ Χάρρυ καὶ τοῦ ζητάει τὴν ἀδεία τοῦ γάμου, ὁ γέρος ἐπίσκοπος προσπαθεῖ νὰ τὸν μεταπειλή. Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Χάρρυ ὁ γέρος ἐπίσκοπος ἀναγκάζεται ν' ἀνοίξει μπροστὰ τοῦ μιά κασετίνα ὅπου βρισκεται ἕνα μεταξωτὸ μαντηλάκι, ἕνα μπουκετάκι μαγαμμένοι ἀσπροι μενεξέδες κι' ἕνα τετράδιο ὅπου ὁ αἰδεσιμώτατος εἶχε γράψει τὸ ρομάντζο ποὺ εἶχε ζήσει στὰ νειάτα του μετὰ μιά περιφρημὴ ἡθοποιό τοῦ καιροῦ του, τὴ Ρίτα Κανταλίνι. * * Σὲ μιά γιορτὴ, στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Ρότσαρντ, ὁ νέος τότε πάστορας Τόμ "Αμστρογγ γνωρίζει τὴν τραγουδίστρια τῆς ὀπερας Ρίτα Κανταλίνι, καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, ποὺ ἦταν ἐραστής τῆς Ρίτας Κανταλίνι, κι' ἡ ἀνηψιά του Μαίρη, ποὺ ἀγαπᾷ ὁλόθερμα τὸν Τόμ "Αμστρογγ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρη, ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ. Ἀντιθέτως ὁ Τόμ "Αμστρογγ εἶναι τόσο εὐτυχισμένος ποὺ ἀλλάζει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του. Οἱ δυὸ γεγοντοκόρες θείες του ποὺ κατ' ἀρχὰς ἦταν εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ, μόλις μαθαίνουν τὴν αἰτία τρυμάζουν τόσο, ὥστε καλοῦν τὸν ντὲ Ρότσαρντ γιὰ νὰ τὲς βοηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἀνηψιό τους ἀπὸ τὰ νύχια τῆς θεατρίνας. Ὁ ντὲ Ρότσαρντ πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ πάστορα καὶ δέχεται ἀντ' αὐτοῦ τὴ Ρίτα Κανταλίνι.

τια καὶ τὸ τρυφερὸ χαμόγε-
τοῦ, μόλις βρέθηκε μπρο-
στὸν παλὸ τῆς ἐραστῆς χι-
μιασε ἀπότομα, κι' ἔκανε
κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Σεῖς ἐδῶ; ρώτησε μετὰ
ἀν ἀθέλητη τρεμούλα

φωνῇ.

Καλωσῶρίζω τὴν ὁμορ-
τερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, χι-
ρετῶ καὶ τίς τρεῖς χάρι-
στοὶ πρόσωπό σου, καὶ, δέ-
μαι μ' εὐγνωμοσύνη τὸ

τοῦ πιδὸ γλυκοῦ χαμόγε-
λο ποὺ ἀνθίσε ποτὲ σὲ γυναῖκα

χειλὶ! Ὁπότε μετὰ τὴν ἀνέ-
λευση τοῦ ἐρωτικῆς τῆς

ἐκείνης τῆς ἀνέλευσης τῶν ὡρ-
αίων κρινόδοχτῶν τῆς νὰ τρε-

μίζουν. Τὰ μάτια της ἀνοι-
ξαν διάπλατα καὶ ρώτησε,

— Ὁ Τόμ σὰς εἶπε νὰ με-

δεχθῇτε σεῖς; Ἐχετε νὰ μοῦ

ἀναγγεῖλετε τίποτα κακό;

— Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, τώρα

μόλις ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ τὴ

ἱστορίαν της.

Κι' ὅσο μέσα στὸ νοῦ του

διαγραφόταν πιδὸ καθαρά ἡ

ἐλπίδα, τόσο ἐνοιοθετο πιδὸ

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἐκείνη, πιδὸ ἀβάσταχτο στὴν

ἱστορία:

— Σεῖς γιατί βρισκόσαστε ἐδῶ; Κὲ βολέτε; Τί ζητᾶτε

ἀπὸ μένα;

— Ὁ ντὲ Ρότσαρντ δέχτηκε τὸ ἀστραποβόλημα τῶν ματι-

ῶν της, χωρὶς νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά του.

Ἡ ἐρώτησή της ἦταν πολὺ καθαρή κι' ἔπρεπε ν' ἀπαν-

τήσῃ χωρὶς περιστροφές.

— Ὁ ντὲ Ρότσαρντ ὅμως δὲν ἀπέκτησε λευκοὺς κροτά-

φους κι' ἀσπρόνιες κλωστές στὰ μαλλιά χωρὶς νὰ μάθῃ τὴ

γυναικεῖα καρδιά.

Ἦξερε πὼς μιά ἴσια ἀπάντηση θάφερνε τὸ ἀντίθετο ἀ-

ποτέλεσμα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε.

Χαμογέλασε, λοιπὸν, ἕνα πικρὸ χαμόγελο, καὶ κατε-

βαζόντας τὰ μάτια, εἶπε:

— Ἀγαπητὴ μου, ἔξω, δυστυχῶς, πολὺ καλὰ, πὼς ἐδῶ

καὶ τρεῖς βδομάδες εἶμαστε ἐντελῶς ξένοι, ὁ ἕνας γιὰ τὸν

ἄλλον. ἔξω, ἀκόμα, πὼς,

καὶ τὴν, ἀξέχαστη γιὰ μέ-

να, ἐποχὴ, τοῦ στενοῦ μας

συνδέσμου, δὲν εἶχα ποτὲ

ἡν εὐτυχία ν' ἀπασχολῶ

μιά τρυφερὴ ἐνδόμυχη σκέ-

ψη σὰς. Μ' ὅλα αὐτὰ, ὅμως,

ἐννὸς περιμένα—μὰ τὴν ἀλή-

θεια—μιά τέτοια ὑποδοχή

ἀπὸ μέρος σὰς!

Ἡ Ρίτα Κανταλίνι στὸ

ἔκπληκτο ὄψος τῶν λόγων αὐτῶν

τοῦ ντὲ Ρότσαρντ, ἔγινε πιδὸ

ἄσπερη.

Ἀκούμπησε τὸ ἀριστερὸ

χέρι στὸ γραφεῖο, γιὰ

νὰ σταματήσῃ τὴν ἀθέλητη

νευρική ταραχή, ποὺ ἔκανε

τὴν κρινόδοχτῶν τῆς νὰ τρε-

μίζουν. Τὰ μάτια της ἀνοι-

ξαν διάπλατα καὶ ρώτησε,

— Ὁ Τόμ σὰς εἶπε νὰ με-

δεχθῇτε σεῖς; Ἐχετε νὰ μοῦ

ἀναγγεῖλετε τίποτα κακό;

— Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, τώρα

μόλις ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ τὴ

ἱστορίαν της.

πολυθρόνα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Ἡ Κανταλίνι κατάλαβε τὴν καταιγίδα, ποὺ ἔεσπασε

στὴν καρδιά τοῦ παλαιοῦ της ἐρσοτοῦ.

Ἀναθυμήθηκε τίς λεπτότητες καὶ τίς καλωσύνες, ποὺ

εἶχε πάντα ἀπέναντί της, καὶ αἰσθάνθηκε μιά συμπάθεια

νὰ τῆς πλημμυρίξῃ τὴν καρδιά γιὰ τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνον,

ποὺ πονοῦσε γιὰ χάρι τῆς χωρὶς οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Τὸν πλησίασε κι' ἀκούμπώντας τὸ χέρι της στὸν ὅμο

του εἶπε, μ' ὅση μπορούσε τρυφερότητα στὴ φωνή της:

— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλε μου! Δὲν ἔξω γιατί φαντάστι-

κα, ὅταν σὰς εἶδα, πὼς ὁ Τόμ... ὁ Τόμ σὰς εἶχε πῆ νὰ...

Ἄς εἶναι. Ζαλίστηκε καί...

Μπέρδευε τὰ λόγια της.

Κατάλαβε πὼς, ἀν ἐξακολουθοῦσε, θὰ χειροτέρευε τὴν

ψυχικὴ κατάστασή της.

Σώπασε, καὶ μὴ ἔξερντας τί νὰ κάνῃ, τράβηξε μιά κα-

ρέκλα καὶ κάθισε κοντὰ τοῦ.

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ καταβάλ-

λοντας μεγάλη προσπάθεια

σῆκωσε τὰ μάτια τοῦ καὶ

τὴν κύτταξε.

— Εἴσατε ἀκόμη τόσο

ὠχρὴ! εἶπε μ' ἕνα παράπονο

ποὺ ἐδινεστὴ φωνή τοῦ καί

τι ὄγρὸ σάν δακρυσμένο.

Ἡ Ρίτα Κανταλίνι ἀναγ-

καστήκε ν' ἀπαντήσῃ:

— Φοβήθηκα τόσο. Διὰ-

δῆ... τίς τελευταῖες αὐτὲς ἡ-

μέρες, ταράζομαι μετὰ τὸ πα-

ραμικρὸ... Ἡ ἰδέα, νὰ ποῦ-

με, πὼς ὁ κύριος πάστορας,

δὲν εἶναι ἐδῶ, ἐνῶ εἶχαμε

συμφωνήσει νὰ με περιμένῃ.

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, τὴν δι-

έκοψε μετὰ μιά κίνηση τοῦ

χειριοῦ.

Ὑστερα, σηκώθηκε καί,

πλησιάζοντας, ἔγειρε ἀπὸ

πάνω της.

Τὸ βλέμμα τοῦ, διαπερα-

στικό, ζήτησε τὸ βλέμμα

της, τὸ κυνήγησε, τὸ ἀκινή-

τησε καὶ προσπάθησε νὰ

βυθιστῇ ἀπὸ τίς σπιθόβολες

κόρες τῶν ματιῶν της, ὡς

τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της.

Ἡ ὁμορφὴ τραγουδίστρια

σάν μαγνητισμένη δὲν ἀντέ-

δρασε στὴν προσπάθειά τοῦ

Καὶ γλῆκε γρήγορος,

κοφτός, ὁ παρὰ κάτω δια-

λογος, ὅπου τὰ λόγια δια-

σταυρωνόντουσαν σὰ σπα-

θιά ἡσάν ἀστραπέδες ἕνα μο-

λυβένιο κατακλυσμαῖο οὐ-

ρανό.

— Τὸν ἀγαπᾶτε, λοιπὸν

τόσο πολὺ τὸν Τόμ;

— Ναι.

— Κι' αὐτός;

— Τὸ ἐλπίζω!

— Εἶστε ἐρωμένη του;

— Ἐνὰ γέλοιο σὰ λυγμός;

— Ἐρωμένη του; ! Χά!

— Ὁχι;

— Μὰ δὲ μπορεῖτε λοιπὸν, νὰ καταλάβετε;

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ ἐπέμεινε:

— Ὁχι;

— Ὁχι!

Ὁ ντὲ Ρότσαρντ ἀνασῆκωσε μετὰ κόπο τὸ κορμί του.

Ἐκανε ἕνα βῆμα γιὰ νὰ φύγῃ, μὰ στάθηκε.

— Σὰς ἐπρότεινε νὰ σὰς παντρευτῇ; ρώτησε, χωρὶς νὰ

τὴν κυττάξῃ.

Ἡ Κανταλίνι κατέβασε τὰ μάτια, γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δά-

κρυα, ποὺ τὰ θόλωσαν ξαφνικά:

— Εἶσατε τρελλός; ρώτησε μετὰ ἕνα ἀναφυλλητό. Τρελ-

λός; Νὰ παντρευτῇ ἐμένα; Ὁχι... Δὲν τὸ σκέφτεται. Καί...

κι' ἔχει δικήν!

— Τί ξέρει γιὰ σὰς; Τοῦ διηγηθήκατε τὴ ζωὴ σας; Τὰ

περασμένα;
—Δεν τούχω πη τίποτα. Δεν ξέρει τίποτα. Τη ζωή μου την ξέρει όπως την έχει πλάσει με τη φαντασία του. Έχει πλάσει ένα παρελθόν, πού νομίζει πως μου ταιριάζει. Κι' είναι τόσο ωραίο αυτό το παρελθόν, πού μου έχει πλάσει, ώστε δεν τολμώ να το άγγιζω.

—Ο ντε Ρότσαρντ έμεινε για λίγο σκεπτικός.

—Υστερα ξαφνικά, απότομα, ρώτησε!

Και πού θά καταλήξουν όλα αυτά;

—Φεύγω σε 15 μέρες. Νομίζετε πως θά με ξεχάσει;

—Τό έλπίζω!

Τά μάτια της, τά θεία της μάτια, είναι θολά και κυτάνε μακριά, σά νά θέλουν νά διακρίνουν κάτι μέσα στο θάμπος κάποιου όνειρου.

Δυό δάκρυα πού τόσην ώρα σιεκόντουσαν διαμαντωμένα στις βλεφαρδες της στάζουν κι' ή φωνή της γίνεται άχρωμη:

—Εγώ δεν θά τόν ξεχάσω ποτέ.

Συμπλέκει τά δάχτυλά της. Άναστενάζει και χαμογελάει μαζι. και λέει σά νά μονολογή:

—Έρχεται κάθε μέρα, στο ξενοδοχείο, ξέρετε. Τοί τραγουδω και μου μιλάει για τούς φτωχούς του.

—Σας μιλάει για τούς φτωχούς του;

—Ναι. Κι' εγώ του δίνω συμβουλές. Ήμουν κι' εγώ φτωχούλα κάποτε, ώστε ξέρω!

Ένα χαμόγελο φώτισε τό πρόσωπο του ντε Ρότσαρντ. Τά λίγα, πού του διηγήθηκε ή παλιά του φιλενάδα για τόν καινούργιον έρωτά της, φώτισαν την κουρασμένη ψυχή του με τό μελιχρό φως του ρομαντικού φεγγαριού. Ξαναθυμήθηκε τίς δικές του άγνές αγάπες και ξανάζησε τά πρώτα του νιάτα.

—Ο,τι ήταν πόνος, πίκρα, και ζήλεια μέσα στην καρδιά του, γίνηκαν έπιείκεια και καλωσύνη, για τούς δυό έρωτευμένους.

Έσκυψε και φίλησε με σεβασμό τό κρινένιο χέρι της στερνής του αγάπης και τη ρώτησε:

—Και σεις τί θά κάνετε; Τό θέατρο; Τά χειροκροτήματα; Η Δόξα;

—Δέ βρίσκω καμμιά εοχαρίστηση πιά!

—Ο τόνος της φωνής της ήταν γεμάτος ελκικρίνεια. Αυτό τρώαζε τον ντε Ρότσαρντ:

—Έλάτε, Ρίτα! Δέ σκέφτεστε τί λέτε! Συλλογιστήτε: τό Παρίσι, ή Ρώμη. Οί θρίαμβοι πού σας περιμένουν. Ο Βέρδι γράφει για σάς την καινούργια του όπερα. Ή εδύχια σας, τό μέλλον σας, όλη σας ή ζωή είναι εκεί.

—Δέ συλλογίζομαι, παρά ένα μόνο: Τό αγαπώ, τόν αγαπώ, τόν αγαπώ!

—Ο τόνος της φωνής της ανέβηκε στο διαπασών και έσβυσε με μιá τρίλια, όμοια με τίς μελωδικές εκείνες τρίλιες πού τελειώνει τόν ύμνο του πρós τό άσημένιο φεγγάρι, τό αηδόνι.

—Ο ντε Ρότσαρντ άφισε νά περάσουν λίγα δευτερόλεπτα, βουβά, βαρεία, έπειτα από τόν ύμνο αυτό της Κανταλίνι πρós τόν έρωτα.

—Υστερα, άποφεύγοντας νά την κυττάξη είπε:

—Άφού τόν αγαπάτε τόσο πολύ Ρίτα, πρέπει νά φύγετε όχι σε δεκαπέντε μέρες, πού λέτε, αλλά αύριο κι' όλας.

—Η πανέμορφη τραγουδίστρια συσπειρώθηκε σαν τό άγρίμι πού τό προκαλούν κι' έτοιμάζεται νά χυμήξη. Τά μάτια της άστράψανε.

—Είστε τρελλός; ρώτησε βραχνά.

—Αύριο κι' όλας Ρίτα. Άν τόν αγαπάτε τόσο πολύ, πρέπει ν' άπομακρυνθήτε, όσο μπορείτε, από γρήγορα από

κοντά του. Για καλό του και για καλό σας.

—Η Ρίτα Κανταλίνι τόν κύτταξε με όστραφτερά μάτια, χωρίς νά μιλή. Έκείνος έξασκλούθησε.

—Όσο για τό συμβόλαιό σας με τό θέατρο και για τίς παραστάσεις, αναλαμβάνω νά κανονίσω εγώ. Χρήματα έχω. Έξά μπορούσατε νά δώσετε άποψή σας. Δέν έπρεπε νά αποχαιρετισήτε με τούτο τό άποχαιρετιστήριο παρτίσι.

—Τι είναι αυτά πού λέτε;

—Άκούστε καλή κι' αγαπημένη, είπε με πατρικόν τόνο ντε Ρότσαρντ πλησιάζοντας τήν καλλιτέχνίδα. Παραδεχθήτε πού δέν έπρεπε νά ρηήτε δώ μέσο Δέν είναι σωστό από μέρος αυτό πού κάνατε. Μην καταστρέψετε τό μέλλον του. Δέ μπορείτε νά σάς παντρευτή. Μόνη σας είπατε πρós όλίγου. Ούτε τίπο άλλο είναι δυνατόν νά γίνη. Αλλά τό ξέρετε πολύ καλά. Πρέπει νά έχετε καλή μου Ρίτα: Ο Τόμ σέξτε καλή μου Ρίτα: Ο Τόμ μοιάζει ούτε με τό βαρδώνο Τρόν ούτε με τό λοχαγό Κλάριτζ.

—Η φωνή της Ρίτας Κανταλίνι λαχανιασμένη, τόν διέκοψε:

—Σωπάστε, πρós Θεού σας πάστε.

—Δέ μοιάζει ούτε με τόν κρημνίστη Λαντόζε πού αυτοκτόνησε για σάς.

—Σωπάστε! Λυπηθήτε με σ' αυτό τό...

—Η φωνή της, αυτή τη φορά, μοιάζε με ρόγχο, τά μάτια είχαν γεμίσει δάκρυα.

—Ο ντε Ρότσαρντ όμως σφίγγοντας την καρδιά του, προσπαθώντας νά κάνει την σκληρή, εξακολούθησε:

—Θυμηθήτε και τό νεαρό λόρδο Γκίρσευ. Νομίζατε πού τόν αγαπούσατε κι' αυτόν, όπως τώρα νομίζετε πρós τόν Τόμ. Κι' αυτός σας αγαπούσε, σας αγαπούσε, σας αγαπάει ο Τόμ. Τά ξεχάσατε...

—Η Ρίτα Κανταλίνι αναπήδησε σαν τίγρις πού δέχεται με τό σώμα γυρμένο πρός τά μπρός, με τά δάχτυλά της συσπασμένα σαν άρπάγια τσίριξε έπιταχτικά:

—Μά σωπάστε, λοιπόν, επί τέλους!

—Υστερα, ξαφνικά, τά μάτια της γέμισαν δάκρυα και την συνταράξανε λυγμοί. Σωριάστηκε σε μιá πολυθρόνα κι' έκλαψε! άναφυλλήτα σά μωρό παιδί.

—Όσην ώρα, με τό πρόσωπο κρυμμένο στις παλάμες ή χαριτωμένη τραγουδίστρια έκλαιγε, ο ντε Ρότσαρντ σκυμμένος πρós τά μάτια του. Την αγαπούσε τόσο, πού τόνος της ήταν πόνος του κι' ή πίκρα της πίκρα του.

—Κατέβαλε όμως μιá έντονη προσπάθεια κι' έξακολούθησε, όταν εκείνη, άποκαμωμένη, γύρισε και τόν με δακρύβρεχτα μάτια:

—Βλέπετε, πολύ καλά, πώς πρέπει νά φύγετε. Ο Τόμ έχει ψυχή παιδιού, καρδιά άγνή. Δέν ξέρει, δέ μπορεί νά ξέρη ποιά είστε. Λοιπόν: ή εδύχια του ή ή δυστυχία του βρίσκεται σ' αυτά τά κρινόδαχτυλά χεράκια. Από σάς εξαρτάται νά τόν σώσετε ή νά τόν καταβαρυνθήτε.

—Έχετε δίκιο.

Με τό λεπτό νταντελλένιο μαντηλάκι της σκούπισε νευρικά τά μάτια της.

—Θά φύγω είπε, θά φύγω πρι με προφτάξη δώ μέσο Έσείς πρέπει νά μέινετε για νά του ξεγηγήσετε. Ναι;

—Ο ντε Ρότσαρντ κούνησε τό κεφάλι καταφατικά.

—Η Ρίτα Κανταλίνι πήγε κοντά στο μπουκέτο με τό λουλούδια. Έκοψε ένα τριαντάφυλλο:

—Πέστε του πως εγώ του έστειλα αυτά τά άνθη, είπε με ένα πικρότατο χαμόγελο. Όταν ρωτήση άν ήρθα μην τ' ήπτης τίποτα. Δώστε του αυτό τό τριαντάφυλλο. Θά καταλάβη.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

—Αλεξάι, είπεν ή Σόνια Προκόπια, στόν άντρα της, πού λέω για μιá άκόη φορά πώς κάνεις άσχημα νά έπικρίνης τίς ένέργειες των σοβιέτ. Είδα προχθές ένα άσχημο όνειρο και μαύρα προαισθήματα μου σφίγγουν σήμερα άπ' τό πρωί την καρδιά... Ξέρεις ότι αυτό το παρακολουθούν και δέ συγχωρούν!

—Ανοήσιες. Άπάντησε άνάβοντας ένα τσιγάρο και ξεπυλώντας τόν καπνό, ο άστυνόμος Άλεξάι Ίβανωφ Προκόπια. Δέν έκφράζομαι παρά μεταξύ μας, μεταξύ έμπιστων φίλων, όπως ο Κοχλακώφ. Έξ άλλου τούς ύπνέτησα όσο, πού δέν μπορούν νά με ύποπτευθούν.

—Τούς ύπνέτησα, δέν τό άρνούμαι, κι' ήταν βέβαια μεγάλη βλακεία αυτό, μά τώρα αντίδρας συστηματικά στις ένέργειές τους, πράγμα πού, όπως ξέρεις, δέν τό συγχωρούν. Νά, τό πρωί, λίγο μόλις έφυγες για τό Γραφείο, σκότωσαν τόν Ίβαν Πέτροβιτς, πού όστόσο είχεν ευνόησει τό έσο καθεστώς.

—Ο Άλεξάι Ίβανωφ Προκόπια, δάγκωσε τό τσιγάρο του ευρικά και, με μιá χλωμάδα θανάτου στο πρόσωπο, ρώτησε με φωνή πούτρεμε.

—Σκότωσαν τόν Πέτροβιτς, είπες; Κακό αυτό!

—Η Σόνια έφερε τό δεικτη σ'ά χείλη της, δείχνοντάς του σι, πώς έπρεπε νά μη μιλή και πρósθεσε.

—Γι' αυτό, σ' ικετεύω, μη τούς κρίνης και φρόντισε νά φας φαίνεσαι άρεστός... Είδα πώς τό σπύτι μας έπηρε φω κι' έβγαίνουν πυκνοί, μαύροι, καπνοί, δίχως φλόγες. Κι' αυτό είναι πολύ κακό.

—Γυναίκες προλήψεις! είπε ο άστυνομικός. Κι' έπρόκεισε Νά τούς βοηθήσω λές, νά μη τούς κρίνω. Μά τόκα και τώρα δέν μπορώ νά ήσυχάσω διόλου τη συνείδησή μου. Αυτοί οί άνθρωποι ήθασαν σ'ά άκρα. Σκοτώνουν ακρίτως τόν όχλο, χωρίς νά ξεετάζουν. Δέν σέβονται τίς εκκλησίες όπου προχθές σκότωσαν τόν Εύφραϊεφ, πού όστόσο ήταν βέρος σοσιαλιστής.

—Η γυναίκα του κούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι.

—Σκέψου πως έχουμε παιδιά Άλεξάι... Τι θά γίνουν οί κορούλες μας άν σου κάνουν κανένα κακό; Καλό ήταν νά ακούσης έγκαίρως, όταν σοβλέγα νά φύγουμε και μεις τό έξωτερικό. Τώρα δέν πρέπει νά σκεφθής τίποτε άλλο, παρά τά παιδιά μας.

—Έγκρίνεις, λοιπόν, πως πρέπει νά βάψω τά χέρια μου στο αίμα ανθρώπων άθώων, άν μου πούν πως πρέπει σκοτώσω κι' εγώ, όπως έπέβαλαν στο συνάδελφό μου Έρμολβιτς;

—Η γυναίκα του άστυνόμου τών Σοβιέτ Άλεξάι Προκόπια, σ'άδθηκε στην έρώτηση αυτή συλλογισμένη. Τό δίλημ ήταν τόσο δύσκολο, ή απάντηση προβληματική.

—Πριν άκόμα έπικρατήσουν οί μπολσεβίκοι στη Μόσχα, πού ήταν έγκαταστημένοι, τού είχε προτείνει νά φύγουν τό έξωτερικό, πέρνοντας την περιουσία τους. Τό πράγμα εν τούς ήταν δύσκολο λόγω της θέσεως τού άντρα της πού ήταν άναμειγμένος στην έσω ή τών Ρώσων σοσιατών, ή όποια ύπονόμεινε τό Τσαρικό καθεστώς από χρόα.

—Έκείνος, όμως, πού πιστευεν ότι τό νέο καθεστώς θά νικούσε τις πάσχουσες τάξεις, πού έκμεταλλευόταν ή αντανική άριστοκρατία και ή άποκαθιστούσε μιá πραγματική δικαιοτερη ρύθμιση τών πραγμάτων, άρνήθηκε. Έβεινε στη θέση του και συνέτελεσε στο νά συλληφθούν και δώσουν λόγο τών πράξεών τους όσο άποδεδειγμένα είχαν τυραννήσει τό λαό.

—Μά όμως είδε ότι τά πράγματα έκτραχυνθήκανε, ότι χωρίς νά κη, άνεύθυνα, από τόν πρώτο τυραννικό, έφονεύοντο άνθρωποι πού δέν είχαν κάνει κανένα κακό, άλάς γιατί ήσαν πλούσιοι, άρχισε αντίδρα και νά προσπαθή ν' έπιδέψη την αίματοχυσία, νά έπικρίνη την τακτική αυτή της τρομοκρατίας.

Κι' ή γυναίκα του, πού είχε πα ακολουθήσει τήν τραγική τύχη ή είνων πού δέν ύπάκουαν τυφλά την έκδικητική λύσσα τού πλήθους νησύχησε. Όνειρα φρικτά τάραν τόν ύπνο της και μαύρα προαισθήματα της έσφίγγαν την ψυχή.

Ετσι, τού συνιστούσε νά παύση

νά κρίνη και νά πειθαρχή. Αλλά τό δίλημμά πού της έθετε τώρα την τρώαζε.

—Νά βάψω τά χέρια του σε αίμα άθώων, για ν' άσφαλίσω τη ζωή του, πού ήταν και ή δική τους ζωή;

Αυτό δέν μπορούσε νά τό άποφασίσω. Καί σκεπτότανε. Πάνω σ' αυτό ή πόρτα άνοιξε και μπήκαν μέσα οί δυό τους κορούλες. Η Άλεξάιδρα και ή Νάντια. Έπτά χρόνων ή μία, πέντε ή άλλη. Καλοκτενισμένες, καλοντυμένες, με γαλάζια φωτεινά μάτια και δλόξανθα μαλλιά πού πλαισίωναν τά ροδόκρινα προσωπάκια τους, σαν φωτιστέφανοι, ήταν ίδια χερουβείμ.

Στ' αντίκρουσμά τους μιá σκέψη μόνον κυριάρχησε στο νοή της. Έάν σκότωναν τόν άντρα της, άν τόν φυλάκιζαν, τόν εξόριζαν για άνυπακοή στη διοίκηση τών σοβιέτ, τί θά γινότανε; Για τη ζωή τών δυό αυτών άγγέλων, κάθε θυσία ήταν ύποχρεωτική.

—Ο Θεός, πού είναι μεγάλος, δέ θά τόν κατεδικάζει, τι κι' άν έκανε:

—Ετσι, με φωνή πού προσπαθούσε νά κάνει όσο μπορούσε σταθερότερη είπε:

—Γι' αυτός τούς άγγέλους, Άλεξάι Ίβανωφ Προκόπια, πρέπει νά ύπακούσης σε ό,τι κι' άν σου πούν.

—Ο Άλεξάι τινάχθηκε έπάνω σά νά τόν δάγκωσε φειδί.

—Δέν θά μπορέσω...

—Ηθελε νά πη πως ή συνείδησή του, ή εδγενική και χριστιανική, δέν θά του επέτρεπε για κανένα λόγο νά βάψη τά χέρια του σε αίμα άθώων κι' ό,τι θέλει άς γινότανε. Μά δέν πρόλαβε. Την ώρα εκείνη άνοιξε ή πόρτα και ένας έπίτροπος τού λαού, ήρθε και τούτινε ένα έγγραφο. Τό άνοιξε και χωρίς νά δείξη την ταραχή του, είπε:

—Καλά, άπόψε τη νύχτα, νεκρό ή ζωντανό, θά σας παραδώσω τόν Νίκι Λετβινώφ.

—Υστερα γύρισε, φίλησε τη γυναίκα και τά παιδιά του και βγήκε πίσω άπ' τόν έπίτροπο τού λαού.

Τό άλλο πρωί, εδρέθη νεκρός έξω άπ' τό σπύτι, τού Νίκι Λετβινώφ, με μιá σφαίρα στόν κρόταφο.

—Ολοι, κι' ή γυναίκα του πού τόν έκλαψε πικρά όταν τόν είδε ώχρo, άψυχο, άποτεθειμένον στη συζυγική κλίνη, πιστεψαν πως ήταν θύμα τού καθήκοντος.

—Η φιωχή γυναίκα του μάλιστα, πού είδε τό τραγικό της προαίσθημα νά άληθεύη, έκλαιγε πικρά, νομίζοντας πως αυτή, άθελά της, είχε γίνει άφορμή τού θανάτου του.

—Ίσως—έλεγε μεσ' τό σπαραχτικό κλάμμα της—άν τόν άφηνα νά ένεργήση όπως αυτός ήθελε, νά άπόφευγε τό θάνατο...

—Η κηδεία του, μ' αυτές τις προϋποθέσεις, έγινε μεγάλο πρεπή κι' ή γυναίκα του και τά παιδιά του βρήκαν άπ' τά Σοβιέτ κάθε ύποστήριξη και σήμερα ζούν ευτυχισμένοι στη Μόσχα.

—Όμως ο Άλεξάι Ίβανωφ Προκόπια δέν ήταν παρά τό θύμα της εδγενικής του καρδιάς και της εδσυνείδησας του.

Είδοποίησε τό Νίκι Λετβινώφ για την άποστολή του, και τού είπε:

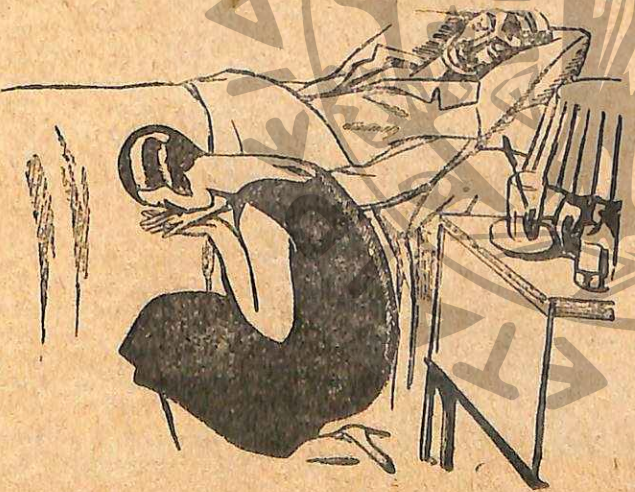
—Σκότώσέ με και φρόντισε νά σ' θής. Εγώ δέν μπορώ ούτε νά φύγω, ούτε ν' αυτοκτονήσω. Είτε έτσι, είτε άλλως, θά καταδικάσω τά παιδιά μου σε θάνατο... Έπομένως, σκοτώνοντάς με, δέν έγκληματείς. Κάνεις έργο φιλανθρωπίας.

Κι' ο Νίκι Λετβινώφ, πού σήμερα ύπηρετεί ως σωφέρ, στη Νίκαια όπου και τόν γνώρισα και μου διηγήθηκε αυτή την ιστορία, ύπάκουσε.

—Ο Άλεξάι είχε δίκιο, μού είπε. Και πρósθεσε:

—Αυτός αναπαύθη και οί δικοί του είναι ευτυχείς.

—Έτσι δέν νοιώθω καμμιά τύψη πού τόν σκότωσα. Άπ' έναντίας πιστεύω πως έκανα ένα μεγάλο καλό. Γι' αυτό και σήμερα, λέγοντάς σου την ιστορία αυτή, κρύβω τ' άληθινά όνόματα τών ήρώων της.

—Ως τώρα, πρόσθεσε, μὲ ἀφῆσε ἡσυχοῦμαι. ὁ δὲ πάλιν ἀπεκρίθη·

1065

φορές και φαίνεται πως ή μικρή τόν ακολουθήσε θεληματικά.

—Ναι, αλλά τι σοβαρό συμβαίνει, ώστε ή 'Αρλέττα να μη μου πη ούτε λέξη γι' αυτές τις επισκέψεις; Καί, επί τέλους, τί ζητεί αυτός ο Φαζερώλ;

Του ήρθε μια ξαφνική έμπνευσις κι' έτρεξε εις ένα γειτονικό σταθμό τηλεφώνου. Έζήτησε στο τηλέφωνο τη Ρηγγίνα.

—Είναι εκεί ή κυρία; Έκ μέρους του κυρίου Δ' Έννερη.

—Έφυγε τώρα δά, κύριε, απάντησε ή καμαριέρα.

—Μόνη της;

—Όχι. Με τη δεσποινίδα 'Αρλέττα, που ήρθε και τη ζήτησε.

—Έπρόκειτο να βγή και μόνη της;

—Όχι. 'Η κυρία τὸ ἀποφάσισε ξαφνικά. 'Η θνις 'Αρλέττα της είχε τηλεφωνήσει τὸ πρωί... 'Αλλά, δὲν ξέρω πὸ ἂν πῆγαιναν...

Έτσι, στὸ διάστημα εἰκοσι λεπτῶν, αὐτὲς οἱ ἴδιες δύο γυναῖκες, πὸ εἶχαν ἀπαχθῇ γιὰ πρώτη φορά, πρὶν λίγες ἡμέρες, ἐξηφανίζοντο πάλιν ὑπὸ περιστάσεις πὸ ἐφαίνοντο ὡς νὰ προαγγέλλαν νέαν παγίδα καὶ νέον κίνδυνον, πολὺ τρομερώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΜΕΛΑΜΑΡ

Κατὰ τις ἐπτὰ ἡ ὥρα ἐκάθοντο σὲ μιὰ γωνιά μικροῦ ἐστιατορίου, μεταξὺ μικροῦπαλλήλων καὶ μερικῶν σωφῆρταξί, καὶ ὁ Δ' Έννερη εἶπε:

—'Α, ἔχασα τὰ νερά μου. 'Ανάγκη νὰ συνέλθω καὶ νὰ καταλάβω. Γιατὶ αὐτὸς ὁ Φαζερῶλ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὰ σπίνια τοὺς τῆ Ρηγγίνα καὶ τὴν 'Αρλέττα;.. 'Αρχίζει ν' ἔχει ἀνησυχία αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Έδεήθησαν.

Κατὰ τις ὀκτώ, εἶπε πρὸς τὸ Χοῦμπεν:

—Ζήτησε νέα ἀπὸ τὴν κόμησσαν στὸ τηλέφωνο.

—Τίποτε νέο, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μετὰ ἕνα λεπτὸ, ἀφοῦ πῆγε στὸ τηλέφωνο. Καλὰ εἶναι, μοῦ εἶπε ἡ καμαρι-

έρα, τρῶει τώρα.

—Πηγαίνουμει εἶπε ὁ Δ' Έννερη νευριασμένος.

Κατέβηκαν πρὸς τὴν πλατεία τῆς 'Οπερας.

—Δυνατὸς μονομάχος αὐτὸς ὁ Ἀντώνης Φαζερῶλ! ἐπανελάβε.

Μά, θὰ μοῦ τὸ πληρώση ἀκριβά! Τί νὰ γυρεύη τάχα; Ποιὸς εἶναι; Φίλος ἢ ἐχθρὸς τοῦ κόμητος; Συνένοχος ἢ ἀντίζηλος; Καὶ τί σκοπὸ ἐπιδιώκει μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῶν δύο γυναικῶν, πὸ τις πέρνει μαζί καὶ τις δύο; Καὶ γιατί ἡ 'Αρλέτ-

τα τὰ κράτησε δλα μυστικά;...

—Ξέρεις πὸν βρικῶμαστε; εἶπεν ἔξαφνα ὁ Μπεσοῦ.

—Κοντὰ στὸ μέγαρο Μελαμάρ. Τὸ ξέρω... Μπεσοῦ, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπὸ τις συνηθισμένες, καὶ καμμιὰ ἐνδείξις δὲν εἶναι ἀρκετὴ; νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὸ φῶς... 'Ο,τι κάμῃ ἡ ἐμπνευσις μόνο καὶ ἡ διορατικότης... 'Εδῶ μέσα φρονῶ ὅτι θὰ λυθῇ τὸ μυστήριον.

—Δὲ μπορούμε ὅμως νὰ μποῦμε στὸ μέγαρο χωρὶς διατυπώσεις.

—Τὸ ἐπεσεκέσθην ἐγὼ ἀπὸ πάνω ἔως κάτω, καὶ χωρὶς ὁ γέρο-Φραγκίσκος νὰ πάρῃ χαμπάρι.

—Μὰ ὁ Φαζερῶλ πὸς θὰ ἐμπαινε; μαζί μάλιστα μετὰ τις δύο γυναῖκες;

—Μὲ συνένοχο τὸ Φραγκίσκο, διὰ βολῆ! ἐπιθύρουν ὁ Δ' Έννερη.

Ἀπέφυγε τὴν πρόσοψη τοῦ μεγάρου, ἐπέρασε στὸν πίσω ἀπὸ τὸν κήπο ἐρημικὸ δρόμο, ἐπλησίασε τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε δραπετεύσει ἡ 'Αρλέττα καὶ τῆς ὁποίας εἶχε τὰ κλειδιά, πρὸς μεγάλη ἐκπλήξι τοῦ Μπεσοῦ. 'Ανοίξε κι' ἐμπῆκαν στὸν κήπο, πὸ ἦταν σκοτεινὸς γιατί κανένας φῶς δὲν ἐφύγεε στὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου.

Ἐπλησίασαν, ὁ Δ' Έννερη σκαρφάλωσε ἔως τὸ μπαλκόνι, ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ ξαναπήδησε κάτω.

—Φῶς, ὑπάρχει, εἶπε, μὰ κανεὶς δὲ φαίνεται καὶ δὲν ἀκούγεται φωνή.

Ἐμπῆκαν στὸ ὑπόγειο ἀπὸ τὸν κήπο, καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὸ διάδρομο. Κανείς. Ἀνέβηκαν τὴ μεγάλη σκάλα. 'Ο Δ' Έννερη μῆκε στὸ πλατὺ σαλόνι καὶ τὸ ἔψαξε ψηλαφητὰ στὸ σκοτάδι. Μὲ ἀντικλεῖδι ἀνοίξε τὴ δίφυλλη πόρτα, καὶ ἀπὸ τὴ σχισμένη τῆς κουρτίνας, ἐκύταξε μέσα.. 'Ακουσαν ὡσαν βήματα στὸ παρκέ, φωνὴ ὅμως καμμιὰ.

Ξανακύτταξαν προσεκτικά, καὶ εἶδαν τὴν 'Αρλέττα καὶ τὴ Ρηγγίνα νὰ κάθονται σ' ἕναν καναπέ καὶ νὰ κυττάζουν ἕνα κύριο ψηλὸ καὶ ξανθὸ, πὸ ἔβημάτιζε στὸ δωμάτιο. Οὔτε ἔξαφιν καμμιὰ στίς μορφές τους, οὔτε ἐχθρότης. Ἐφαίνοντο σὰν κάτι νὰ περιμέναν. 'Ο Φαζερῶλ μάλιστα ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἐπρόσεξε ν' ἀκούσῃ.

—Σὰς ἀνησυχεῖ τίποτε; τὸν ρώτησε ἡ Ρηγγίνα.

—Τίποτε! δῆλωσε ἐκεῖνος.

—Μοῦ τὸ ὑπεσχέθη ρητῶς, ἐπρόσθεσε ἡ 'Αρλέττα, καὶ τὸ ἔκανε χωρὶς νὰ πολυεπιμελῶ. 'Αλλά, ὁ ὑπὸ κρηίδης ὁ ἀκούσῃ ἄραγε τὸ κουδοῦνι;

—'Όταν χτυπήσαμε ἐμεῖς, μᾶς ἀκούσε. 'Η γυναῖκα του, ἄλλωστε, ἀφῆσε τις πόρτες ἀνοιχτές.

Ἄλλωστε, ὁ Φαζερῶλ ἐκάθισε κοντὰ στὴ νεαρὴ κῆρη καὶ μιλοῦσαν χαμηλοφῶνως, ἀλλὰ ζωηρά. Ὑπῆρχε κάποια οἰκειότης μεταξὺ τους. Ἐκεῖνος, ἐφαίνετο βιαστικός καὶ ἐσκυβε ἐπάνω τῆς περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, χωρὶς ἐκείνη νὰ στενοχωρῆται. 'Αλλ' ἐχωρίσθηκαν ἄξαφνα. Τὸ κουδοῦνι τῆς αὐτῆς εἶχε χτυπήσει δύο χτύπους, δύο φορές, μετὰ μικρὴ διακοπή.

—Εἶναι τὸ σύνθημα, εἶπε ὁ Φαζερῶλ, ἐνῶ ἐπήγαινε πρὸς τὴν εἴσοδο.

Σὲ λίγο γύρισε μαζί μετὰ τὴν κόμησσαν Μελαμάρ.

Ἄλλωστε καὶ ὁ Δ' Έννερη ἐμεινάν κατάπληκτοι.

Ἄλλωστε καὶ ὁ Δ' Έννερη ἐμεινάν κατάπληκτοι.

κατάπληκτοι.

—Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσίν σου, Ἀντώνη, εἶπε. Τὴν δέχομαι ἐν ἐνόματι τῆς παλαιᾶς μας φιλίας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πολυελπίζω.

—Νὰ ἔχετε πεποίθησι. Γιλβέρτος ἀπήντησε ἐκεῖνος. Βλέπετε ὅτι καὶ θῶσα νὰ μάθω πὸν βρῖσκεσθε καὶ τὴν Ρηγγίνα καὶ τὴν 'Αρλέττα σὸν τηλεφώνησε ἐκ μέρους μου.

—Ἦλθα κρυφά, Ἀντώνη, ἀπήντησε Γιλβέρτος, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ὁ θῶπος πὸν με προστάτευε ἔως τὰ καὶ στὸν ὁποῖο ὑποσχέθηκα νὰ κάνω τίποτα χωρὶς νὰ τὸν εἶδομαι. Τὸν γνωρίζετε;

—Τὸ Γιάννη Δ' Έννερη; Ἀλλὰ πιστῶ σ' αὐτόν, νὰ δυσπιστῇτε σεις. Τὸν συνήντησε σὲ μιὰς μεταλητρίας τὴν ὁποία ἀναζητῶ βδομὰ τώρα, καὶ ἡ ὁποία εἶχε στὰ χέρια τὰ ἀντικείμενα πὸν ἐκλεψαν τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ἦταν καὶ αὐτὸς καὶ κατάλαβα νὰ στηριχθῇ ἐπ' ἐμοῦ τὸ ἐχθρικό καὶ ὑπόπτο βλέμμα του. Ἐδοκίμασε μάλιστα νὰ με πκολουθήσῃ. Ἀλλῶστε δὲν ἀποβλέπε με στὸν ἴδιο σκοπὸ. Σκοπὸς δικός εἶναι ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀλήθειαν δικὸς του ν' ἀρπάξῃ, τὰ διαμάντια.

Ἄλλωστε καὶ ὁ Δ' Έννερη ἀκούγε με ἐνδισρον.

Ἦ ἐχθρα, πὸν ἐξεδήλωνε ἕνα ὄν του ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, καταβαίνει ὅτι ἦτο ἀγρία. Τί νὰ εἶχε βῆ μετεξὺ Γιλβέρτου καὶ αὐτοῦ παρελθόν; Τὴν εἶχε ἀγαπήσει; ἢ σήμερα μετὰ ποῖα μέσα εἶχε κερδίτὴ συμπάθεια καὶ εἶχε ἐπιτύχει ὑπακοὴ τῆς 'Αρλέττας;

Ἦ κόμησσαν δὲ Μελαμάρ ἐσιώσε ἐπὶ πολὺ. Τέλος ἐρώτησε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, κι' αὐτὸς τῆς ἀπήντησε ἔπρεπε ν' ἀμυνθῇ, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ αὐτὸ της καὶ τὸν ἀδελφὸ της.

Ἦ Γιλβέρτος, τῆς ἐπρόσθεσε, ἐπὶ νῶνῃ μετὰ τὸν ἀδελφὸ σας. Τὸ γράψα πὸς θὰ σὰς σώσω καὶ τὸ δύο, καὶ μοῦ ἀπήντησε.. μ' αὐτὴ κάρτα... Διαβάστε. Ἀνεγνώρισε γράψιμο τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ διέσε. Ἐυχαριστῶ. Θὰ περιμένω τὴν τρίτη τὸ βράδυ. Ἄν ὄχι...

Καί, σχεδὸν λιποθυμισμένη, ἐφύρισε:

—Τρίτη... εἶναι αὐριο!

—Μάλιστα, αὐριο. Ἄν αὐριο, τὴν ἀντιπαράσταση, ὁ Ἀδριανὸς Μελαμάρ δὲν ἀφεθῇ ἐλεύθερος, ἢ ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀθώότης του, θὰ θάνῃ μέσ' τὸ κελλί του. Δὲ νομίζω Γιλβέρτος, ὅτι μιὰ προσπάθεια χῆ τῆς σωτηρίας του θὰ ἔπρεπε νὰ γινῇ.

Ἦ Γιλβέρτος ἦτο τελείως συντριμμένη. Εἶχε νικηθῇ. Ὁ Δ' Έννερη τὸ ἀντιλήφθη. Ἦ 'Αρλέττα καὶ ἡ Ρηγγίνα τὴν ἐκύταζαν συμπαθητικά. κείνη, μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ σόσβυστη φωνὴ ἐβεβαίωσε ὅτι ἦτο κι' αὐτοὶ ἀθῶοι ὅπως καὶ οἱ προγόνους, πὸ ἦταν τόσο πλούσιοι ὥστε μὴν εἶναι δυνατόν νὰ κλέψουν.

—Εἴμεθα θύματα, ἐξηκολούθησεν ἐμμορῶ νὰ ξέρω ποῖας δυνάμει. Ἄν ὑπάρχῃ μυστικὸ, εἶναι αὐτὸ ἀβῶς, πὸν λυσσᾷ ἐναντίον μας. Νὰ ρα τρία τέταρτα αἰῶνος, πὸ μᾶς πὸν ἀδιάκοπα.

(Ἄκολουθετε)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΣ ΜΠΕΝΕΤ

ΦΩΤΟΓΡ. ΜΕΤΡΟ ΓΚΟΛΑΝΤΟΥ'Ι'Ν

ΕΛΣΑ ΝΕΓΚΙ

ΤΖΟΑΝ ΠΟΛΑΝΤ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια)

— Ο Ρολάνδος ήταν δρβιος, άοπλος. Είπε :

— Θυμώσατε 'Αλτιέρι, τὸ βράδυ τῶν ἀρραβῶνων μου ;

— Ο 'Αλτιέρι ἐκίνησε βίαια τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— "Οχι, δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Θυμᾶμαι ἐγώ. Μὲ ἐπλησίασατε. Μοῦ δώσατε τὸ τίμιο χέρι σας, καὶ μοῦ εἶπατε. «Νὰ εἰσθε εὐτυχῆς Ρολάνδε Καν-διάνο...» Αὐτὸ ἐπᾶντε, αὐτὸ εἶπατε. Μετὰ μισή ὥρα, δι-τάξατε νὰ μὲ συλλάβουν.

— Ο Ρολάνδος ἐσιώπησε γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸ μέτωπό του ἐκοκκίνιζε καὶ οἱ φλέβες του ἐφούσκωναν.

— "Ετσι, ἐξακολούθησε, ἀπηλλάχτη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐμισούσατε. Λοιπὸν 'Αλτιέρι, τὸν λόγο ποὺ μοῦ εἶπα-τε ὅταν μοῦ δίνατε τὸ χέρι τὸν ἐκράτησα στὸ νοῦ μου, ἐπὶ ἑτη ὀλόκληρα. Καὶ πολὺν καιρὸ ζητοῦσα νὰ ἐννοήσω τί ἄνθρωπος εἴσθε. Δὲν μποροῦσα νὰ σᾶς θεωρήσω ὡς ἄν-θρωπον τοῦ σπαθιοῦ. Διότι ἐνῶ θέλατε νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀ-πὸ ἑνὸς ἀντίπαλο, δὲν ἐτολμήσατε νὰ μεταχειρισθῇτε τὰ ὅπλα.

— Ο 'Αλτιέρι ἔκαμε κίνημα λύσεως.

— "Ακούσατε με ψυχρά, ἀρῶ σᾶς μιᾷ ψυχρᾷ... Λοιπὸν, δὲν εἴσθε στρατιώτης, παρ' ὅλη τὴ στολή σας. Ἐσκέφθηκα γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι ἴσως ἔχετε ψυχὴν μπράβου. Ἀλλὰ οὔ-τε αὐτὸ μποροῦσε νὰ εἶναι, ἐπειδὴ ἕνας μπράβος θὰ μὲ σκότωνε, ἐνῶ σεῖς δὲν ἐτολμήσατε... Τότε ρώτησα τὸν ἑαυ-τόμου μήπως εἴσθε ἀπλῶς ἀστυνομικὸς. Εἶδα δτι εἴσθε κατώ-τερος ἀπὸ ἀστυνομικόν, διότι ἕνας ἀστυνομικὸς θὰ μὲ ἐπι-ανεῖ ἢ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ μὲ συλλάβῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ ἔδινε τὸ χέρι.

— "Αθλίε, ἐβρυχήθη ὁ 'Αλτιέρι, αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία προσβολὴ ποὺ μοῦ κάνεις.

— Συγχρόνως, θέλησε νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ Κανδιάνο. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κινηθῇ. Ο Ρολάνδος εἶχε πιᾶσει τὰ δύο χέρια τοῦ 'Αλτιέρι καὶ τὸν κρατοῦσε καρφωμένον στὴν πολυθρόνα του. Ο 'Αλτιέρι ἦτο κατα-κίτρινος καὶ ἄφριζεν ἀπὸ λύσσα.

Σιγὰ—σιγὰ τὸν ἄφησε ἐλεύθερον.

— Σᾶς εἶπα νὰ μὲ ἀκούσατε ψυχρά, ἐξακολούθησε. Ἀλλῶς τε θὰ τελειώσω γρήγορα... Λοιπὸν δὲν εἴσθε ὁ ἄνθρωπος τοῦ σπαθιοῦ, οὔτε μπράβος, οὔτε ἀστυνομικὸς. Καὶ αὐτὸ ποὺ ἐκάματε τώρα νὰ ἐλθετε τέσσερες γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτεθῇτε, μοῦ δείχνει ὅτι δὲν εἶχα γελασθῇ, καὶ σᾶς κατέταξα τέλος στὴν κατηγορίαν τῶν δειλῶν.

— Ο 'Αλτιέρι ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν προσβολή, ἀλλὰ δὲν ἐπεχείρησε νέαν ἐπίθεσιν. Μόνον εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Σεῖς εἴσθε δειλός, ἀφοῦ ἐδῶ μέσα εἴσθε ὁ δυνα-τώτερος.

— Ο Ρολάνδος ὕψωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἶμαστέ μόνον σ' αὐτὴν τὴν αἰθούσα. "Εχετε μαχαί-ρι στὸ χέρι σας καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω. Τὸ δικό μου ἔμεινε καρ-φωμένο στὴν καρδιά τοῦ φίλου σου Καστροῦτσο.

— Ο Ρολάνδος ἐσταύρωσε τὰ χέρια του. Ο 'Αλτιέρι δρ-βιος, φρικιῶν, πελιδνός, σήκωσε τὸ χέρι.

— Ἐπὶ ἑνα δευτερόλεπτο ἡ ζωὴ τοῦ Ρολάνδου ὑπῆρξε ζή-τημα τύχης. Ο Ρολάνδος δὲν ἐκινήθη, ἀλλὰ ἐκάρφωσε ἐ-πάνω στὸν 'Αλτιέρι περιφρονητικὸ βλέμμα. Ἐκεῖνος ἐπέ-ταξε τὸ μαχαίρι του χάμου.

— Τὸ ἥξερα δτι δὲν θὰ τολμήσατε, εἶπεν ὁ Ρολάνδος. Φοβάτε. Σκέπτεσθε δτι ἂν μὲ κυπήσατε, ὁ σὺντροφός μου θὰ σᾶς ἐκάνῃ.

— Δαίμονα ! ἐβρυχήθη ὁ 'Αλτιέρι.

— Αὐτὸ μόνον εἶχα νὰ σᾶς πῶ 'Αλτιέρι. "Ο,τι εἴσθε ὄχι μό-νον δειλός, ἀλλὰ ἡ δειλία προσωποποιημένη. Θὰ σᾶς μετα-χειρισθῶ λοιπὸν ὅπως τοὺς δειλοὺς, τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει

ἁνελς νὰ κτυπᾷ ἢ νὰ ἐγγίξῃ. Σᾶς ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Πηγαίνετε, 'Αλτιέρι, σᾶς χαρίζω τὴ ζωή.

— Αὐτὸ θὰ σᾶς στοιχίσῃ ἀκριβὰ, ἐψέλλισε ὁ 'Αλτιέρι.

— "Οχι, διότι εἴσθε δειλός. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνε-τε τίποτε. Ποτὲ δὲν θὰ τολμήσατε νὰ μετρηθῇτε μαζί μου γιὰτὶ εἴσθε δειλός. Πηγαίνετε, 'Αλτιέρι. Δὲν θ' ἀνησυχῆσα-γιά σᾶς εἰς τὸ μέλλον, ὅπως δὲν ἀνησυχῆσα εἰς τὸ παρελ-θόν. Δὲν ὑπάρχετε γιὰ μένα γιὰτὶ εἴσθε δειλός. Πηγαί-νετε.

— Ο Ρολάνδος ἀνοίξε τὴν πόρτα. Εἶδε τὸν Σκαλαμπρίνο ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε, καὶ τοῦ εἶπε.

— "Αφῆσε νὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο κουρέλι. Μὴ τοῦ κάνεις τίποτε, Σκαλαμπρίνο. Οὔτε ἕνα χαστουκί μὴν τοῦ δώσης. "Αφῆσε νὰ περάσῃ αὐτὸς ὁ δειλός. Τοῦ δίνω χάρη.

— Ο 'Αλτιέρι ἠσθμαινεν. "Αφρονος ἱδρὼς ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ ἐδοκίμαζε σπασμούς λύσεως. Τώρα πλέον ὀφίστατο τὴν ἀπολυτὴ ντροπή !

— Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τρεκλίζοντας, μὲ τὰ μάτια κόκκινα, εἶδε τὰ πτώματα τοῦ Καστροῦτσο καὶ τοῦ Γκιλ-μπερτο καὶ ὀπισθοχώρησε τρομαγμένος.

— Βλέπεις, Σκαλαμπρίνο ; εἶπεν ὁ Ρολάνδος. Δὲν τολ-μαεῖ νὰ διασκελίσῃ τὰ πτώματα αὐτῶν τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ ἠσαν ἄγρια θηρία, ἀλλὰ ὄχι δειλοί. Βλέπεις, εἶναι τό-σον δειλός, ὥστε δὲ μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὴ θέαν τοῦ θανάτου. "Ας φύγῃ, ἄς φύγῃ, ἀφοῦ τοῦ δίνω χάρη.

— Ο 'Αλτιέρι ἄφησε βραχνὸν βρυχηθμόν, ἐπήδησεν ἐπά-νω ἀπὸ τὰ πτώματα καὶ σὲ μιὰ στιγμή βρέθηκε στὸ κῆπο.

— Ο Ρολάνδος τὸν ἀκολούθησε. Τὸν συνώδευσεν ἕως τὴν πόρτα.

— Μὴ κλείσῃς, Σκαλαμπρίνο εἶπε ὁ Ρολάνδος. Μὴ κλεί-σης. "Αφῆσε ὅλες τίς πόρτες ἀνοικτές. Μιὰ προφύλαξη ἐ-ναντίον τοῦ δειλοῦ, θὰ ἦταν ἀτιμωτική. "Αφῆσέ τον. Τοῦ ἔδωσα χάρη.

— Ο 'Αλτιέρι ἔφυγε κατησχυμένος, λυσσῶν, καὶ τόσον ἔ-τρεμεν ὥστε ἄφησε κραυγὴ τρόμου ρωτώντας τὸν ἐ-αυτό του.

— "Ω, εἶναι πράγματι δειλός !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΕ'

ΟΜΟΛΟΓΩ ! ΟΜΟΛΟΓΩ !

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ 'Αρετὴν ἐπῆγε στὸ μέγαρο τοῦ 'Αλτιέρι τὸ πορτραῖτο τοῦ Ρολάνδου, ὁ πατέρας τῆς Λεω-νόρας ζοῦσε ἀπομονωμένος. Τύψεις συνειδήσεως τὸν ἐβα-σάνιζαν καὶ ἡ Βενετία τοῦ προξενούσε τρόμο, ὅσο ἐπλη-σίαζε ἡ ἡμέρα τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ, Συγκέντρωσε τὴν περιουσίαν του καὶ διέταξε τρεῖς ναυ-τικούς νὰ τὸν περιμένουν μὲ τὸ πλοῖο τους πάντοτε ἑτοιμοί...

— Μιὰ μέρα μπήκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ καθῇσιν καὶ τὸν ἀκούσῃ. Τῆς διηγήθηκε δτι ἂν δὲν συνελήφθη δέκα φορὲς ὁ Ρολάνδος ἀπὸ τότε ποὺ ἐδραπέτευσε, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲν τὸ θέλησε καὶ δτι ἐσκότωσε τὸν ἀστυνομικὸν ποὺ τὸν εἶχε ἀνακαλύψει στὸ σπῆτι τοῦ Λίδο.

— Τῆς διηγήθηκε ἔπειτα μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆ συν-εννόησιν ποδοῖχε κάνει ἡ ἱμπερία μὲ τὸν Βέμπο καὶ τὸν 'Αλτιέρι, δτι αὐτὸς εἰδοποίησε τὸν Δαβίλνι, ἀλλὰ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ προδώσῃ τὸν 'Αλτιέρι, γιὰτὶ ἐφοβήθηκε.

— "Ω, Ρολάνδε, ἐπιβάρυνσε μὲ θλιβερὴ ἐπιστημότητα ἡ Λεω-νόρα, γιὰτὶ ὁ πατέρας μου ἄργησε τόσο πολὺ νὰ μοῦ εἰπῇ

τη φρικτή αλήθεια ; Αλλ' ήσυχασε. Θά σέ έκδικήσω. 'Ο άνθρωπος πού φέρνω τό όνομά του θά πεθάνη από τό χέρι μου.

— 'Ακουσε, κόρη μου, τήν παράκλησή μου, τής είπε ό Δάνδολο. Δέν θέλεις νά φύγης απ' αυτήν τήν κατηραμένη πόλη, όπου ζής μεταξύ φασμάτων πού στάζουνε αίμα.

— Ποτέ, πατέρα, απάντησε εκείνη.
— Σέ παρακαλώ έλα... άς φύγωμε μαζί, άς φύγωμε.
— Τώρα λιγώτερο παρά ποτέ. Τί ; νομίζετε ότι μιλοῦσα άσκοπα ; 'Η δέν άκούσατε τόν όρκον πού έκαμα ;

— 'Ορρώθη εύθυτηνής, τρομερή. 'Ο πατέρας της όπισθοχώρησε.

— 'Ο 'Αλτιέρι θά πεθάνη, είπεν εκείνη. 'Εκτός εάν.. τόν προειδοποίησε κανείς.

— 'Ο Δάνδολο άναστέναξε. Δέν είχε προβλέψει γιά μιá τέτοια τιμωρία γιά τή δειλία του.

— 'Οπισθοχώρησε άγριωπός, τρέμων, κατακίτρινος, βρήκε τήν πόρτα άνοιχτή και βγήκε. 'Εψιθύρισε.

— Χαίρε, Λεωνόρα.
— Χαίρετε, πατέρα.

— 'Ο Δάνδολο έξαφανίσθηκε τρικλίζοντας και ντροπισμένη.

— 'Η άφήγηση, με τήν όποία θέλησε νά πείση τήν Λεωνόρα, έκανε μεγαλειότερη τήν άβυσσο πού τήν έχώριζε από τόν πατέρα της.

— Δέν είχε πλέον θυγατέρα.

— 'Επρεπε νά φύγνι το γρηγορώτερο. Νά μὴν ξαναϊδῇ πιά τήν θυγατέρα του τέτοια, όπως τήν είχεν ἰδῇ, όρθίαν, ώχρή, νά τόν καταγγέλλη. Μπήκε στο δωμάτιό του βιαστικά και άρχισε νά συναθροίξη κάποια αντικείμενα πού τ' άγαπούσε. 'Επειτα έμάζεψε πολλά χαρτιά, τά έρριξε φύρδην—μίγδην στή θερμάστρα και τά έκαψε.

— 'Επειτα τυλίχθηκε εἰς ένα χονδρό μανδύα και ήπια ένα ποτήρι δυνατό κρασί πού έκοκκίνισε τά ώχρά του μάγουλα. Και άργά, έλαφρά σαν κλέφτης, βγήκε από τό διαμέρισμα, όπου κατοικούσε με τήν θυγατέρα του και κατέβηκε.

— 'Όταν έκύτταξε πρὸς τήν διώρυγα έμεινε σάν άπολιθωμένος.

— 'Ενας άνθρωπος βρέθηκε έμπρός του· έφορούσε μανδύα.

— Ποίος είσθε ; ρώτησε ό Δάνδολο φρικκίω.

— 'Ο άκίνητος και σιωπηλός άγνωστος του φαινότανε σάν φάντασμα.

— Ποίος είσθε ; ξαναρώτησε.

— Δέν με άναγνωρίζετε, Δάνδολε ; Τόσο τό καλλίτερον. Δέν θά έχωμεν περιπλοκές.

— 'Ο Δάνδολο άνάπνευσε με άνακούφιση. Είχε φοβηθῇ μήπως ήτο ό Ρολάνδος Κανδιάνο. 'Όχι, δέν ήταν αυτός. Χωρίς άλλο ήτο κάποιος εύγενής τής Βενετίας, πού έρχότανε νά του άνακοίνωση κάτι. 'Ο Δάνδολο τόν ρώτησε τί ήθελε και έκείνος του άπάντησε ότι είχε νά του άνακοινωση κάτι, άλλ' όχι εκεί όπου μπορούσαν νά τούς ἰδοῦν. 'Απεμακρύνθησαν τότε και έστάθηκαν κοντά στο μέγαρον 'Αρετέν.

— 'Ο άνθρωπος έπροχώρησε λίγα βήματα στόν δρομίσκο. 'Επειτα έστάματσε.

— Δάνδολε, ρώτησε, έχετε τό μαχαίρι σας ;

— Τό έχω πάντοτε, είπε εκείνος περήφανος.

— Λαμπρά. 'Επρόβλεψα γιά τήν περίπτωση πού θά είσθε άοπλος και σάς έφερε ένα τό όποϊον τώρα είναι άχρηστο. Τό πετώ.

— 'Ο άνθρωπος έκύτταξε τό μαχαίρι του και του έξήγησε ότι ήτο από τούς συνωμότες έπιφορτισμένους νά τόν φονεύση. 'Αντί νά κάνη αυτά του έπρότεινε μονομαχία.

— 'Ο Δάνδολο έννόησεν ότι δέν του έμενε πλέον

παρά νά έτοιμασθούν, και οι δύο αντίπαλοι έβάδισαν ό ένας έναντίον του άλλου και άρχισεν ό άγών στο σκοτάδι στο βάθος του σκοτεινού δρομίσκου άθροῦβως, χωρίς τήν κραυγή πού χαρακτηρίζει τίς μονομαχίες με τό ξίφος.

— Αυτό διήρκεσε πέντε λεπτά. 'Αξαφνα ό Δάνδολο ώρμησε κατά του αντίπαλου του. 'Επακολούθησε άγρία πάλη σάμα πρὸς σάμα.

— 'Επειτα μιá υπόκωφη κραυγή άντήχησε και ένα σώμα κατέπεσεν.

— 'Ο αντίπαλος πού ήταν όρθιος, έσκυψε, έπιασε τό μαχαίρι πού είχε μπηχθῇ βαθειά στόν άριστερόν ώμον του άλλω και έψιθύρισε.

— Θά ζήση ακόμα δέκα λεπτά.

— Και έσήκωσε τόν μανδύαν του τόν έφόρεσε και έφυγε άργά.

— 'Εκείνο τό βράδυ ό Πέτρος 'Αρετέν είχε γυρίσει σ' σπίτι του από μιάν έορτή πού δέν έγινε. Δειπνήσε μόνος και έσκέπτετο τήν τρομερή έκδίκηση του Κανδιάνο.

— Όταν έξαφνα άκουσε κάποιον έξαιρετικό θόρυβο κατά από τό παράθυρό του. Κατέβηκε και βρήκε τόν χτυπημένο Δάνδολο. 'Εφώναξε τούς ύπνρέτες του, τόν άνέβασαν έπάνω και έτρεξε νά καλέση γιατρό.

— 'Ο χειρουργός έξήτασε τόν Δάνδολο πού έξακολούθησε νά διατηρή τίς αισθήσεις του κι' έπειτα είπε στόν 'Αρετέν ότι θά πέθαινε σε μιá ώρα. 'Ο Δάνδολο παρεκάλεσε τόν 'Αρετέν νά άνελάβη νά δώση στόν Ρολάνδο Κανδιάνο μιá έπιστολή, πού θά έγραφε ό ίδιος καθ' ύπαγόρευση του, και του ζήτησε νά βεβαιώση ότι θά λησμονούσε τό περιεχόμενό της.

— Τό όρκίζομαι με όλη τήν καρδιά μου ! άπάντησεν 'Αρετέν. Μή φοβόσθε τίποτε. 'Υπαγορεύσατε λοιπόν άγρηπτή μου κύριε, ύπαγορεύσατε χωρίς φόβον.

— Συγχρόνως έπλησίασεν ένα τραπέζι στο κρεβάτι. Εβλεψε χαρτί έπάνω στο τραπέζι, έπηρε μιá πέννα και έκοπθσε. 'Ο Δάνδολο ύπαγόρευσε τά εξής :

«Ρολάνδε, θά πεθάνω. Είμαι θανασίμως πληγωμένος και τίποτε δέν μπορεί νά με σώση. 'Επομένως οι λόγοι μου θά είναι λόγοι προερχόμενοι εκ τής πέραν του τάφου ζωής και θεωρήσατέ τους ως Ιεράν αλήθειαν.

— Ρολάνδε, ύπηρεξά δειλός. Μιá άδυναμία με έκαμε νά διαπράξω ένα έγκλημα. Αυτό τό έγκλημα σάς έκαμε ύποφέρετε.

— Καί εάν μὲν έπρόκειτο μόνον διασώσω θά παρηγοριόμουν. Διότι δέν μπορούσα νά λησμονήσω ότι ό πατέρας σας, ό δόγης, με άφησε νά φυτοζωώ, στήν φτώχεια, μακράν τής κυβερνήσεως τής δημοκρατίας, έμε τό γυιόν του Δάνδολο.

— 'Αλλ' ύπάρχει κάποιος άλλος εις τόν κόσμο, ό όποιος ύποφέρει τό ίδιο και ίσως περισσοτέρον παρά σεις. 'Ο άλλος αυτός είναι ή θυγατέρα μου. 'Υποφέρει άδίκως. Τιμωρεΐται δια σφάλμα τό όποϊον δέν διέπραξε.

— 'Ακούσατε τά γεγονότα άκριβώς, Ρολάνδε, άκριβώς, όπως συνέβησαν τό όρκίζομαι εις τό αίμα μου, τό όποϊον τρέχει, στο όρκίζομαι τόν θάνατον.

— 'Ο Δάνδολο έσταμάτησε γιά μιá στιγμή, νανπνέων δυσκόλως. Σέ λίγο έξακολούθησε.

— 'Η κόρη μου, Ρολάνδε, είναι άνταξία μεγάλης καρδιάς της ή όποία κληρονόμησε τίς άρετών πατέρων μας, συνήνεσε σε μιá τρομερή θυσία.

— Είσθε τότε εις τήν φυλακή. 'Ο 'Αλτιέρι με ήπεισε δια θανάτου εάν δέν ύπήκουα. 'Υπηρεξά δειλός ύπάκουσα.

— Κατά διαταγήν του, είπα στήν Λεωνόρα ότι έφυγατε και τήν έγκαταλείψατε, παρητήθητε του έρωτός της... 'Επειτα τής είπα ότι πεθάνατε. Τέλος τής είπα ότι μόνον ό γάμος της με τόν 'Αλτιέρι μπορούσε νά με σώση έμε τόν πατέρα της.

— 'Η Λεωνόρα συνήνεσε νά φέρη τό όνομα του 'Αλτιέρι. Συνήνεσε στήν άποτρόπαιο θυσία ή όποία τής συνέτριψε τήν καρδιά. 'Αλλά άκούσατε ακόμα ή συνήνεσε παρά μόνον εις αυτό. Με έννοείτε Ρολάνδε. Πιστεύετε εις τόν λόγον ό όποιος εκ τής πέραν του τάφου, έχεται πρὸς σάς ;

— 'Η Λεωνόρα φέρε τό όνομα 'Αλτιέρι. 'Επειδή έπίστευσε ότι πεθάνατε άφίερωσε σε σάς τό όραϊον πένθος των παλαιών χηρῶν αι όποϊαι παρέμεναν πισται εις τούς συζύγους των πέραν του τάφου. Τέλος έμαθεν ότι είσθε ζωντανός.

— Αυτό είχα νά σάς πώ.

— Πεθαίνω. Δέν προφθάνω νά σάς διηγηθώ τήν μαρτυρικήν ζωήν τήν όποϊαν ή Λεωνόρα συνήνεσε νά ζήση κοντά εις τόν 'Αλτιέρι γιά νά παραμείνη πιστή σε σάς.

— Θά ένωθῇτε μιá μέρα ; Δέν ξέρω, δέν τό πιστεύω... Τά γεγονότα τά όποϊα έπίκεινται, μου φαίνεται ότι προοιωνίζονται κακά εις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— Χαίρε, Ρολάνδε... Χαίρε Λεωνόρα.

— Χαίρετε, σεις τήν θυγατέρα μου. Πιστεύω λοιπόν ότι είσθε χωρισμένοι δια παντός.

— 'Αλλά Ρολάνδε, από μακράν πού εύρίσκεθε, μη βάλετε ποτέ κακή σκέψη εις τόν νουν σας δι' αυτήν τήν κόρην. Νά τήν σεβέσθε. Νά τήν θαυμάζετε. Είναι θύμα, είναι μάρτυς δε τής πίστεώς της.

— δεαν με τόν πατέρα της είχαν χαλαρωθῇ. Τό τελευταίον πλήγμα είχε δοθῇ κατά τήν σκηνή εκείνη, όπου ό Δάνδολο διηγήθη πώς και γιατί τήν παρέδωκεν εις τόν 'Αλτιέρι.

— 'Αλλ' ό θάνατος έχει τό τρομακτικό προνόμιο νά εξαλείφῃ τά μίση. 'Εκείνη τή στιγμή ή Λεωνόρα θυμήθηκε μόνον ότι ό Δάνδολο ήτο πατέρας της στο μέλλον έμενε μόνον πιά στόν κόσμο. Δέν είχε φίλους.

— Φοβήθηκε. Και μόνη ή σκέψη τής προσεχούς αυτοκτονίας τήν καθυσόχασεν. 'Αφού έπρόκειτο νά πεθάνη δέν είχε άνάγκη φίλων, έραστοῦ, πατρός ! 'Όλα είχαν τελειώσει γι' αυτήν. Ζήτησε νά τήν οδηγήση κοντά του.

— 'Η άπόσταση από τό μέγαρο του 'Αλτιέρι έως τό μέγαρο του 'Αρετέν δέν ήτο μεγάλη και ή γόνδολα επί τής όποίας έπεβίβάσθησαν δέν άργησε νά διασχίση τό διάστημα.

— 'Η Λεωνόρα έσκέπτετο ότι τόν πατέρα της θά τόν εκτύπησεν ό 'Αλτιέρι ή κάποιος από τούς ανθρώπους του 'Αλτιέρι. Μπήκε στο δωμάτιο όπου ήταν ό νεκρός. 'Ο 'Αρετέν τήν άφησε μόνη.

— Μόλις είδε τόν πατέρα της, σίσθάνθη λυγμούς, ν' άνεβαίνουν στο λαϊμό της. 'Εξαφνα ή πόρτα άνοιξε βίαια και ένας άνθρωπος μπήκε βιαστικός. Γύρισε και είδε τόν 'Αλτιέρι, πού είχε μπη στο μέγαρο δια τής βίας.

— Τώρα με κατασκοπεύετε κι'όλαςείπε με θλιβερό μειδίαμα. Είσθε τέλειος.

— 'Ο 'Αλτιέρι, όταν είδε τόν νεκρό του Δάνδολο άπεκαλύφθη και όπισθοχώρησε σιγά.

— Είχε ἰδῇ τή Λεωνόρα νά βγαίνει από τό μέγαρο. 'Επίστευσε ότι έπήγαινε νά συναντήση τόν Ρολάνδο και τήν παρακολούθησε.

— Θελήσατε νά βεβαιωθῇτε άν τό νέο θύμα σας πέθανε πράγματι ; είπε ή Λεωνόρα.

— Τό θύμα μου, ψέλλισε ό 'Αλτιέρι... 'Εγώ δέν ήξερα τό συμβάν κυρία, σάς όρκίζομαι. 'Ο Δάνδολο είχε προδώσει πολλούς ανθρώπους στή Βενετία. Τόν έμισούσα και εγώ, έξακολούθησε με φωνή πιό σταθερή. Αυτός ό άνθρωπος κακό μόνο μου έκαμε... άλλα ήταν πατέρας σας. 'Όχι, όχι κυρία, δέν τόν σκότωσα εγώ... Τόν φονέα ζητήσατέ τον μεταξύ εκείνων πού έπρόδωσε... Φεύγω κυρία... 'Εάν ήξερα πού έπηγαίνατε; δέν θά έρχόμουν νά σάς ένόχλησω.

— 'Εκείνη τήν στιγμή τό βλέμμα τής Λεωνόρας έπεσε στο μαχαίρι πού ήταν ακόμη στο χέρι του πτώματος.

— 'Αλλά πριν ή Λεωνόρα τό πάρῃ ό 'Αλτιέρι είχε έξαφανισθῇ τόσο άπότομα όπως είχε μπη.

— 'Η Λεωνόρα έμεινε άκίνητη και έντρομη.

— Οι λόγοι του 'Αλτιέρι έβομβούσαν σι' αὐτιά της.

— 'Ο Δάνδολο είχε προδώσει πολλούς ανθρώπους στή Βενετία. Τόν φονέα ζητήσατέ τον μεταξύ εκείνων πού έπρόδωσε...

— 'Αλλά ποιόν είχε προδώσει ό Δάνδολο περισσότερο από τόν Ρολάνδο ;

— 'Η ξαφνική εκείνη σκέψη σφηνώθηκε στο μυαλό τής Λεωνόρας. 'Ο έραστής της είχε σκοτώσει τόν πατέρα της. 'Αν αυτό ήταν αλήθεια μπορούσε νά παραποιεθῇ και νά τόν ψέξῃ ; 'Όχι, όχι. Μιá φοβερή μοίρα ώπλιζε έναντίον άλλήλων τούς δύο άνδρες οι όποιοι άλλοτε είχαν άγαπηθῇ τόσο.

— 'Εν τούτοις παρ' όλες τίς συγκινήσεις πού συνετάρασσαν τήν ψυχή της, ή Λεωνόρα διατήρησε τήν ψυχραιμία της...

— Σύμφωνα με τίς σαφείς και άκριβείς οδηγίες της, τό πτώμα του πατέρα της μετεφέρθη υπό ύπηρετών εις μιάν γόνδολα και μετά μιá ώρα ό Δάνδολο έκειτο στο κρεβάτι του στο δωμάτιό του, ντυμένος τήν έπίσημη στολή, του μεγάλου Κατήγορου.

— Κανείς στή Βενετία δέν έμαθε ποιά ήτο τό τραγικό τέλος του Δάνδολο.

— 'Η ἰδία έδωσε διαταγές γιά τήν κηδεία τήν όποϊαν έορίσε γιά τήν ἰην Φεβρουαρίου.

— Και άρχισε νά παραστέκῃ τόν νεκρόν, χωρίς νά προσέχη στήν έξαιρετική κίνηση πού γινόταν στο σπίτι, ούτε καν γύρω της. Κάποτε άντελήφθη ότι κάποιος βρισκότανε στο δωμάτιο και παρητήρησεν ότι, αυτός ό κάποιος, ήταν ό σύζυγός της.

ΤΟ ΨΥΧΟΣΉ ΚΑΙ Η ΘΗΣΙΣ

Ένας Γάλλος Ιατρός, έχων υπ' όψιν του ότι ο Στάλιν έθεραπεύθη από την φυματίωση εκ της οποίας έπασχεν, όταν δραπέτευον εκ Σιβηρίας μίαν νύκτα χιονοθύελλης, όλίγον έλειψε να πάθι από ψύξιν, καθώς και ότι φυματικοί χωρικοί, ταφέντες υπό την χιόνα και ώδηγηθέντες ήμιθανείς από τους άνευρόντας αυτούς άλλους όδοιπόρους εις τας οικίας των, όταν συνήλθον εύρέθησαν θεραπευμένοι από την φυματίαν, έβγαλε το συμπέρασμα ότι το πολύ ψύχος φονεύει τον άσθενή ή την άσθενείαν.

Κατόπιν τούτου, έσκέφθη ότι θα ήδύνατο να θεραπεύση άσφαλώς τους πάσχοντας έναν τους υπέβαλεν εις.. ψυχοθεραπείαν.

Πλουσιώτατος, λοιπόν, όπως είναι κατεσκεύασε εις Παρισίους ένα σανατόριον—παγοποιείον, μετά ψυγείου, εις τρόπον ώστε να δύναται να το συντηρή εκ των έσόδων πωλήσεως του πάγου και άποθηκεύσεως έμπορευμάτων ύποκειμένων εις σήψιν.

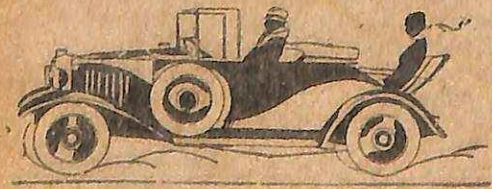
Εις τα διάφορα δωμάτια του σανατορίου του αυτού, διά σχετικών μηχανικών εγκαταστάσεων, δίδει θερμοκρασίαν ψύχους από 0 έως 70 υπό το μηδέν και άτιμοφαίρην άνάλογον προς έκάστην θερμοκρασίαν, ώστε να συντηρή τον άσθενή του—τους όποιους προσέλαβε και έθεράπευε μυστικά—εις την μεταβολήν του περιβάλλοντος ίνα μη ή άπότομος μεταλλαγή θερμοκρασίας τους έφόνευε.

Τό άποτέλεσμα υπήρξε καταπληκτικόν. Και οι δέκα άσθενείς του, όλοι φυματικοί εις το δεύτερον και τρίτον στάδιον μετά τρίμηνον νησηλείαν έθεραπεύθησαν.

Ηδη ο Ιατρός Ραούλ Βακιέζ, έτοιμάζεται να ανακοινώση επισήμως την μέθοδόν του.

ΕΓΙΝΕ ΟΝΤΩΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Τελευταίως, στο Σικάγο, εύρέθη νεκρός έντός της βιβλιοθήκης του μεγάρου του, ο έβδομηκονταετής δικαστής Τζωρτζ Μπέργκουορντ, με κομμένη διά ξυραφίου την καρρωτίδα. Σε λίγο παρουσιάζετο στην άστυνομία ο μόλις άποφυλακισθής Έγκνταρ Κέρσμουργκ και ανέφερεν ότι αυτός έδόλοφόνησε τον δικαστήν, διότι άδίκως τον είχε στείλει στη φυλακή για μιά ζορεία, τον κατέστρεψε έτσι οικονομικώς, και τώρα δεν ήξερε πώς να ζήση.

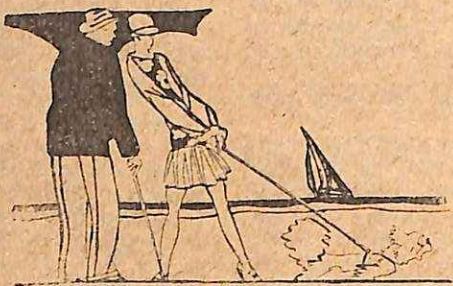

ΤΡΑΓΙΚΗ ΤΥΧΗ ΩΡΑΙΑΣ

Άπέθανε πρό ήμερών, μόνη και έρημη, σε ένα άχυρώνα κάποιου χωριού έξω απ'τή Σόφια, ή Όλια Βεντρικώφ. Η γυναίκα αυτή, που στα γεράματα της κατάντησε να ζή από την έλεημοσύνη των χωρικών, στα νεώτα της υπήρξε πρώτη χορεύτρια της Αυτοκρατορικής όπερας της Πετρούπολεως.

Έρωτευθείσα όμως ένα πρίγκηπα, άφησε τη σκηνή και έφυγε μαζί του για την Εύρώπη. Μετά πενταετή όμως ζωή, ο Βλαδιμήρωφ την εγκατέλειψε και τότε ένυμφεύθη ένα Γερμανό έμπορο με τον όποιον απέκτησε 8 τέκνα.

Σαν να την έβάρυνε όμως κάποια κατάρρα, μετά είκοσαετή εύτυχή συμβίωση με τον άντρα της, εκείνος απέθανε και μετ' αυτόν το ένα μετά το άλλο όλα της τα παιδιά, διά την σωτηρίαν των όποίαν έξώδεψε όλη την περιουσία της. Τρελλή τότε από θλίψη πήρε τους δρόμους και κατέληξε έπαίτις στη Βουλγαρία.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Τό ζήτημα της διατηρήσεως νεανικής δροσιάς επί όσον το δυνατόν μακρότερον χρόνον, δεν άπασχολεί μόνον τας άπογόνους της Εύας, διά τας όποιας αι ρυτίδες, είναι ο τρομερώτερος της ζωής των εφιάλτης.

Άπασχολεί πολύ και τους επιστήμονας χημικούς και Ιατρούς, οι όποιοι όταν δεν έχουν να κάμουν τίποτε.. καλύτερο άπασχολούνται με τό ζήτημα της παρατάσεως της ζωής και της διατηρήσεως της νεότητος.

Ένας απ' τους τελευταίους αυτούς είναι και ο γάλλος Ιατρός δερματολόγος Ρενέ Λεμάρκ, ο όποιος λέγει ότι όσες—και όσοι φυσικά—θέλουν να έχουν ώραιον, δροσερό, νεανικό δέρμα χωρίς ρυτίδες, δεν έχουν να κάνουν παρά τό έξής.

Πριν κοιμηθήτε τό βράδυ, κόψατε ένα άγγουράκι, πάρτε ένα κομμάτι και τρίψτε με' αυτό καλά τό πρόσωπό σας. Μετά και άφοι στεγνώση έπαλείψατέ το τη μιά μέρα με φρέσκο γάλα, τη δεύτερη με κρόκκο και λεύκωμα αυγού (άνάμικτο) και άμα στεγνώση κατακλιθήτε. Τό πρωί, πλένεσθε με χλιαρό χαμομηλόνερο εις τό όποιο έχετε ρίξει λίγο βάμμα βενζουάν. Περνάτε πάλι με ένα κομμάτι άγγουρι και άμα στεγνώση σκαπουνίζεσθε με κρύον νερό. Διά τό χειμώνα φυλάτε άγγουρόνερο τό όποιο έχετε άφοι πίνοντας, στίψατε και σουρώσετε σε μπουτίλα καλώς σφραγισμένη, αρκετά άγγουράκια τώρα που είναι άφθονα. Στο νερό αυτό στάζετε 2—3 σταγόνες ροδόσταμα.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΤΗΣΙ

Πόσον επιτήδειοι και έφευρετικο είναι οι διεξάγοντες τό έμπορίον ναρκωτικών, άποδεικνύεται και από έξής γεγονόσι: Τελευταίως στη Μασαχουσέτι, παρέσυρε και έπνέονσε ένα θλιβερό και άξιοδόκρο γέρω ραχιτικό, που ζούσε επαιτών των θεάτρων τά βράδια. Φαντάζεσθε τώρα την έκπληξη των Ιατρών του κροτομείου, όταν είδαν ότι, ή καρδιά του ήταν άποθήκη ναρκωτικών και τά γένεια και τ' άσπρα του ματιά ψεύτικα...

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΕΤΗΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Καθ' ή γράφουν αι έφημερίδες Λισσαβώνος, ο μαθητής της εκεί λυτεχνικής σχολής υιών θανόντων ένωματικών, Άλφρέδος Καρσέντου, ηλικίας 14 έτών όστις σπουδάζει μηχανικός, παρουσίασεν εις τους καθηγητάς του νέον τύπον αυτογύρου, τέλει τον και επίτρέποντα μακρυνάσασθαι άλλης δυνάμεως πλην χρησίου που λαμβάνει από τον άνεμον και ήλιον.

Αι έφημερίδες της Λισσαβώνος αναφέρουν περισσότερας λεπτομερείς σχετικώς, περιριζόμεναι μόνον να πουν ότι κατασκευάζεται ήδη ένα αεροπλάνον του τύπου που έδωκεν νεαρώτατος έφευρέτης ή δέ πρώτισταίς του θα γίνη μετά τρίμηνον.

Τό μόνον ελάττωμα που έχει τό αεροπλάνον του τύπου αυτού είναι ότι δεν δύναται να κινηθή ειμή με την έβδονάδα από της τοποθέτησεως του εις τό αεροδρόμιον διότι σος χρόνος χρειάζεται διά ν' άντλή εκ του ήλιου διά των ειδικών και κατόπτρων που φέρει εις τας πρυγάς του τον ήλεκτρισμόν, που θα δώση την πρώτην κίνησιν εις τας έλικας του διά να άνυψωθή. Απ' έκει πέρα πλέον, διά του ήλιου και άνέμου έχει όλην την κινητήριον ναμιν του χρειάζεται διά τό μόνον και δύναται πλέον να κινηται λευθέρως ανά πάσαν στιγμήν.

Ας περιμένωμε λοιπόν, για πεισθούμε.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΣΟΤΕΡΙΚΟ

Ο ΜΑΡΚΟΝΙ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Κατά πληροφορίας των Γαλλικών έφημερίδων ο περίφημος Ιταλός Μαρκόνι, έκτελεί από ήμερών και εν πάση υστικότητι, πειράματα σχετικά με την κτίζευσιν ήλεκτρικών κυμάτων ίσχυος έντάσεως και Ικανών να παραλύουν πάσαν κίνησιν εις τεραστίαν άπόστασιν. Τά πειράματα αυτά επιπνέονται επί τη προόψει έκρήξεως του Ιταλοαβησσυνιακού πολέμου καιρός έξουδετέρωσιν παρομοίως έφευσεως ήν διαθέτουν οι Άβησσυνιοι κ δωρεάς των Ιαπώνων.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ «Μ. ΓΚΟΡΚΥ»

Η καταστροφή του Σοβιετικού αεροπλάνου «Μάξιμος Γκόρκυ», ή όποία τόσον συνεκίνησε όλον τον πολιτισμένον κόσμον και συνέπεια της οποίας υπήρξεν ο τραγικός θάνατος ενός ανθρώπου, δεν φαίνεται να είναι άχαιά όπως αρχικώς έπιστεύθη.

Αι άνακρίσεις, τας όποιας διεξάγουν άνωτεροι υπάλληλοι του «Άεροναυμικού Ίνστιτούτου της Μόσχας», έρουν εις φώς ότι ο πιλότος του σφδευόντος τον «Μάξ Γκόρκυ» αεροπλάνου ήτο όργανον των Λευκορώσων, από σκοπού επέπεσε κατά το ληγόντος κολοσσού, θυσιάζων και ήν ζωήν του εις την ιδεολογίαν της εκάθε τρόπου καταπολεμήσεως του απολασεβικισμού.

Παρ' όλα ταύτα, αι Ρωσικαί αρχαί, αποκρύπτουν την αλήθειαν και προπαθούν ν' αποδώσουν εις άπλην σύμπτωσιν την καταστροφήν του μεγαλυέρου αεροπλάνου του κόσμου.

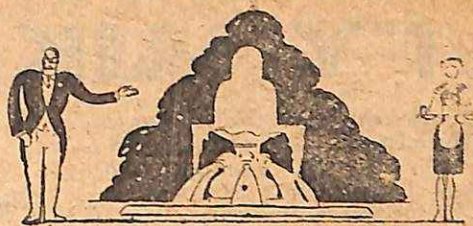
Έν τούτοις, τά μέτρα που λαμβάνουν διά την εξακρίβωσιν της άπολύτου άφασίσεως των εις την αεροπορίαν και τας αεροπορικάς των εγκαταστάσεις ύπηρετούντων—μεταξύ των οποίων έκαιοντάδες ξένων μηχανικών και ειδικών τεχνιτών, — άποδεικνύει τι κάτι «λάκκον έχει ή φάβα».

Πάντως τό δυστύχημα τούτο, τό όλτον που συμβαίνει εις τους.. Ιπταένους κολοσσούς,—τραγική υπήρξε ή τύχη του Γερμανικού Ντο Χ και του αγγλικού Ρ 50—δεν επηρέασε τους κάσους μηχανικούς, οι όποιοι εις άναστάσασιν του «Μαξ. Γκόρκυ» ήσαν να κατασκευάζουν 3 παρόμοια πλοία τό καταστράφην και έτερον δυσμενον να περιλάβη 60 επιβάτας και λήρωμα 15 άνδρών.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΞΦΥΛΑΡΧΟΥ

Ένας φύλαρχος των Ζουλοϋ, ο όποιος είχε σπουδάσει σε ένα κολλέγιο του Λονδίνου, άμα ως επέστρεψε στην πατρίδα του, παρεσύρθη από τους συμπατριώτες του και άρχισε να τρώη και αυτός ανθρώπινο κρέας, τό όποιον έπρομηθεύοντο από τους έχθρους που έφόνευαν στις μάχες, τις όποιες συχνά, ως γνωστόν, διεξάγουν μεταξύ των οι γειτονικές άγριες φυλές. Τελευταίως όμως διήλθεν εκείθεν ένας Ιεραπόστολος, πρώην καθηγητής στο κολλέγιο που σπουδάζε ο Τουρού Μπαντοϋ—έτσι έλέγετο ο φύλαρχος—και όποιος του παρετήρησεν ότι άσχέτως του αν τό ανθρώπινο κρέας που έτρωγε προήρχετο από έχθρους μη φονευθέντας με την πρόθεση να φαγωθούν, πάλιν ήτο άμαρτία τό να τρώη ανθρώπινες σάρκες. Ο Τουρού Μπαντοϋ τότε, έπρσπάθησε να πείση τους συμπατριώτες του να παύσουν να τρώγουν ανθρώπινο κρέας και έπειδή εκείνοι δεν τον άκουσαν ήτοκτόνησε.

ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΙΛΗΜΜΑ

Παρά τας άδυστηράς ποινάς, που ήρχισαν να επιβάλλουν τελευταίως τά Γαλλικά δικαστήρια, εις τους φονεύοντας από αίσθημα οίκτου και φιλανθρωπίας—όπως λέγουν—τά δράματα του είδους αυτού συνεχίζονται άθρόως.

Ούτω, μετά τον είκοσαετή νέον Ζάν Ζάκ Λαμέρ, που έσκότωσε στη Μασσαλία την έβδομηκοντούτιδα τυφλή και καρκινοπαθή γιαγιά του—τη μόνη συγγενή που του άπέμεινε σ' αυτό τον κόσμο—διότι αι οίμωγαί της και ή τραγική της κατάστασις του έσπάρξαν την καρδιά, έχομεν ένα νέο, ακόμα φρικιαστικώτερον παρόμοιο δράμα.

Μιά μικρούλα, μαθήτρια κολλεγίου, στο Σύνδνεϋ της Αυστραλίας, έσκότωσε με τό περιστροφον του πατέρα της, τη μανούλα της, γιατί δεν μπορούσε να την άκούη να θρηνη και να δδύρεται από τους πόνους που της προένουσε ένα καρκίνωμα που από διετίας είχε εις έξαιρετικώς εύπαθές μέρος.

Έτσι διά μίαν ακόμη φοράν, τίθεται μεταξύ έγκρίτων έπιστημόνων τό έρώτημα.

Όταν ή έπιστήμη χάνει κάθε έλπίδα διά την θεραπείαν ώρισμένων νοσημάτων, τά όποια καθιστούν μαρτυρική τη ζωή του πάσχοντος, δεν θα είναι καλύτερον να τους θανατώνουν άνωδύτως οι Ιατροί;

Έτσι θ' άπαλλάξουν τουλάχιστον τους οικείους των από μίαν πράξιν, που άργότερον θα είναι ίσως ο διαρκής εφιάλτης των.

ΜΠΡΑΒΟ ΣΑΛΙΟΙ....

Στη Σοβιετική Ρωσία εξακριβώθη ότι ο σίελος της Άρμενίδος Ντζαβεϊρ Σιρβικιάν, είναι τό άποτελεσματικώτερον αντίδοτον, κατά των δηγμάτων των δηλητηριωδών ύφρων.

Κατόπιν της τοιαύτης άποκαλύψεως ο Ιατρικός Σύλλογος Μόσχας, άπέστειλεν εις τό χωρίον Νταβαλού όπου διαμένει ή ως άνω Άρμενίσσα, ένα χημικόν διά ν' αναλύση τον σίελον της, προς εξακρίβωσιν της συνθέσεως του διά την κατασκευήν τεχνητού όρρου ίσης δραστικότητος, προς ριζικήν θεραπείαν των δακνομένων από δηλητηριώδεις ύφεις χωρικών των γεωργικών περιφερειών. Τό άποτέλεσμα της έξετάσεως του σιέλου της Άρμενίδος, άναμένεται με άδημονίαν από τους έπιστήμονας.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

Μια μεγάλη φωτεινή επιγραφή στην είσοδο του θεάτρου Βαριετέ, ἀνήγγελε τὸ νούμερο «Ἡ Λιλή καὶ οἱ Τζάκσον Μπρόδερς».

Ἡ ὀρχήστρα ἀρχισε νὰ παίζει ἕνα εὐθύμο κομμάτι.

Ἡ πλατεία καὶ τὰ θεωρεῖα γιόμιζαν σιγά—σιγά ἀπὸ θεατές. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τελευταῖο κουδούνισμα ἀνοίξε ἡ αὐλαία καὶ φάνηκε ἡ σκηνὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ φῶτα.

Ἡ σκηνὴ παρουσίαζε ἕνα καπνηλεῖο τοῦ Φάρ Ουέστ, ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀριζόνα τῆς Ἀμερικῆς καὶ γύρω—γύρω ἕνα ὠραῖο τοπίο. Στὸ μέσα μέρος τοῦ μουφφὲ τοῦ καπηλείου ποῦταν γεμάτος ἀπὸ σειρές πολὺ χρωμῶν μπουκαλιῶν, στεκόταν ἡ Λιλή μὲ μιὰ ὑπέροχη μεταξωτὴ τουαλέττα καὶ τραγουδοῦσε κάποιο ἀμερικάνικο τραγούδι, ἐνῶ συγχρόνως ἔκαμε καὶ μικροακροβατικά παιχνίδια μὲ πιάτα, μὲ τὰ μαχαίρο—πήρουνα καὶ μὲ τὰ μουκάλια.

Οἱ κύριοι ποὺ εἶχαν πιάσει τὰ καθίσματα τῆς διακεκριμένης, οἱ κυρίες μὲ τὶς βαρύτερες τουαλέττες καὶ τὰ διαμαντικά τους, οἱ σοβαροὶ κύριοι μὲ τὰ σμόκιν ποὺ ποζάριζαν ἀπ' τὰ θεωρεῖα, καὶ τὸ κοινὸ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας θέσεως, ὅλοι παρακολουθοῦσαν μὲ κατανυκτικὴ προσοχὴ τὰ γυμνάσματα τῆς ὠραίας Λιλῆς.

Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους τὰ παρακολουθοῦσε ὁ νεαρὸς δούξ ντὲ Ποῦντα—Ἀρένας, ποὺ ἔρχονταν κάθε βράδυ στὸ ἴδιο πάντα θεωρεῖο, καθόταν μόνον ὅσο κρατοῦσε τὸ νούμερο τῆς Λιλῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν Τζάκσον καὶ ἔπειτα ἔφευγε μάλιστα τὸ κοινὸ ἀρχίζε τὰ χειροκροτήματα.

Ἡ Λιλή εἶχε ἕνα πρόσωπο ὠραῖο καὶ δροσερό, μὲ δυὸ γοητευτικὰ μάτια καὶ ἕνα ἀγγελικό κεφαλάκι μὲ χαριτωμένες μπούκλες. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὶς μυώδεις ἀκροβάτιδες, δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὸν ὄγκο τῶν παλαιστριῶν. Τὸ σωματάκι τῆς ἦταν κομψό, λεπτὸ καὶ εὐκίνητο, σωματάκι μικροῦ κοριτικοῦ, μικροκιχλωμένα πόδια, λεπτὰ ὠραῖα χερράκια καὶ ἕνα ὕψος χαριτωμένης πριγκίπισσας ποὺ ἀπ' τὸ μαλακκὸν κάποιοι παλαιτοὺ χαιρετᾶνε μὲ καλὴ σὺννη καὶ ἀφέλεια τοὺς ὑπηκόους τῆς.

Ἐνῶ ἡ Λιλή συνεχίζει τὸ τραγούδι καὶ τὰ γυμνάσματα τῆς, μπαίνουν μέσα στὴ σκηνὴ ὁ Μπίλλ καὶ ὁ Τζάκ, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Τζάκσον, μὲ τὰ κλασσικὰ κουστούμια τῶν κάου—μπόυς, καὶ γιὰ νὰ κορτάρουν τὴ Λιλή καὶ νὰ τὴν προσελκύσουν κάνουν κι' αὐτοὶ διάφορα γυμνάσματα.

Πηδοὺν ἐπάνω ἀπὸ τὰ τραπέζια, κόβουν μὲ τὰ περιστροφὰ τους τοὺς φελοὺς τῶν πολυχρωμῶν μπουκαλιῶν, ἀρπάζουν τὴν Λιλή καὶ τὴν πετοῦν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον σὰν ἑλαφρὸ μπαλόνι, τὴν βάζουν νὰ πατήσῃ ἐπάνω στὴν παλάμη τους καὶ τὴν κρατοῦν ψηλά μὲ τὸ μπράτσο τους τεντωμένο.

Πίσω ὁμῶς ἀπ' τὸ καπηλεῖο πλησιάζουν ἔρποντας μὲ προσοχὴ μερικοὶ ἐρυθρόδερμοι μὲ φτερά στὰ κεφάλια καὶ μὲ διάφορα σχήματα ζωγραφισμένα στὰ μισόγυμνα σώματά τους.

Βγάζουν τοὺς λάζιους τῶν, ἀρχίζουν νὰ τοὺς περιστρέφουν καὶ σὲ μιὰ στιγμή τοὺς ρίχνουν ἔμπρός. Οἱ λάζιοι πετοῦν σὰν φεῖδια στὸν ἀέρα καὶ ζώνουν τὰ σώματα τῶν δύο κάου—μπόυς καὶ τῆς Λιλῆς. Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς πέφτουν κατὰ γῆς ἀνίκανοι ν' ἀμυνθοῦν. Ἀγωνίζονται ν' ἀπαλλαγθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμά τους, μὴ οἱ κόμποι τῶν σχοινιῶν εἶναι τόσο τεχνικοί, ποὺ ὅσο ἐκεῖνοι προσπαθοῦν νὰ τοὺς λύσουν τόσο τὰ σχοινιά σφιγγονται περισσότερο καὶ τοὺς κρατοῦν σὲ μεγαλειότερη ἀκίνησια.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους θριαμβευτικούς χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα.

Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα. Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα. Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα. Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα. Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα. Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα. Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα. Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

μπράτσα σταυρωμένα. Τὸ κοινὸ παρακολουθεῖ μὲ σκίση, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, τὸ θέμα αὐτὸ καὶ πρὸ πάντων τῆ Λιλῆ.

Εἶναι τόσο ὠραία μὲ τὸ φόρεμα τῆς ποὺ μισοσκιότηκε μὲ τὸ σφίξι τῶν σχοινιῶν καὶ ποὺ ἀφίνει νὰ φανταίνεται λίγο ἀπ' τὸ κάτασπρο στήθος! Προκαλεῖ τόση συγκίνηση, τὸ ὕψος τῆς μάρτυρος ποὺ ἔχει πρὶν.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀρχίζουν νὰ χορεύουν διάφορους χοροὺς μὲ ἐπικίνδυνα ἀκροβατικά πηδήματα. Καὶ ὅταν τελειώνουν τοὺς χοροὺς πλησιάζουν τὴ Λιλή, τὴν ἀπειλοῦν μὲ τὰ δπλα τους καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σανίδωμα τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν δένουν μὲ τὰ

ἀντρα τῆς καὶ τοῦ τὸ ἔχει πῆ πολλές φορές.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὰ λόγια τῆς. Τὶ τὸν ἐνοιαζε, ἡ περιφρόνησίς τῆς καὶ ἡ ἀπέχθειά τῆς; Ἀκόμη καὶ οἱ προδοσιεῖς τῆς. Ἀρκεῖ ὅτι ἔπαιζαν μαζί, ὅτι κέρδιζαν λεφτά, καὶ ὅτι τὰ βράδυα, μετὰ τὴν παράσταση, τὴν ξαναβρίσκει στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου τους.

Ἡ Λιλή ὁμῶς εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν κατάστασιν ἐκείνη. Γι' αὐτὸ εἶχε δεχθῇ τὸν ἔρωτα τοῦ δουκὸς ντὲ Ποῦντα Ἀρένας, καὶ τὴν πρότασή του ν' ἀφίση τὸ θέατρο, ὅταν θάφευγε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες γιὰ τὸ Λονδίνο, καὶ νὰ φύγῃ μαζί του γιὰ μιὰ λουτρόπολη, ὅπου θὰ ζοῦσε μιὰ ζωὴ νέα, μιὰ ζωὴ γεμάτη εὐτυχία καὶ λάμψη.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ δούξ τώρα μέσ' στὸ θεωρεῖο τοῦ τῆς ἔγραφε βιαστικά ἕνα γραμματάκι ποὺ τῆς ὠριζε ἕνα ἀκόμη ρεντεβου γιὰ νὰ κανονίσουν τὶς τελευταῖες προετοιμασίες τῆς φυγῆς τους, καὶ ἔπεριμενε τὴν θυρωρὸ τῆς σκηνῆς γιὰ νὰ τῆς τὸ δώσῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ εἶχαν σταματήσει καὶ ἐπάνω στὴ σκηνὴ συνεχίζονταν ἡ παράστασις.

Οἱ ἐρυθρόδερμοι τεντώνουν τώρα τὰ τόξα τους καὶ στέλνουν πρὸς τὴ διεύθυνση τῆς Λιλῆς τὰ βέλη τους, ποὺ καρφώνονται στὸ σανίδωμα γύρω τῆς, γύρω ἀπ' τὰ πόδια τῆς καὶ ἀνάμεσα σ' ἀπλωμένα δάχτυλά τῆς. Ἐπειτα ἀρχίζουν νὰ χορεύουν ἕναν ἄλλον παράξενο χορὸ, ἐνῶ ὁ Ἀρνόλδο τραβᾶ ἀπ' τὴ ζώνη τοῦ τῆς ἡνδιάνικα καμάκια του καὶ τὰ πετάει κι' ἐκεῖνος πρὸς τὴ διεύθυνση τῆς Λιλῆς, μὲ τέτοια ἐπιθετικότητα, ὥστε καρφώνονται στὸ σανίδωμα, λίγα μόλις ἑκατοστόμετρα ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς.

Τὸ κοινὸ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀναπνέει ἀπ' τὴν ἀγωνία. Ἐπειτ' ἀπ' τὰ ἡνδιάνικα καμάκια εἶναι τὸ γύμνασμα τῶν ἑπτὰ μαχαίριων.

Προτοῦ ἀρχίσει τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο γύμνασμα ὁ Ἀρνόλδο πλησιάζει πάλι τὴ Λιλή καὶ κάνει πῶς δοκιμάζει τὰ δεσμά τῆς μήπως ξεσφιχτήκαν. Καὶ τότε ἕνας νέος διάλογος διαμειβεται ψυθυριστὰ μεταξύ τους.

—Ἀγγέλα! τῆς λέει. Τὸν εἶδα νὰ γράφῃς μέσ' στὸ θεωρεῖο τοῦ κάποιου γράμμα. Χωρὶς ἄλλο εἶναι γιὰ σένα. Δὲς τοῦ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τοῦ τὸ στελεχὴς πίσω χωρὶς νὰ τὸ διαβῇ.

—Ποῦ παραξένη εἶν' ἡ ἀξίωσίς σου!

—Λυτήσου με καὶ μὴ μὲ ἐξώθης στὰ ἔσχατα. Ἀλλωστε τί σὲ ἐνδιαφέρει ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες θὰ εἴμαστε στὸ Λονδίνο.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ Δανικοῦ λαοῦ ζῇ μὲ τὰ κοπάδια τῶν ζώων του στὰ λιβάδια τὰ ὁποῖα ἀρδεύονται ἀπὸ μεγάλες καὶ γραφικὲς λίμνες.

—Κοντὰ σὲ μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς λίμνες, στὴ λίμνη Ἐορην, βρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἀμλέτου, τοῦ Δανοῦ αὐτοῦ πρίγκηπος, τοῦ ὁποῖου τὴν ἱστορίαν δραματοποίησε ὁ Σαίξπηρ.

—Τὸν τάφο αὐτὸν ἐπισκέπτονται ἀπὸ περιέργεια καὶ εὐλάβεια χιλιάδες περιηγητῶν.

—Ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς ἀνέρχεται σὲ τρία περίπου δισεκατομμύρια ἀνθρώπους.

—Ἀπ' αὐτοὺς κάθε χρόνο πεθαίνουν περί τὰ 48 ἑκατομ.

—Γεννιοῦνται ὁμῶς κάθε χρόνο περί τὰ 50 ἑκατομμύρια νέοι ἄνθρωποι.

—Ἐστὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς αὐτὴν ἐξάνει.

—Ὁ ἄσος τῶν παχυσάρκων ποὺ περὶ τὰ 48 ἑκατομ.

—Ἐστὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς αὐτὴν ἐξάνει.

—Ὁ ἄσος τῶν παχυσάρκων ποὺ περὶ τὰ 48 ἑκατομ.

—Ἐστὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς αὐτὴν ἐξάνει.

—Ὁ ἄριθμὸς τῶν γλωσσῶν ποὺ μιλοῦνται σὲ ὅλο τὸν κόσμον ὑπολογίζεται σὲ 3046!

—Ὁ φύλλος πηδάει ἀπόσταση ἴση μὲ χίλια μήκη τοῦ σώματός του, ἂν

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Ἀν θελήσω νάρθῃ μαζί σου.
—Ἀγγέλα, δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ μ' ἀφίσης;
—Ναί, θὰ δυσκολευτῶ βλέπει... θὰ στενοχωρηθῶ μὴ χάσω τὴν ὠραία συντροφιά σου.

—Ἀγγέλα, σὲ ἱκετεύω γιὰ τελευταία φορά.
Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἐκείνη τοῦ πέταξε κατὰ πρόσωπο μιὰ βαρεῖα ἰταλικὴ βριοσιά, ποὺ ἦταν σὰν νὰ τοῦ εἶχε σκάσει ἕνα δυνατό μπάτσο στὸ μάγουλο.

Παρά τὰ φτιασίδια μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε βάψει τὸ πρόσωπό του ὡς ἐρυθρόδερμος ὁ Ἀρνόλδο ἔγινε κατακίτρινος. Ἐννοίωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ ὥπως ποτὲ ἄλλοτε. Τὰ βήματα του κλονίζοντουσαν καὶ ἔπρεπε νὰ αἰσθανθῇ καρφωμένα ἐπάνω του μὲ ἀγωνία τὰ βλέμματα ὅλου ἐκείνου τοῦ κοινοῦ γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του.

Κι' ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε κάποιο παθητικὸ ταγκό, ὁ Ἀρνόλδο, μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀρχισε νὰ πετάῃ μὲ τὴ συνηθισμένη του ἐπιθετικὴ τὰ ἑπτὰ μαχαίρια του. Τὸ πρῶτο καρφώθηκε ἀριστερὰ κοντὰ στὸ μάγουλο τῆς νέας καὶ ἡ λεπίδα του, ποὺ τρεμοῦλιζε ἀπὸ τὸ τίνισμα, σχεδὸν ἀγγίζει τὴ ρόδινη ἐπιδερμίδα τῆς. Τ' ἄλλα τέσσερα καρφώθηκαν γύρω ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς, σὰν ἕνας φρικτὸς φωτοστέφανος καὶ τὸ ἔκτο δίπλα στὸ δεξιὸ τῆς μάγουλο.

Δὲν ἔμενε πιά παρὰ ἕνα μονάχα μαχαίρι.
Ξαφνικὰ ὁ Ἀρνόλδο ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

Ἡ ὀρχήστρα ἐβουβάθηκε μὲ ἕνα τελευταῖο χτύπημα τοῦ κυμβάλου. Καὶ τὸ ἑβδομο μαχαίρι ἔφυγε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Ἀρνόλδου μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ καρφώθηκε μὲ δύναμη καταμεσῆς στὸ λαιμὸ τῆς Λιλῆς, τῆς ὁποίας τὸ σῶμα λύγισε τρεμουλιάζοντας, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἀνοιγόκλειναν μὲ ἔκφραση ὑπέρτατου πόνου! Μιὰ λεπτὴ κόκκινη κορδέλλα αἵματος ἔφευγε τώρα ἀπ' τὸν λαιμὸ τῆς καὶ χρωματίζει τὸ κάτασπρο στήθος τῆς!.. Ἡ αὐλαία ἔπεσε καὶ τὸ κοινὸ ξέσπασε σὲ χειροκροτήματα χωρὶς νὰ φαντάζεται τὴν τραγωδίαν ποὺ ἔγινε ἐπάνω στὴ σκηνή. Ὅλοι οἱ θεαταὶ φεύγουν γοητευμένοι γιὰτὶ συγκινήθηκαν, γιὰτὶ αἰσθάνθηκαν μιὰ ἀγωνία.

—Τὶ ὠραία ποὺ ἔπαιζε ἡ Λιλή, εἶπε μιὰ κυρία στὸν καβαλλιέρο τῆς. Νόμιζε κανεὶς πῶς πέθανε πραγματικά.

Καὶ ὁμῶς... Πραγματικὰ εἶχε πεθάνει! Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν εἶχε σκοτώσει μὲ τὸ ἑβδομο μαχαίρι τυφλὸς ἀπὸ τὴ ζήλεια τοῦ!..

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

δὲ τὸ ἄλογο μπορούσε νὰ πηδήσῃ μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία, θὰ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ νὰ βρεθῇ... στὴν Ἀμερικὴ!

—Ἐνας σύμβουλος τοῦ δικαστηρίου τῆς Τουλούζης τόσο τρόμαξε κάποτε κατὰ τὸ 1865 βλέποντας σκατίζοχοιρο, ὥστε ἐπὶ δυὸ χρόνια κατόπιν νόμιζε ὅτι τὸν κυνηγοῦσαν παντοῦ σκαντζόχοιροι.

—Κάποιος ἰσπανὸς πάλι, ἱππότης τοῦ Μεσαιῶνος, κάθε φορά ποὺ ἐβλεπε ποντικὸ τραβοῦσε τὸ ξίφος του κι' ἔπαιρνε στάση προσοχῆς.

—Κάποιος Τζορᾶν, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὸ Μισσισσιππὶ κληροδότησε στὸν ἄνθρωπο μιὰ συλλογὴ ἀπὸ σπα... παπούτσια.

—Στὴν περιεργὴ αὐτὴ συλλογὴ βρίσκεται μετὰ ἄλλων καὶ τὰ παπούτσια ποὺ φόρεσε ὁ Ναπολέων ὅταν παντρευόταν, τῆς Μαρίας Τερέζας, τοῦ Μάρξ, τοῦ Κάντ κ.ά.

—Κάποιος Τζορᾶν, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὸ Μισσισσιππὶ κληροδότησε στὸν ἄνθρωπο μιὰ συλλογὴ ἀπὸ σπα... παπούτσια.

—Στὴν περιεργὴ αὐτὴ συλλογὴ βρίσκεται μετὰ ἄλλων καὶ τὰ παπούτσια ποὺ φόρεσε ὁ Ναπολέων ὅταν παντρευόταν, τῆς Μαρίας Τερέζας, τοῦ Μάρξ, τοῦ Κάντ κ.ά.

—Κάποιος Τζορᾶν, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὸ Μισσισσιππὶ κληροδότησε στὸν ἄνθρωπο μιὰ συλλογὴ ἀπὸ σπα... παπούτσια.

—Στὴν περιεργὴ αὐτὴ συλλογὴ βρίσκεται μετὰ ἄλλων καὶ τὰ παπούτσια ποὺ φόρεσε ὁ Ναπολέων ὅταν παντρευόταν, τῆς Μαρίας Τερέζας, τοῦ Μάρξ, τοῦ Κάντ κ.ά.

—Κάποιος Τζορᾶν, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὸ Μισσισσιππὶ κληροδότησε στὸν ἄνθρωπο μιὰ συλλογὴ ἀπὸ σπα... παπούτσια.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΖΟΥΤΕΝ

«Ο Φίλιππος Ζουτέν, ιππότης της Λεγεώνας της τιμής, μέλος της 'Ακαδημίας καθηγητής του Πανεπιστημίου, βρισκόταν στο γραφείο του κι' ε-αίμαζε την διάλεξη πού θα δι-διδε, όπως κάθε εβδομάδα, την μεγάλη αίθουσα της 'Ε-αίμης των Νεωτέρων Φιλο-σόφων.

Με σιγανά βήματα, μπήκε στην οθόνη στο σκιερό γραφείο. «Ένας κύριος επιθυμεί να μιλήσει στον κύριο, για ε-πεί-ουσα υπόθεση.

«Οδύγησέ τον.

«Ένας ξυρισμένος τζέντλε-αν μπήκε σε λίγο.

«Ο κ. Ζουτέν του προσέφε-ε κάθισμα.

—Σε ποιόν έχω την τιμή;

—Είμαι ο κ. Γουίλλιαμς.

«Ο κ. Ζουτέν έκανε μια κί-νηση άγνοιας.

—Είμαι ο ιδιαίτερος γραμ-ατεύς του κ. Σήουγγ Γκάμ-ου βασιλέως του πεπιεμέ-ου χάρτου.

—Α! Λαμπρά! είπε ο κ. ουτέν, του αμερικανού δι-σε-ατομυριούχου κ. Σήουγγ-κάμ. Σε τι μπορώ να σάς αν-ωχρήσιμος, παρακαλώ;

—Είστε σεις, βέβαια, ο κ. ουτέν, πού κάνατε το περ-α-μένο Σάββατο μια διάλεξη-ιά τις έλξης των έλεφάντων-αί των λοιπών παχυδερμών;

—Εγώ, ο ίδιος.

—Στην αίθουσα της 'Εταιρίας των Νεωτέρων Φιλοσόφων;

—Μάλιστα, εγώ είμαι, ο κ. Ζουτέν, ο περίφημος ομιλητής.

—Πόσα θέλετε για να ξανακάνετε την ίδια διάλεξη αυ-ριό, στο μέγαρο του κ. Σήουγγ Γκάμ;

—Έχει υποδοχή ο κ. Γκάμ;

—Πόσα ζητείτε; Δεχόμθα την τιμή πού θα όρίσετε.

—Δέκα χιλιάδες φράγκα.

—Ωλ ράτι! Θάρθω να σάς πάρω με το αυτοκίνητο ά-ριβώς στις δέκα παρά τέταρτο και τα χρήματα θα σά με-ρηθούν άμέσως μετά την διάλεξη.

—Α!

«Ο ιδιαίτερος έφυγε.

Την άλλη μέρα, με όλα του τα παράσημα στην κομβιο-όχη, ο περίφημος ομιλητής περίμενε.

—Θα κάνω την διάλεξη μου, συλλογίζοταν, μπροστά σε πολυάριθμο και διαλεκτό ακροατήριο: φαντάζομαι ποιοί άντα οι καλεσμένοι αυτό το δι-σε-ατομυριούχου! Οι συ-χ-δελφοί μου θα σκάσουν από τη ζήλεια τους, θα προσθέ-ω και μερικά σχόλια ανέκδοτα και μερικούς παραλληλι-μούς για τις έλξης των διασημών γυναικών της αρχαιότη-ος, θέλουν λιγάκι ποικιλία, φαντάζομαι, αυτοί οι αμερικά-οι. Θρίαμβος, πραγματικός θρίαμβος!

Στις δέκα παρά τέταρτο ακριβώς, ακούστηκε το κουδούνι-ης εξώθυρας. Ήταν ο ιδιαίτερος γραμματεύς.

«Ο ακαδημαϊκός τον άκολουθήσε.

Οι δυο άνδρες ανέβηκαν σ' ένα πολυτελές αυτοκίνητο.

—Θα βρεθώ, συλλογίζοταν στο δρόμο ο καθηγητής, σ' α μέγαρο πλημμυρισμένο από φώτα.

«Εφθασαν μπροστά σ' ένα σπίτι θε-σκότεινο.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε.

—Εδώ είναι το μέγαρο του κ. Σήουγγ Γκάμ;

—Μάλιστα.

—Τι σκοτάδι είν' αυτό, συλλογίστηκε λιγάκι διστακτικός, κ. Ζουτέν. Μήπως είναι τίποτε γκαγκότες; Μά τι να πά-ουν από μέσα; Δεν είναι δυνατό...

Περίεργο οι άνθρωποι αυ-οί οι 'Αμερικανοί, παράξενοι! έσπεριδα με τα φώτα σβυστά!

Οι δυο άνδρες κατέβηκαν μπήκαν στο μισοσκότεινο και-ουβό εκείνο μέγαρο, διέσχισαν πολλούς διαδρόμους και δι-μερίσματα, πλουσιώτατα έπιπλωμένα, όπου τον σιγόπαιρ-

στα 'διπλά χαλιά όπου δεν άκούγοντουσαν διόλου οι πατημασιές τους.

—Εδώ είναι, είπε ο ιδιαίτερος στον κ. καθηγητή.

—Περίεργο, σκέφθηκε πάλι ο κ. Ζουτέν, πώς άπό αυτή την πόρτα βρίσκονται εκατοντάδες άνθρωποι και δεν άκούεται μιλά! Παράξενοι άνθρωποι αυτοί οι 'Αμερικανοί τέλους πάντων.

—Ο ιδιαίτερος γραμματεύς κτύπησε έλαφρά τη πόρτα:

—Εμπρός, άκούστηκε μια σιγανή φωνή άπό μέσα.

Οι δυο άνδρες μπήκαν μέσα σε μια κρεβατοκάμαρη, όπου, πάνω σ' ένα κρεβάτι, ήτανε ξαπλωμένος ο Σή-ουγγ Γκάμ, ο δι-σε-ατομυριούχος, όλομόναχος.

«Ο Ζουτέν χαιρέτησε.

—Είστε βέβαιος, Γουίλλια-μς; ρώτησε ο δι-σε-ατομυρι-ούχος δίνοντας το άδυνατισμέ-νο χέρι του στον καθηγητή, εί-στε βέβαιος πώς είναι ο ίδιος;

«Ο καθηγητής Ζουτέν πού έκα-νε την διάλεξη το Σάββατο;

—Μάλιστα, κύριε, ο ίδιος, δεν έπιτρέπεται άμφιβολία γι' αυτό!

—Ωλ ράτι! 'Αρχίστε λοι-πόν, αγαπητέ κύριε, άνυπομο-νούσα όσωπου ναρθήτε...

—Είναι παράξενοι, βέβαια, αλλά και άνθρωποι με λεπτό γούστο. Ξέρει να έκτιμά τις λε-πτές πνευματικές άπουλάσεις!

Έλεγε τώρα άπό μέσα του ο σοφός καθηγητής πολύ ίκανο-ποιημένος... Μια εύγενικότατη φαντασία δι-σε-ατομυριούχου: θέλει ν' άκούση το Λουδοβίκος Β' της Βαυαρίας θάλη-σε ν' άκούση μόνος του τον Βάγνερ.

Κάθησε σ' ένα άναπαυτικό κάθισμα, σφούγγισε άπαλά τα χε(ί) του με το λεπτό μαντήλι του, και στάθηκε άμύχλα-νος, μη ξέροντας αν έπρεπε ν' άρχιση τη διάλεξη μόνος, ή να περιμένη να του το πη(ί) ο ίδιος άνθρωπος και λεπταίσθητος, όπως τον είχε χαρακτηρίσει, δι-σε-ατομυριούχος.

—'Αρχίστε, παρακαλώ.

Διέκοψε τους συλλογισμούς του ο Σήουγγ Γκάμ.

Κατάπληκτος για την όχη και τόσο φιλόφρονη αυτή δια-κοπή της περιφημής διαλέξεώς του, γύρισε και κύτταξε τον άκροατή του.

«Ο ακαδημαϊκός άρχισε να μιλή.

Πέντε λεπτά χρειάστηκε για την προεισαγωγή του, με χρονολογίες, όνόματα και τοπωνυμίες, πού τις συγκρατούσε με θαυμαστή ευχέρεια στο εύκαμπτο μνημονικό του.

«Εξαφνα άκουσε ένα ήχηρο ρουχαλητό.

Τάχασε. Και γύρισε να δι(ί) τι συμβαίνει.

«Ο Σήουγγ Γκάμ κοιμότανε.

—Φτάνει, και άκολουθήστε με, είπε σιγαλά ο γραμματεύς.

—'Αλλά, κύριε...

—Ελάτε μαζί μου.

«Ο ακαδημαϊκός βγήκε άπό το δωμάτιο.

—Όρίστε οι δέκα χιλιάδες σας, πηγαίνετε, και αύριο την ίδια ώρα πάλι και με την ίδια άποζημίωση.

—'Αλλά...

—Όλη την εβδομάδα, την ίδια ώρα. «Ο Σήουγγ Γκάμ θα μείνει όκτω μέρες ακόμη στο Παρίσι.

—Δεν μπορώ να καταλάβω...

—Να σάς εξήγησω: ο δι-σε-ατομυριούχος κοιμάται πολ-λύ δύσκολα. Τίποτε δεν μπορεί να τον ξεκουράση λίγη ώρα.

Δοκιμάσαμε τα χλιαρά λουτρά, το βερονάλ, τα δυνατότερα όπνωτικά, διάφορες συνταγές των καλύτερων γιατρών, τί-ποτε, τίποτε, τίποτε!

Καθώς βρέθηκε, κατά τύχη, το περασμένο Σάββατο στη διάλεξη σας, ύστερ' άπό πέντε λεπτά άποκοιμήθηκε.

Κατευχαριστήμένος άπό το θαυμάσιο αυτό άποτελεσμα σκέφθηκε να έρχεστε εδώ να τον κοιμίζετε, πάνω στο κρε-βάτι του.. Αύριο, λοιπόν, την ίδια ώρα.

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ναν, πάνω στα χρυσά και μεταξωτά κα-θίσματα, ένα σώρο ύπνρέτες και λαικέ-δες, χωρίς ν' άντικρύσουν κανένα ξένο.

«Επί τέλους, περπατώντας πάντα πάνω

—Ο Σάιντ Ράισχουρ, ο δημόσιος ντελάλης μιας άραβικής περιοχής, έ-πεσκέφθηκε, κατόπιν έντολής των κα-τοίκων, τον Χαλίφη 'Ελ Μανσούρ και του έκανε μια κολακευτική προσφώ-νηση. «Ο Χαλίφης τόσο πολύ ένθουσι-άστηκε άπό την προσφώνηση του ντε-λάλη, ώστε είπε στον κόλκα.

—Ράισχουρ, πές μου, τι χάρη θέ-λεις να σου κάνω.

«Ο ντελάλης αυτή την έρώτηση την περίμενε να του την κάνει ο χαλί-φης. Και δίχως να διστάση του άπάν-τησε:

—Χαλίφη μου, εκείνο πού θέλω άπό σένα είναι όπως δσάκις μεθώ να μη με ραβδίζουν.

—Αυτό είναι άδύνατον! του είπε ο Χαλίφης περίλυτος. Δεν μπορεί να γίνη έξαίρεση, στην διαταγή μου αυτή.

—Κι' όμως Χαλίφη μου. Είσαι λοχυ-ρός κι' άμα θέλεις το κάνης. 'Αλλη χάρη δεν έχω να σου ζητήσω.

—'Ωραίο! του είπε ο Χαλίφης σε λίγο σκεπτικός. Κι' εϋθύς κατόπιν ύ-παγόρευσε στον γραμματέα του πού παράστει.

«Αν ο ντελάλης Σάιντ Ράισχουρ, παραβαίνοντας τους νόμους του Κο-ρανίου, συλληφθή μεθυσμένος, τότε να τον τιμωρήσουν με 20 ραβδισμούς.

—Τι λέτε Χαλίφη μου!

—...Και με 40 ραβδισμούς εκείνον ο οποίος θα τον καταγγέλη ή θα τον συλλάβη.»

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΑ

—'Α! αγαπητέ μου Γεώργιε, του λέγει ο φίλος. Τι θρίαμβος ήταν αυ-τός άπόψε; Τι μεγάλη χαρά για τους φίλους σου! Φαντάζομαι τη ζήλεια των έχθρών σου! Σάν τι να λένε οι άθλιοι...

—'Αλήθεια! Σάν τι να λένε; του άπαντά με ειρωνεία ο Φεϋντώ. Αυτό ακριβώς ήθελα κι' εγώ να σε ρωτήσω.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ

Τελευταίως δυο πλούσιοι φιλότε-χνοι έπληρώσαν ένα σεβαστό ποσό για ν' άποκτήσουν τ' αυτόγραφο των συγγραφέων πού θαύμαζαν.

Είναι γνωστό πώς όταν ο πρίγκηψ Μέττερνιχ ζήτησε άπό τον 'Αλέξαν-δρο Δουμά να του δώση ένα αυτόγρα-φό του, ο συγγραφέας έγραψε πάνω σ' ένα χαρτί αυτή τη φράση: «'Ελαβα άπό τον πρίγκηπα Μέττερνιχ 25 μπό-τίλιες άπό το παληό του κρασί μάρ-κας Γιολάνσμπουργκ».

Είναι περιττό να προσθέσουμε ότι ο Μέττερνιχ έστειλε με χαρά το κρασί.

Το ανέκδοτο πού διηγούνται για τη Γαλλίδα συγγραφέα Ζυπ και το βαρβάνο Ρότσιλντ είναι άνάλογο με το παραπάνω:

«Η Ζυπ, πού ήταν μια μέρα πωλή-τρια σ' ένα περίπτερο μιας φιλανθρω-πικής αγοράς, είπε του βαρβάνου Ρότ-σιλντ να σταθή και ν' αγοράση κάτι.

—Δεν έχετε τίποτα καλό; της ά-πάντησε ο βαρβάνος.

—Βεβαίως, βαρβάνε, του είπε τότε η Ζυπ και έγραψε σ' ένα φύλλο χαρτί αυτές τις λέξεις: 'Ελήφθη άπό το βαρβάνο Ρότσιλντ το ποσό των δυο χιλιάδων φράγκων γι' αγαθοεργούς σκοπούς, Ζυπ».

«Ο βαρβάνος της μέτρησε τις δυο χι-λιάδες, πήρε το αυτόγραφο κι' έφυγε.

ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ

Κάποιος έγραφε για τα έργα του Ζολά:

«'Ο Ζολά είναι υπερβολικός. Κάθε-ται μπρος στον καθρέφτη του και φαντάζεται πώς καθρεφτίζεται στα νε-ρά της λίμνης Λεμάν!»

Κι' ο εϋφυής συγγραφέας άπαντά στον έν λόγω κριτικό ο οποίος σημει-ωτέον ήταν φτωχός:

«Όταν ο κύριος Μ... Κυτάζει μέσ' στα νερά της λίμνης Λεμάν όνειρεύε-ται ν' άποχτήση έναν άραιο καθρέ-φτη.»

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΡΙΑ

Κάποτε πού ο Ραμπειλάι—ο οποί-ος ήταν έφημέριος της Μαντών στο Παρίσι και συνάμα διάσημος συγγρα-φέας—είχε μεταβή στη Ρώμη πρὸς έ-πισκεψη του Πάπα, άκολουθών τον ά-νώτερό του καρδινάλιο ντε Μελάι.

«Εκεί όμως απέφυγε να παρουσια-στή στο παπικό μέγαρο, δικαιολόγησε δε την άπρέπειά τον αυτή στέλνοντας ένα γράμμα στον πάπα, το όποιο πε-ριελάμβανε τα εξής σπαρταριστά λό-για.

«'Αφού ο άγιος πατήρ, έδωσε στον

—'Α! αγαπητέ μου Γεώργιε, του λέγει ο φίλος. Τι θρίαμβος ήταν αυ-τός άπόψε; Τι μεγάλη χαρά για τους φίλους σου! Φαντάζομαι τη ζήλεια των έχθρών σου! Σάν τι να λένε οι άθλιοι...

—'Αλήθεια! Σάν τι να λένε; του άπαντά με ειρωνεία ο Φεϋντώ. Αυτό ακριβώς ήθελα κι' εγώ να σε ρωτήσω.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ

Τελευταίως δυο πλούσιοι φιλότε-χνοι έπληρώσαν ένα σεβαστό ποσό για ν' άποκτήσουν τ' αυτόγραφο των συγγραφέων πού θαύμαζαν.

Είναι γνωστό πώς όταν ο πρίγκηψ Μέττερνιχ ζήτησε άπό τον 'Αλέξαν-δρο Δουμά να του δώση ένα αυτόγρα-φό του, ο συγγραφέας έγραψε πάνω σ' ένα χαρτί αυτή τη φράση: «'Ελαβα άπό τον πρίγκηπα Μέττερνιχ 25 μπό-τίλιες άπό το παληό του κρασί μάρ-κας Γιολάνσμπουργκ».

Είναι περιττό να προσθέσουμε ότι ο Μέττερνιχ έστειλε με χαρά το κρασί.

Το ανέκδοτο πού διηγούνται για τη Γαλλίδα συγγραφέα Ζυπ και το βαρβάνο Ρότσιλντ είναι άνάλογο με το παραπάνω:

«Η Ζυπ, πού ήταν μια μέρα πωλή-τρια σ' ένα περίπτερο μιας φιλανθρω-πικής αγοράς, είπε του βαρβάνου Ρότ-σιλντ να σταθή και ν' αγοράση κάτι.

—Δεν έχετε τίποτα καλό; της ά-πάντησε ο βαρβάνος.

—Βεβαίως, βαρβάνε, του είπε τότε η Ζυπ και έγραψε σ' ένα φύλλο χαρτί αυτές τις λέξεις: 'Ελήφθη άπό το βαρβάνο Ρότσιλντ το ποσό των δυο χιλιάδων φράγκων γι' αγαθοεργούς σκοπούς, Ζυπ».

«Ο βαρβάνος της μέτρησε τις δυο χι-λιάδες, πήρε το αυτόγραφο κι' έφυγε.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

«Ο Ριβαρόλ έλεγε κάποτε για τον γυιό του διασήμου φυσιοδίφου Μπουφ-φόν, ο οποίος ούτε καν προσήγγισε στο πνεύμα τον πατέρα του:

—Αυτό το παιδί είναι το πιό φτω-χό κεφάλαιο της 'Φυσικής 'Ιστορίας' του πατέρα του.

ΠΟΛΥ ΟΡΘΑ

Κάποτε πού οι φίλοι του παρακι-νοσαν το Γάλλο συγγραφέα Μαμπλύ, να θέση ύποψηφιότητα εις την 'Ακα-δημία, τους άπήντησε.

—'Οχι, ποτέ! Γιατί αν γίνω ακαδη-μαϊκός θα ρωτούνε: 'Γιατί έγινε; Προ-τιμώ λοιπόν να ρωτούνε: 'Γιατί δεν έγινε;»

καρδινάλιο ντε Μπελάι, τον κύριο μου, να φιλήση τα πόδια του, σε μένα τι θα μου δώση τότε να φιλήσω;

ΜΙΑ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΗ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Το παρακάτω ανέκδοτο είναι χα-ρακτηριστικό της πείνας και της έ-ξαθλιώσεως ή όποια μαστίζει τις άν-θρωπομάζες σ' όλη την Κίνα:

Σε μια άπό τις τελευταίες συρρά-ξεις μεταξύ επαναστατών κι' άντεπα-ναστατών στην άχανή εκείνη χώρα, μια άπό τις άναρίθμητες στρατίες οι όποιες διοικούνται άπό άλλους τό-σους στρατηγούς, κατάρθωσε να αιχ-μαλωτίση έναν στρατηγό της αντι-πάλου.

«Όταν έγινε άνακωχή οι διοικήσεις των δυο στρατιών ήλθαν σε συνεννόη-σεις για ν' ανταλλάξουν τους αιχμα-λώτους των.

«Η πρώτη πρόταση ήταν ή εξής:

Ν' ανταλλαγ ή στρατηγός με τέσ-σερις ταγματάρχες.

«Η πρόταση όμως αυτή άπορρίφθη-κε δίχως καμιά συζήτηση.

—'Ωραίο! είπε τότε ο στρατηγός ο όποιος διεξήγαγε τις διαπραγματεύ-σεις. Μπορούμε τότε να τον ανταλλά-ξουμε και με τέσσερις λοχαγούς ά-κόμα.

—'Αδύνατον! άπάντησε ο αντιπρό-σωπος της στρατιάς ή όποια είχε αιχ-μαλωτίσει τον στρατηγό.

Κατόπιν πήρε ένα σοβαρό ύψος και συνέχισε:

—Οι όδηνιες τις όποιες έχω άπό την διοίκησή μου είναι αυτές: Με τί-ποτε άλλο δεν μπορούμε να σάς αν-ταλλάξουμε τον στρατηγό παρά μό-νον με δώδεκα κουτιά γάλα!

ΠΛΕΙΟΔΟΣΙΑ

«Ο Σεγκύρ, στα «'Απομνημονεύμα-τά» του, αναφέρει κάπου ότι ο Φρειδε-ρίκος ο ΙΙ έκανε την άκόλουθη έρώτη-ση σ' έναν άπό τους γιατρούς του:

—'Απαντήσατέ μου, ελίκρινά, το έ-ειπε. Πόσους ανθρώπους στείλατε στον τάφο καθ' όλη την διάρκεια της έξασκίσεώς του επαγγελματίας σας;

—Τουλάχιστον τριακόσιες χιλιά-δες.. λιγώτερους άπ' όσους έστειλε ή μεγαλειότητά σας!

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

«Ο Ριβαρόλ έλεγε κάποτε για τον γυιό του διασήμου φυσιοδίφου Μπουφ-φόν, ο οποίος ούτε καν προσήγγισε στο πνεύμα τον πατέρα του:

—Αυτό το παιδί είναι το πιό φτω-χό κεφάλαιο της 'Φυσικής 'Ιστορίας' του πατέρα του.

ΠΟΛΥ ΟΡΘΑ

Κάποτε πού ο Ραμπειλάι—ο οποί-ος ήταν έφημέριος της Μαντών στο Παρίσι και συνάμα διάσημος συγγρα-φέας—είχε μεταβή στη Ρώμη πρὸς έ-πισκεψη του Πάπα, άκολουθών τον ά-νώτερό του καρδινάλιο ντε Μελάι.

«Εκεί όμως απέφυγε να παρουσια-στή στο παπικό μέγαρο, δικαιολόγησε δε την άπρέπειά τον αυτή στέλνοντας ένα γράμμα στον πάπα, το όποιο πε-ριελάμβανε τα εξής σπαρταριστά λό-για.

«'Αφού ο άγιος πατήρ, έδωσε στον

ΟΤΑΝ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΑΕΙ Η ΚΑΡΔΙΑ Η ΨΥΧΗ ΥΠΟΦΕΡΕΙ

—Και οι γάμοι σας με τό Τζών;

ρώτησε ύστερα από μερικές τυπικές φιλοφρονήσεις ή κόμησα ντέ Ρισάρ, τη φίλη της μαρκησία Φανέκ, που έβλεπε ύστερα από χωρισμό τεσσάρων μηνών.

Η νέα γυναίκα χλωμίανε μονομιάς, κι' έγειρε σιωπηλή το κεφάλι στον ώμο. Πρίν όμως ή κόμησα προλάβη να έκδηλώση την απορία της, ξαναύρε την αυτοκυριαρχία της κι' απάντησε με φωνή σταθερή.

—Ήταν μιά άτυχη περιπέτεια, που ετύχως έληξε έγκαιρα. Αυτός ο γάμος ματαιώθη όριστικά.

Η άπορία της κόμησας ντέ Ρισάρ κορυφώθηκε. —Ήξερε καλά, πως ο δεσμός της φίλης της με τον Άγγλο ευπατρίδη σέρ Τζών Μάκ Ντάμπλου, δεν ήταν άπληη περιπέτεια, ένα απλό βίτσιο, που σβύνει σύντομα και άπρόοπτα.

Ήταν ένα βαθύ αίσθημα άνώτερο από κάθε όρθολογισμό, που άρχισε ρωμαντικά μιά φεγγαρόλουστη Αύγουστιάτικη νύχτα, σε μιά γραφική άκτι της Μεσογείου, για να καταλήξη σε σκάνδαλο, που άναστάτωσε λίγο άργότερα τους κοσμικούς κύκλους του Παρισιού.

Κόρη άπλών άστών, με μεγάλη μόρφωση και μεγαλύτερη όμορφιά ή μαρκησία Φανέκ, γνωρίσθηκε σε μιά φιλανθρωπική γιορτή με τον πενηντάρι τότε μαρκήσιο Λουί ντέ Φανέκ, που θέλθηκε εϋθὺς μόλις την αντίκρουσε απ' τη σπάνια καλλονή της, τη δροσιά των 20 χρόνων της, τη γοητεία της μορφής της και το σπινθηρόβολο πνεύμα της.

Φτωχή και φιλόδοξη όπως τα περισσότερα κορίτσια της ηλικίας της τότε, ή Σιμόνη Τισώ,—αυτό ήταν το πατρικό της έπίθετο—δέχθηκε μ' εύχαρίστηση την πρόταση γάμου που της έκανε ο γέρος μαρκήσιος.

—Ετσι, ένα ώραίο δειλινό, γινόταν γυναίκα του, κι' από τη μιζέρια και την άφάνεια, μεταπηδούσε στην εϋμάρεια, στη χλιδή, στη ζωή του θορύβου.

Γιά κάμποσα χρόνια, ή ζωή της με το μαρκήσιο κυλούσε άρμονικά, εϋτυχισμένη.

Ταξίδια άτέλειωτα, δεξιώσεις, χοροί, θέατρα, γέμιζαν τη ζωή της ώραια Σιμόνης από ένα σωρό άγνωστες γι' αυτήν άπολαύσεις, που την άπορροφούσαν όλόκληρη.

—Ενα χαριτωμένο άγοράκι, μάλιστα, πουχε φέριε στον κόσμο δυό χρόνια μετά το γάμο της με το γηραιό σύζυγό της, είχε κάνει το δεσμό τους στενότερο, στο πείσμα όλων των νεαρών δόν Ζουάν των σαλονιών, που μ' έξαιρετικό πείσμα εϋλέεταν την πανόμορφη μαρκησία.

Γόση έντύπωση μάλιστα έκανε ή άφοσίωσή της στον άντρα της, που θα μπορούσε άξιόλογα νάναι και πατέρας της, ώστε όλοι λέγανε.

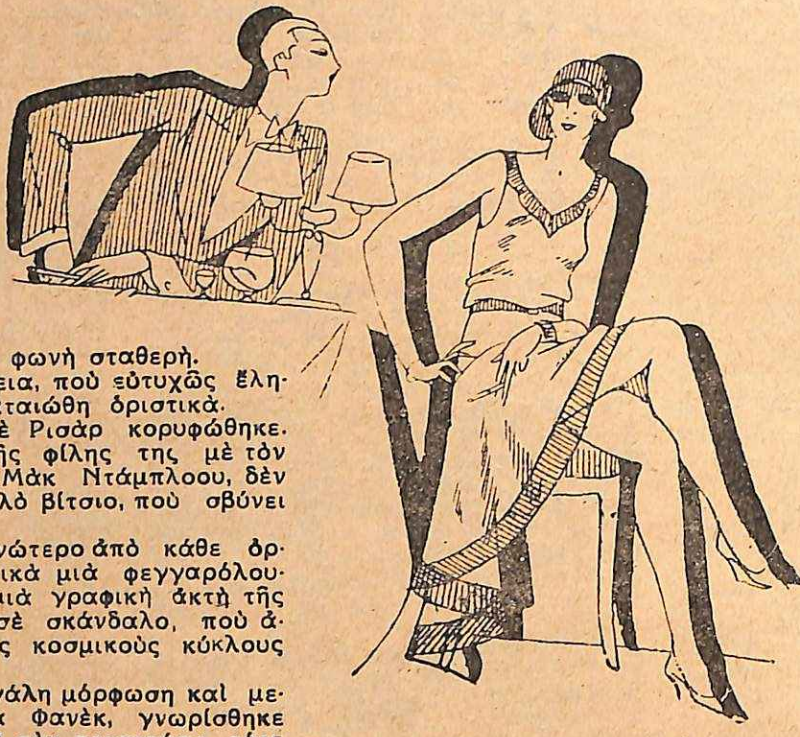
—Ασφαλώς στις φλέβες αυτής της γυναίκας κυλάει νερό κι' όχι αίμα.

—Όστόσο, τα νειάτα είναι πάντα νειάτα κι' οι άπολαύσεις της ζωής τόσο λίγες και τόσο στερεότυπα ίδιες,—δεν ανδ τις ποικίλη ο έρωτας—που κάποτε, θα τις μπορούχτηση κανείς.

—Ετσι, έφτασε μιά μέρα, που ή Σιμόνη τά βαρέθηκε όλα και στην καρδιά της άπλώθηκε το μεγάλο κενό, που δέ γεμίζει παρά μόνον ο έρωτας.

Κι' άλλοίμονο! —Όσο άργεί κανείς να διψάση γι' άγάπη, τόσο θερμότερα και πιο άσβεστη είναι ή δίψα του γι' αυτή, τόσο τραγικότερα γίνεται το πάθος του για τον άνθρωπο που θα νομίση κατάλληλο να γεμίση το κενό της ψυχής του, να δροσίση με τ'αφιλία του τ'α φρυγμένα χείλη του, να κάνη να τρέμει ήδονικά το διψασμένο για χάδια κορμί του, να κοχλάση όρμητικά το αίμα στις φλέβες του.

Και μιά μέρα, ή όμορφη μαρκησία, ή καλή μητέρα κι' ή πιστή σύζυγος, ξετρελλαμένη από τον έρωτα, που έαφνικά τρικύμισε το κορμί της, τά έέχασε όλα. Παιδί, σύζυγο προλήμει, το πάν, για να χαρή τη μέθη του έρωτα, που τις πρόσφερε στη θερμή, και γεμάτη απ' την όρμη της

πρώτης νειότης, άγκά του, ο Τζών Μάκ Ντάμπλου.

Τον νέο αυτό, που ήτο ίσως ένα—δυό χρόνια ή κρότερός της, τον σε για πρώτη φορά μιά δεξίωση, πουχε νάσει στο ξενοδοχείο μένανε με τον άντρα και το μικρό τους, Κάννες.

Η άθλητική του στασιά, τα μεγάλα πράσινα μάτια του, την ψυχρή, μεταλλική, και σαγηνευτική μαζιλιά των πων του, ή δηκτική νελα των λόγω του παγερό του άδιαφορίας στις γυναίκες, είχαν τρομακτική έπιρροή Σολάνζ, που πρώτη στη ζωή της ένοιωσε φλογίζη τη σάρκα της έπιθυμία να δοθ' στην καλιά αυτού τ' ανθρώπου.

Στην άρχή, με τη σοβαρή και ήρεμη αντίδραση σ' αυτήν έπείρε και τραβήχτηκε απ' τη συντροφιά του.

που έκανε τη θέλησή της να παραλύη, το αίμα να ζή στις φλέβες της με μίαν ήδονική άνατριχίλα, την διά της να πάλλεται απ' τη λαχτάρα να νοιώση τους μούς της να συντροφεύονται απ' το τίκ—τάκ των παλμών της δικής του καρδιάς.

—Όστόσο, παρά το ότι δέκα νέοι την κύκλωσαν δείχνοντας της με τ'α λόγια, τις κινήσεις τους, τη λαχτάρα που ένοιώθαν να την κάνουν δική τους, μολονό τόσες απ' τις καλεσμένες φλυαρούσαν γύρω της, σκέψη της, ήταν δοσμένη στον όμορφο Άγγλο.

Η μορφή του, με τη σοβαρή και κάπως ειρωνική έκφραση της, φάνταζε σαγηνευτική μπρός στα μάτια της, είναι της όλο παλλότανε απ' τον πόθο να βρεθ' κοντά τ'α πάρα πολύ κοντά, σε μιά έπαφή που κάνει τη λογική φτερουγίζη μακριά και το κορμί να παραλύη από μίαν ήδονική νάρκη.

Σε μιά τελευταία προσπάθεια να ξεχάση, να νά λογικευθ' έφθρε τους καλεσμένους της κι' έτρεξε σε δωμάτιο του παιδιού της, που κοιμόταν άμεριμνα, τον πνο των άθώων.

Το κάκου όμως γονάτισε μπρός στο κρεβατάκι και χάρησε τις εανθές του μπουκλίσες.

Η εικόνα του Τζών, με το ειρωνικό χαμόγελο και σαγηνευτικό και μαζί ψυχρό βλέμμα και την άθλητη κορμοστασιά, που υποσχότανε άτέλειωτα ήδονικά μεθόσκιαζε τη μορφή του μικρού της.

Η φωνή της σάρκας, που ζητούσε τ'α δικαιώματά της ήταν έπιτακτικότερη από κάθε άλλη φωνή.

Κι' όπως, όταν κανείς ποθή ή κατά παράφορα, θερμά, κατανίκητα, βρσκει εύκολα κάθε δικαιολογία που χρεάζεται για να άντλήση το θάρρος να φτάση στην κατάκτηση του, άρχισε να κάνη κι' αυτή συλλογισμούς, που της ναν το δικαίωμα να παραστρατήση.

—Είμαι νέα, όραία, γεμάτη σφρίγος και πόθους, δεν βρήκαν την ίκανοποίηση που τους ταίριαζε στην άγλία ένοϋ γέρου άντρα. Γιατί να μη ζητήσω την ίκανοποίηση των πόθων αυτών, που κάνουν τη ζωή όμορφότερη γεμάτη ήδονες και έλπίδες, στην άγκαλιά έένος νέου μπορεί να μ' άνολξη της εϋτυχίας τον παράδεισο; Έδωπατούν τους άνδρες τους άλλες, που δεν είναι ούτε γέο ούτε άσχημοι...

Σταματούσε για μιά στιγμή στη σκέψη του παιδιού της και ξαναρχίζε τους ίδιους πλάνους συλλογισμούς.

—Μα οι άλλες δεν είναι μητέρες, δεν πήραν τον άντρα που έχουν με τη θέλησή τους, δεν τους είναι κι' εκεί

πιστός, δεν τους έχει δώσει ό,τι έμένα ο μαρκήσιος...

Γρήγορα όμως εύρισκε τη δικαιολογία.

—Και ποιός θα μάθη ό,τι είμαι έρωμένη του Ντάμπλου; Θα φροντίσω να κρύψω τις σχέσεις μου μαζί του, όπως κάνουν τόσες και τόσες...

Κι' άκόμη.

—Μήπως ή δούκισσα ντέ Μωμπρύ, δεν είναι μητέρα όπως έγω; Κι' όστόσο δεν δίτασε ν' άφήση τ'α παιδιά της, για να χαρή την άγάπη της, το άνώτερο άγαθό της ζωής...

Και όταν μιά γυναίκα κρίνη τ'α πράγματα έτσι, είναι πιά σ'α να παρεστράτησε. Άδιάφορο αν τ'α πράγματα δεν της φανούν εϋνοϊκά στο σκοπό της.

—Ετσι, ύστερ' από λίγες στιγμές, ή όμορφη μαρκησία Σολάνζ ντέ Φανέκ βρισκόταν και πάλι κοντά στον κομψό άγγλο ευπατρίδη και λίγο άργότερα τον παρέσυρε σε μιά σκιερή γωνία βεράντας, για να του κάνη κομπλιμέντα αυτών, που ώς τώρα είχε μέλνει άδιάφορη στα φλέρη, τ'α κυμπλιμέντα και τις έρωτικές έκμυστηρεύσεις τόσων άνδρων.

Η κόμησα ντέ Ρισάρ, που πρόσεξε την ταραχή της φιλενάδας της και παρακολούθησε όλες της τις κινήσεις, μάντευσε τι είχε συμβ'η, κι' άνησύχησε.

Είχε παντρευθ' κι' αυτή νέα, είχε βρεθ'η τον πρώτον άντρα της, ένα γέρο τραπεζίτη ραμολί, που τοϋχε μέλνει πιστή για ένα μακρό διάστημα, κι' έξαφνα ένοιωσε μέσα της να ξυπνή ή άκαθεκτα ο πόθος της ήδονικής υέθης, που θα την εύρισκε στην άγκαλιά έένος νέου, όπως αυτή, κι' έφθασε στα πρόθυρα να παραστρατήση. —Αν δεν τ'όκαμε ήταν γιατ' ο ξαφνικός θάνατος του συζύγου της την έκανε να γυρίση βιαστικά στο Παρίσι, όπου γνώρισε και παντρεύτηκε το νεαρό κόμητα ντέ Ρισάρ, με τον όποιο ζούσε τώρα εϋτυχισμένα. —Ετσι, ένοιωθε τι είχε συμβ'η τώρα στη φίλη της κι' έπειδή ή πείρα την είχε διδάξει που μπορεί να οδηγήση ένα κεραυνοβόλο έρωτικό αίσθημα, προπαθήσε, όσο ήταν καιρός, να συγκρατήση τη Σολάνζ απ' τον όλισθηρό κατάφορο στον όποϊον ήταν έτοιμη να παρασυρθ'.

—Σολάνζ, της είπε, έτσι, την άλλη μέρα, όταν την βρήκε μόνη άκουσε με χωρίς να με πρεξηγήσης. Νομίζω πως άρχισες να συμπαθ'ης έξαιρετικά τον Ντάμπλου, και μού φαίνεσαι πρόθυμη να του δοθ'ης σε πρώτη εϋκαιρία. Πρόσεξε, μικρή μου. Μολονότι παραδέχομαι ότι ο άντρας σου δεν είναι ο σύντροφος που σου ταίριαζε στη ζωή, αν και άναγνωρίζω τ'α δικαιώματα της φλογερής σου νειότης, δε βρίσκω δικαιολογημένο αυτό που σκέπτεσαι να κάνης. —Ο άντρας σου είναι καλός... Έε άλλου υποφέρει απ' την καρδιά του και, όπως είσαι σε θέση να κρίνης, κι' ή πιο παραμικρή συγκίνηση μπορεί να τον σκοτώση... Μα πάνου απ' αυτά, είσαι μητέρα κι' οι πράξεις σου μπορεί νάχουν όδυνηρή έπίδραση στην εϋτυχία του παιδιού σου, που δεν άνταλλάσσεται με τίποτε στη ζωή. Και κατέληξε:

—Έε άλλου, δεν ξέρω γιατί, αυτός σου, ο Ντάμπλου, δε μού γεμίζει το μάτι. —Η πρέπει νάναι μεγάλος έγωιστής, ή μεγάλος άπατεώνας.

—Η Σολάνζ το παραδέχθη, όμολόγησε πως ή φίλη της είχε δικηο, κι' όπεσέθη ν' άντιδράση μ' όλη τη δύναμη της ψυχής, σ' αυτό της το παράφορο αίσθημα.

Δεν το κατάρθωσε όμως. Οι έπαναστατημένες αισθήσεις της, το διψασμένο για χάδια κορμί της, κυριάρχησαν του λογικού, λύγισαν κάθε καλή της διάθεση κι' όταν το άλλο βράδυ βρέθηκε κοντά στον όμορφο Άγγλο, δε σκεπτότανε τίποτε άλλο, παρά πως να τον κατακτήση, πως να το παραδοθ'.

Και φυσικά, όταν μιά γυναίκα έπιδιώκει κάτι, ή όλη της τη θέληση, το κατορθώνει σχεδόν πάντοτε.

—Ετσι, μιά μέρα, οι κοσμικοί κύκλοι των Καννών, μάθαιναν έκπληκτοι ότι ή ένάρετη και σκληρόκαρδη ως τότε μαρκησία Φανέκ ήταν

έρωμένη του Ντάμπλου, κι' ό,τι συνηντάτο μαζί του τ' άπογεύματα σ'ένα άπόμερο άπαρτισαν ποϋχε διαλέξει ή ίδια. Φυσικά το πράγμα δεν έγινε πιστευτό στην άρχή κι' όχι λίγοι ήταν εκείνοι που ύπεστήριζαν πως πρόκειται περί κακογλωσσίας.

Γρήγορα όμως μιά φωτογραφία που κυκλοφόρησε και που παρουσίαζε την όμορφη Σολάνζ σε μιά πικάντικη στάση, π' άφηνε να φαίνεται ή εϋγραμμία των χυτών της κνιμών και των γονάτων, και που είχε παρθ'η στη γκαρσονιέρα του Ντάμπλου, που την άποθαύμαζε, δεν άφινε καμμιάν άμφιβολία...

Μιά πρώην καμαριέρα, άλλωστε, της Σολάνζ, που ύπηρετούσε στο άλλο διαμέρισμα του σπιτιού, που συνηντάτο με τον Ντάμπλου ή μαρκησία, πρόσθετε τόσες λεπτομέρειες για τη διαγωγή της πρώην κυρίας της τον τελευταίο καιρό, που και ο τελευταίος ένδοιασμός έξανεμιζόταν άμέσως. —Ετσι, τ'α σχόλια έγεννεκέθησαν και δεν άργησαν να φθάσουν και σ'αυτιά του γέρο μαρκησιού.

Κατάπληκτος έκείνος, αλλά και δύσπιστος άκόμη λόγω του άψόγου παρελθόντος της συζύγου του, δεν της έκανε καμμιά παρατήρηση, δεν της είπε καμμιά πικρή λέξη. —Απλά μόνάχα, την ήμέρα που τ'όκαμε, έδωκε έντολη να έτοιμάσουν τις άποσκευές τους και την ώρα που έκείνη καθισμένη στο σαλονάκι του ξενοδοχείου, άνυπομονούσε πότε θα βράδυαζε να πάη να συναντήση τον έραστή της, είπει:

—Σολάνζ, ντύσου σε παρακαλώ γιατί σε μισή ώρα γυρίζουμε στο Παρίσι. Είναι άνάγκη. Τ'α πράγματά μας είναι από ώρα έτοιμα.

Το χτύπημα ήταν άπότομο. Η έρωτευμένη γυναίκα τάχα, άναποκοκκίνισε και δήλωσε πεισματικά.

—Δεν πάω πουθενά, έτσι άπότομα! Τι θα πη ή κόσμος; Ο μαρκήσιος έπέμεινε, της είπε τι έμαθε, της υπέδειξε το καθήκον της, τις όποχρεώσεις της σ'αυτόν και στο παιδί της. —Εκείνη όμως έφάνη άνένδοτη.

—Ετσι ο μαρκήσιος έφυγε μόνος δηλώνοντάς της ότι, αν σε 24 ώρες δεν γύριζε κοντά του, έπρεπε να θεωρήση κάθε δεσμό τους λυμένον για πάντα.

Κι' ή Σολάνζ δέ γύρισε. —Έμεινε με τον Ντάμπλου και έδήλωσε στους γνωστούς της, και πρῶτ' απ' όλους στην κόμησα, ότι θα παντρευόταν τον Ντάμπλου, μόλις χωρίζε το Φανέκ. Πως λοιπόν τώρα, ύστερα από τεσσάρων μηνών χωρισμό, κι'άφοϋ δεν τάχε φτεράσει ξανά με το μαρκήσιο, της δήλωνε ότι οι σχέσεις της με τον Ντάμπλου, σχέσεις για τις όποιες έθυσίασε τιμή, πλούτη, παιδί, τίτλο, της έλεγε πως ήταν μιά άπληη περιπέτεια, που έληξε έγκαίρως.

Η περιέργεια να μάθη την έφλόγιζε. Και παρά την ψυχρότητα που της έδειχνε ή πρώην μαρκησία, τόλμησε να ξαναρωτήση:

—Μα γιατί το λες αυτό, Σολάνζ, σ'α που για χάρη του παρέβλεψες παιδί, σύζυγο, διασκεδάσεις, τιμές, πλούτη; Πως μπορεί να ήταν περιπέτεια ένα αίσθημα που σε τύφλωσε σε τέτοιο σημείο;

—Η Σολάνζ δεν μπόρεσε να κρατηθ'η πιά. Και πέφτοντας στην άγκαλιά της καλόκαρδης κόμησας της έξομολογήθη με δάκρυα στα μάτια.

—Γιατί, ο Τζών, ήταν ένας παληάνθρωπος που άφοϋ γλέντησε την όμορφιά και τη νειότη μου, άφοϋ μού σπατάλησε την προγαμιαία δωρεά που μούχε κάνει ο Φανέκ, δε δίτασε να μού π'η κυνικά πως ήταν καιρός να τον άπαλλάξω της παρουσίας, να φροντίσω να βρω έναν άλλο φίλο, απ' τους τόσους που με τριγύριζαν.

Και κατέληξε με δάκρυα στα μάτια...

—Ύστερα απ' αυτό προσάθησα να σκοτωθώ, μα με πρόλαβαν... Και αν ζώ σήμερα έδω που με βρίσκει, μόνη και έρημη, το όφειλω στη γενναϊοδωρία του Φανέκ, που με συγχώρησε με συντηρεί, και θάρθη να με πάρη να φύγουμε σε μιά χώρα, που τίποτα δε θα μού θυμίζη αυτή την τρελλή περιπέτεια.

K. MERZAN

1685

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Είναι πολύ εύκολο να αποκτήσετε επιδερμίδα ολόδροση και έντελως νεανική

Οι περισσότερες φροντίζουν να βάφονται ξανθές και αυτές είναι οι ξανθές και τελευταίες στον αριθμό οι ροδίνες.

Όσον αφορά τα άρωματά, οι περισσότεροι αστέρες του Χόλλυγουντ τα παρασκευάζουν μόνοι τους.

Αν έχετε λεπτή δόφρηση, και εξασκημένο γούστο μπορείτε να τους μιμηθείτε.

Όλα τα άρωματά των ανθών μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Δεν έχετε δε παρά να αλλάξετε την αναλογία του καθενός για να έχετε μεγάλη ποικιλία αρωμάτων.

Το άρωμα της γαρνιέτας, το τριαντάφυλλο, του μενεζέ π.χ. είναι τα πιο συνηθισμένα στο Χόλλυγουντ.

Η Μορλέν Νήτριχ, καθώς βουκισα, ραντίζει τα σεντόνια του κρεβατιού της με κολώνια αρωματισμένη. Μπορείτε και σεις να τη μιμηθείτε.

Τα κορίτσια του Χόλλυγουντ έχουν ένα έντελως ξεχωριστό τρόπο στη χρησιμοποίηση της μπρυνέτ.

Αντί να βουκουν με κόκκινη πούδρα ένα μέρος στο μάγουλο, περνούν με ένα φρέσκο κόκκινο ολόκληρο το πρόσωπό τους. Αυτό τις κάνει να φαίνονται πολύ πιο φυσικές κα' ποιό φρέσκες.

Αν πάλι προτιμάτε να χρησιμοποιήσετε το κόκκινο μόνο στα μάγουλα τότε να βάψετε μόνο το καμπυλωτό μέρος και όχι ολόκληρο το μάγουλο. Η έντύπωσις είναι πολύ καλλίτερη, πρό παντός όταν γελάτε.

Ποτέ μη βάψετε κόκκινη πούδρα στο κίλωμα ανάμεσα στο μάγουλο και τη μύτη, εκτός αν θέλετε να φαίνεται το πρόσωπό σας παχύτερο απ' ότι είναι.

Η Μίς Τούελβερτς έχει ένα περίεργο μυστικό για τον καλλωπισμό του δέρματος. Μεταχειρίζεται λουσιόν και τονωτικά που περιέχουν μέλι.

Το μέλι, είτε μόνο του, είτε ανακατεμένο με άλλα συστατικά είναι θαυμάσιο τονωτικό πρό παντός για τα λιπαρά δέρματα και γι' αυτά που έχουν ανοιγμένους τους πόρους.

Αφού καθαρίσετε καλά το πρόσωπό σας με μία λουσιόν ή μία κρέμα καθαρίσματος, αλείψτε με λίγο μέλι το σαγόνι, τα μάγουλα, τη μύτη και το μέτωπο. Κτυπήστε ελαφρά το δέρμα σας ώπου να ανάψει και μετά καθαρίστε το με νερό ή με μία λουσιόν.

Υπάρχουν επίσης κρέμες και λουσιόν που έχουν ως βάση το μέλι.

Τα τοξοειδή χείλια είναι πιά έντελως ντεμοντέ στο Χόλλυγουντ.

Αν παρητηρήσατε τις τελευταίες φωτογραφίες της Νόρμα Σήρερ, της Τζόαν Κράουφορντ, της Μπαρμπάρα Στάνβηκ και άλλων, θα ιδίτε πως έχουν εγκαταλείψει αυτή την παλαιά αντίληψη περί καλλοσύνης.

Οι περισσότεροι αστέρες βόσκουν τα χείλια τους περισσότερο στη φυσική γραμμή, συνηθίζουν δε πάντοτε να τονίζουν το κάτω χείλος. Μ' αυτό τον τρόπο τα χείλια φαίνονται πιο ήδονικά.

Ενα πράγμα που δεν βλέπει κανείς ποτέ στο Χόλλυγουντ είναι το πολύ λεπτό χείλος.

Φροντίσατε να πουντράρετε όσο το δυνατόν σπανιότερα όταν δεν μπορείτε να αφαιρέσετε την προηγούμενη πούδρα.

Τα διάφορα στρώματα πούδρας που βάψετε το ένα επάνω στο άλλο εντός της ημέρας, μαζί με το φυσικό σας λίπος καταστρέφουν το δέρμα.

Να φροντίζετε δε να μεταχειρίζεστε πολύ λεπτή πούδρα. Επίσης να μη πουντράρετε το πρόσωπό σας με πομπόν που έχετε μεταχειρισθεί πολλές φορές.

Το καλλίτερο είναι να χρησιμοποιήσετε ένα κομμάτι βαμβάκι που θα πετάτε κάθε φορά.

Λαιμός, ώμοι, στήθος

Τόσο λίγα πρόσωπα είναι τέλεια ώστε είναι σπάνιο να συναντή κανείς μία στήν για την οποία μπορεί να πη: Αύτη έχει ένα τέλειο πρόσωπο.

Αλλά για να σας δώσω μία ιδέα του τελείου προσώπου θα σας υποδείξω διάφορους αστέρες που έχουν ή το ένα ή το άλλο χαρακτηριστικό τέλειο. Και έτσι θα σχημα-

Διά να βαφούν τα χείλη καλά, πρέπει προηγουμένως να στεγνώσουν προσεκτικά, διότι μόνον επάνω σε στεγνά χείλη εφαρμόζεται το κραγιόν—ρούζ μ' επιτυχία.

Πρώτα πρέπει να βαφή το επάνω χείλος και κατόπιν το κάτω, αφού προηγουμένως σχεδιασθή σ' αυτό ή καμπύλη του βαφίματος με ένα ελαφρό σφίξιμο των χειλιών

τίσετε με τη φαντασία σας ένα ιδεώδη τύπο.

Π.χ. ο λαιμός της Γκράς Μορ είναι ιδεώδης. Έχει τέλεια γραμμή, είναι λεπτός και μακρύς. Και ιδού μερικές συμβουλές που θα σας βοηθήσουν να έχετε και σεις ωραίο λαιμό.

Η Γκράς Μορ διαρκώς γελάει και τραγουδάει. Ουσάρεστο και αν της ουμής δεν παύει από του να κάνει αυτά τα δύο πράγματα. Είναι βεβαία πως το τραγουδάει και το γέλιο της εκμασών αυτόν τον ωραίο λαιμό που δεν έχει καμιά άσχημη γραμμή και σχηματίζει ολόγυρα μία τέλεια καμπύλη.

Τραγουδάτε και σεις όσο μπορείτε. Τραγουδάτε δυνατά. Σταθήτε κάθε πρωί μπρός σ' ένα ανοικτό παράθυρο και τραγουδήστε. Το τραγούδι δυναμώνει τις χορδές του λαιμού.

Αν αυτό ακοφανή στους γείτονες τότε αρχίστε να γελάτε. Γελάστε με όλη σας την καρδιά. Το τραγούδι και το γέλιο είναι οι δυο καλλίτερες ασκήσεις για το λαιμό. Γιατί και οι δυο δυναμώνουν τις χορδές και σας κάνουν να κρατάτε το κεφάλι ψηλά.

Αλλά αυτό δεν αρκεί. Πρέπει να αποφύγετε και τη ριθιδωσία.

Κάθε βράδυ, όταν πρόκειται να πλαγιάσετε, αλείψτε το λαιμό σας με μία ρευστή κρέμα καθαρίσματος.

Κατόπιν με της άκρες των δακτύλων, κάνετε ένα ελαφρό μασσάζ με περιστροφικές κινήσεις, αρχίζοντας κάθε φορά από τη βάση του λαιμού και ανεβαίνοντας σιγά, σιγά ως τα αυτιά.

Κατόπιν βγάψτε την κρέμα με χλιαρό νερό, μετά αλείψετε με μία θρεπτική κρέμα, (όχι όμως πολύ πικρή) την οποία αν θέλετε αφήστε ως την άλλη μέρα το πρωί, όποτε θα κάμετε το λουτρό σας.

Μετά το λουτρό περάστε πάλι επάνω στο λαιμό σας μία καλή τονωτική λουσιόν.

(Ακολουθεί)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Μ. Π. Τ. Χαλκίδα.— Πλένετε το βράδυ καλά τα μαλλιά με ζεστό νερό και σαπούνι γκουντρόν.

Να το στεγνώσετε καλά και το πρωί βάψτε τήν κάτω πιπομάδα τριβονταστίζεις.

Soufre precipité	6	gr.
Beurre de cacao	10	>
Huile de ricin	50	>
Teint benjoin	1	>

Μου γράψετε σε 15 ημέρες.

ZENEIBEBH Λάρισα.— Να ρίχνετε στο μάνιό σας,

Amidon	500	gr.
Gelatine	500	>
Grovins de lin	500	>
Teint benjoin	100	>

ΩΜΟΡΦΗ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ.—

Κανδρέβι.— Για να διατηρήσετε την όμορφιά σας, το μόνο που σας συμβουλεύω είναι να μη μεταχειρίζεστε καμιά κρέμα.

Εξακολουθήστε τη ζωή που κάνετε και πρό πάντων να μη στενοχωρήστε καθόλου. Δεν υπάρχει χειρότερος εχθρός της όμορφιάς από τη στενοχώρια.

Τα χέρια σας να τα τρίβετε με γλυκερίνη και λεμόνι.

Τα δέ πόδια να τα πλένετε κάθε βράδυ με κρύο νερό.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΙΤΙΣΣΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Δημητριάνα.— Να σκιδώνετε πολύ πρωί, και να πηγαίνετε παρίπατο, Μία ώρα περπάτημα θα σας κάνει πολύ καλό.

Να πλένετε κάθε πρωί, με κρύο νερό και κάθε βράδυ κάνετε τοπικές εντριβές με:

Aceto tartrate d' alumine	1	gr.
Acetate de plomb	5	>

vaseline 100 >
ΔΩΡΟΘΕΑ Ένταυθα.— Δε βλέπω το λόγο να κάνετε ενάντια από ότι πρέπει να κάνετε. Σας παρακαλώ να μου δώσετε περισσότερες λεπτομέρειες για το άλλο ζήτημά σας.

Ι. Ρ. Αργουσόλιον.— Προπάντων να μη διαβάσετε τί γράφω στις άλλες, γιατί κάθε μία μου γράφει στο γράμμα της μία περίπτωση την οποία δεν μπορείτε να ξερετε έσεις και στην οποία απαντώ.

Γι' αυτό θα σας παρακαλέσω, ότι έχετε να μου γράψετε λεπτομερώς και να ακολουθήτε αυτές και μόνον τις συμβουλές που δίνω αποκλειστικώς σε σας. Μου δώσατε τη διεύθυνσή σας αλλά δεν στείλατε και το σχετικό γραμματόσημο απαντήσεως. Γι' αυτό σας παρακαλώ επαναλάβετε ένα ένα, όλα τα ζητήματα που σας απασχολούν, με λεπτομέρειες. Τη διεύθυνσή σας, και το σχετικό γραμματόσημο απαντήσεως και θα σας απαντήσω άμεσα.

ΑΔΕΕ. ΝΕΣΤ Πειραιά.— Κάθε βράδυ να τρίβετε το πρόσωπο με λίγο γισούρι να τ' αφήνετε επάνω στο πρόσωπο, και το πρωί να πλένετε με ζεστό νερό. Να μη βγαίνετε άμεισος έξω, παρά όταν περάση ένα τέταρτο.

Ξεκουράζετε τα μάτια, να μην ξενοχτάτε, και 3-4 φορές την ημέρα ξεπλύνετε σ' ένα ντιβάνι και κλείνετε τα μάτια για 5 λεπτά κάθε φορά.

Για την πιτυρίδα, και τα μαλλιά, στην περίπτωσή σας.

Δότες να σας φτιάσουν σε κανένα γνωστό σας φαρμακείο.

Huile de ricin	6	gr.
Moelle de boeuf	14	>
Chlorydate de quinine	0,25	>
Chlorydate de pilocarpine	0,25	>
Acetate de plomb	0,30	>
Teint de cantharide	0,60	>
Baume de peron	0,60	>

Ξαγοίγεται τα μαλλιά και βάψετε ανάμεσα από λιγάκι. Τρίβετε έπειτα καλά καλά για αρκετή ώρα και έπειτα καθαρίζετε.

Το πρωί κάνετε μία φριζιόν του δέρματος της κεφαλής, με την κάτωθι λουσιόν.

Acide acetique cristallisable	3	gr.
Clorydsulfate de quinine	1	>
Teint romarin	35	>
Teint jaborandi	35	>
Alcool	à 150	>
Ether sulfurique	25	>

Α. Β. Γ. Χανιά.— Καθόλου κόπος. Μεγάλη μου ευχαρίστηση να εξυπηρετώ κάθε καλή αναγνώστρια του περιοδικού μας.

Ξαναγράψτε μου. Και όταν μου γράψετε έπειδή δεν μπορώ να θυμάμαι, ούτε κρατώ σημειώσεις για κάθε μία χώρα, σας παρακαλώ να μου υπενθυμίζετε πάντοτε τι είχατε και σας συμβούλευα.

Περιμένω λοιπόν γράμμα σας και τη διεύθυνσή σας, να σας στείλω εκείνο που μου ζητήσατε.

ΚΑΡΜΙΝΑ Κιάτο.— Έντελως άποτελεσματικό δεν υπάρχει. Αλλά ένα μικρό καθάρισμα φέρνει το γισούρι.

Κάθε βράδυ τρίβετε καλά το πρόσωπο όπως κάνετε με την κρέμα, και το πρωί με χλιαρό νερό στο οποίο να έχετε ρίξει σταγόνες μπενζουάν.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ Η ΖΩΗ

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Όσο προχωρούμε προς τις φλογερές, θερινές, μέρες, τόσο πιο πολύ βλέπουμε να κυριαρχούν τα πολύχρωμα σε ζωηρούς χρωματισμούς, έμπριμέ σε όλες τις ποικιλίες των φορεμάτων που συνηθίζονται και σ' όλες τις ποιότητες των υφασμάτων, απ' το πιο φθηνό τομπρακκό, ως την πιο ακριβή μεταξωτή μουσουλινέτα ή κρέπ ντε-σόν.

Ετσι, συναντά κανείς ρομπίτσες από έμπριμέ κρέπ ντε-σόν, με μικρή διατόρηση κάπ γαρνιρισμένες στα πλαίσια της φούστας και στη θέση των μανικιών της κάπ με λεπτό πλισσέ, ζακέτες τρουά κάρ από έμπριμέ κρέπ, ζακεττούλες κοντές, ταγεράκια από υφάσματα έμπριμέ, και φορέματα χορού, από ταφτά έμπριμέ έπισης.

Και έπειδή ο λόγος περί βραδυών τουαλεττών, πρέπει να σημειωθεί ότι συνηθίζονται πολύ μακρές, κλώς πάντοτε, και συνοδεύονται ή με μία μικρή κάπ, από βελούδο μεταξωτό σε ζωηρό χρωματισμό, ή με υπολερό έπισης βελούδινο με κοντά πολύ μπουρβάν μανίκια, ή και από παλτουδάκι τρουά κάρ πολύ έφαρμωστό στη μέση, κλώς και με μανίκια μακρυά, ρεγκλάν. Επίσης στο βραδυά φορέματα, και αρκετά από τ' άπογευματινά, το κορμάκι ντραπάρεται αρκετά, πράγμα που δίνει την εύκαιρία ν' άποφευχθή ο κορμός για το σφίξιμο της κοιλιάς.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ποτέ άλλοτε δεν υπήρξε όπως είπαμε και στο προηγούμενο, τόσο μεγάλη έλευθερία, στην έκλογη του καπέλλου που άρμονίζεται στο πρόσωπο της κάθε μιάς.

Εκείνο που μένει να πούμε νεώτερο, είναι το ζήτημα της γαρνιτούρας. Λοιπόν, στο ζήτημα αυτό, οι Παριζιάνες προτιμούν τα πουλιά που τοποθετούνται κατά διάφορους τρόπους.

Εδώ τα βλέπετε τοποθετημένα μ' ανοιχτές τις φτερούγες σαν έτοιμα να πετάξουν, εκεί πλαγιαστά, κι' άλλου άλλοιωτικά. Εξίσου συνηθίζονται και τα απλά πτερά που τοποθετούνται άλλοι, ένα κατά μήκος της καλόττας, άλλοι δυο μαζί χιαστί κι' άλλοι περισσότερα. Εκείνο που φροντίζουν περισσότερο όμως είναι όπως το χρώμα, του πτερού που με το οποίο γαρνιρούν το καπέλλο, άρμονίζεται στο χρώμα της μπλούζας ή του φορέματος. Προτιμούνται όμως έντελως ιδιαίτερα τα γαλάζια, τα μαύρα και τα άσπρα πουλιά ή φτερά, που τοποθετούνται σε ψάθες καπελιν ζωηρού χρώματος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Δυο ωραία άπογευματινά φορεματάκια μοντέλα των οίκων Πατου και Ουόρθ. Γίνονται από λεπτά μάλλινα υφάσματα.

Δεν μπορώ να καταλάβω, πως συμβαίνει νέα κορίτσια κι' αγόρια, που μέσα στο νεανικό σώμα τους σφύζει ή ζωή, φθάνουν στο σημείο ν' αυτοκτονούν, είτε γιατί διαψεύσθηκαν τα έρω-

(Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλονάκι-μπουντουάρ. Η Ζερμαίν είναι ξαπλωμένη στη σαλίζ-λόγκ. Είναι βυθισμένη σε συλλογή. 'Απ' την κλειστή πόρτα ακούγονται οι λάγνοι ήχοι ενός άργεντινού ταγκό. Μπαίνει μέσα ο 'Αλβέρτος. Την κυττάζει με θαυμασμό. Η Ζερμαίν δεν τον προσέχει... ξεφυλλίζει ένα βιβλίο χωρίς να διαβάσει).

'Αλβέρτος.—Ζερμαίν, κάθεται εδώ κατ' ουσίαν... Φαίνεται λυπημένη... Χορεύουν ταγκό, που αγαπώ, τόσο και σύ... Την πλησιάζει. Μά τι έχεις; Τι σου συνέβηκε; Η ράφτρα σου δεν σου έφερε το ραντούργιο φουστάνι που παράγγειλες; Είσαι αδιάθετη; έχεις καμμία στεναχώρια που δε θέλεις να πής;

Ζερμαίν.—(Νευριασμένη). Τίποτα απ' όλα αυτά...

'Αλβέρτος.—(την κυττάζει) έρωτηματικά. Λοιπόν; γιατί αυτό το απελπισμένο ύφος... ή συλλογή; Δεν καταλαβαίνω...

Ζερμαίν.—(Ξαναλαμβάνει). Τίποτα απ' όλα αυτά 'Αλμπέρ...

'Αλβέρτος.—(κάθεται σε μια καρέκλα κοντά της. Το ταγκό ακούγεται πιο καθαρά...). Αν λοιπόν δεν έχεις τίποτα, τότε γιατί είσαι κρυμμένη εδώ μέσα, ξαδερμούλα μου; Έλα, πάμε να χορέψουμε το ταγκό...

Ζερμαίν.—(προσπαθεί να χαμογελάσει, αλλά τα μάτια της είναι γεμάτα δάκρυα). Είμαι γερή, νέα... ανεξάρτητη οικονομικά... Το φουστάνι μου μου το φέρανε εδώ και μιά ώρα. Το φόρεσα... λείπει όμως ένα τραγούδι... Το κυριώτερο... Δεν ξέρω αν έχω καρδιά...

'Αλβέρτος.—Δε σε καταλαβαίνω Ζερμαίν...

Ζερμαίν.— Προσπάθησε να με καταλάβεις... Δε θέλω να χορέψω ταγκό... και γι' αυτό κλεισθήκα εδώ μέσα... Καλένας δε με πήρε είδηση... Έσ' ο μόνος...

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

'Αλβέρτος.— Γιατί πήρες ξαφνικά αυτή την απόφαση ξαδελφούλα μου; Έκανες κανένα τάξιμο; Μήπως αποφάσισες να πας στο μοναστήρι... (Την κυττάζει στα μάτια) Είσαι όμορφη... τόσο λίγο ντυμένη! Ίσως δε θέλεις να χορέψης ταγκό, γι' αυτό μην προκαλέσης τον πόθο του καβαλιέρου που θα χορέψει μαζί σου;

Ζερμαίν.—(δυνατά) 'Αλμπέρ!!

'Αλβέρτος.—Σε φοβίζονται τα λόγια φιλάτη μου; Γιατί θυμώνεις; Ποιος άνδρας θα χορεύει μαζί σου... ταγκό, και δε θα ξετρελλανόταν σφίγγοντας επάνω του μια ντάμα σαν εσένα;

Ζερμαίν.—(συλλογισμένη) Καμιά τέτοια σκέψη δεν πέρασε απ' το μυαλό μου... σε βεβαιώ... Έμαθα το ταγκό... και το χόρευα, έπειδή μου άρεσε περισσότερο απ' τους άλλους χορούς. Αυτά που λες δεν τα συλλογίστηκα ποτέ... Δεν είμαι από κείνες που ταρασσονται τόσο εύκολα... και αδιαφορώ για τη νευρική τους κατάσταση που χορεύουν μαζί μου...

(Το ταγκό τελειώνει... σιγά-σιγά. Η Ζερμαίν σηκώνεται απ' τη θέση της... 'Ετοιμάζεται να φύγει... Ο 'Αλβέρτος πιάνει το χέρι της, την παρακαλεί να μείνει ακόμα λιγάκι μαζί του. Το κορίτσι ξανακάθεται...)

'Αλβέρτος.—Ζερμαίν, ξέρεις τη σημασία του ταγκό... και το μυστηριώδη θρόλο που ανάπνεις, γίνονται έξω φρενών, όταν μερικοί δικό μας πούν πως το ταγκό είναι ο έθνικός τους χορός. Το ταγκό στην 'Αργεντινή είναι το παιχνίδι του πάθους της γυναικούλας του λαού, με τον άπαχη, που χορεύεται τις πρωινές ώρες

ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΚΟ

στα ύποπτα κέντρα... και που καμμία κυρία που σέβεται τον εαυτό της δεν το χόρεψε ποτέ ούτε είδε να το χορεύουν.

Ζερμαίν.—'Αλβέρτε, γιατί μου τὰ λες όλ' αυτά; 'Εγώ έμαθα το ταγκό του Παρισιού, και όχι του Μπουένος 'Αϊρες... θέλεις να πής πως αυτός ο χορός είναι ανήθικος; Μπορεί να είναι όπως τον χορεύουν στην 'Αργεντινή... 'Εδώ όμως...

'Αλβέρτος.—Ζερμαίν, δε σε καταλαβαίνω... Τότε γιατί κρύφτηκες εδώ μέσα; Είσαι κουρασμένη; Γι' αυτό το λόγο απομακρύνθηκες από το χορό;

Ζερμαίν.—(σιγά) Για ποιο λόγο απομακρύνθηκα από το χορό;... θά σου το πω άμέσως. Κάποιος τολμηρός καβαλιέρου, που έζησε στην 'Αργεντινή, με πήρε για τη γυναικούλα που χορεύει με τον άπαχη το χορό του πάθους... όπως μούπες πρό όλγιου. Μούπε πως του φαίνομαι γυμνή, κάτω απ' τη γαλάζια μουσελίνα του φουστάνιού μου... Μου περιέγραψε το σώμα μου... σά να του είχα δώσει αυτό το δικαίωμα... Μούπε πως το βλέμμα μου είναι άλλο χάλδι, στοργή, φιλία... Με ξέντυσε... καταλαβαίνεις; Τόλμησε.

'Αλβέρτος.—(Εξω φρενών) Ποιος είναι αυτός ο παληάνθρωπος; θά μου το πληρώσω... θά τον προκαλέσω... (σηκώνεται απ' τη θέση του, πιάνει το χέρι της, της το σφίγγει) Τ' όνομά του Ζερμαίν... Τό θέλω...

Ζερμαίν.—Τ' όνομά του ανήκει στα περασμένα... Τον έβρισκα... τον εγκατέλειψα στη μέση... του χορού...

'Αλβέρτος.—'Ακουσες όμως τα προσβλητικά λόγια που σου πε...

Ζερμαίν.—(τον κυττάζει τρυφερά) Πώς με βρίσκεις; Είμαι άσχημη;

'Αλβέρτος.—(πουδεν ξέρει πού θά καταλήξει η Ζερμαίν, μ' ένθουσιασμό) 'Ασχημη... έσύ;

Ζερμαίν.—Είμαι ντυμένη κατά την τελευταία μόδα;

'Αλβέρτος.—Ναι, δυστυχώς...

Ζερμαίν.—'Η τουαλέτα μου είναι άσμενη;

'Αλβέρτος.—Μου φαίνεται ναι... Γι' αυτό ο άγνωστος αυτός παληάνθρωπος τόλμησε να σου πη αυτά που σου είπε.

Ζερμαίν.—Γι' αυτό λοιπόν το λόγο... δε θά χορέψω πια ποτέ μου ταγκό... παρά με τον άρραβωνιαστικό μου... με τον άνδρα μου... 'Ως τώρα... (τον κυττάζει προσεκτικά).

'Αλβέρτος.—(δειλά) Τί θέλεις να πής Ζερμαίν;

Ζερμαίν.—'Ημουνάνα κομμάτι από πάγο... Δεν ήμουνάνα ούτε ανόητη... ούτε δυστυχισμένη... Ντυνόμουνάνα για νύειμαι όμορφη, πιδ όμορφη από τις φίλες μου, να με θαυμάζουν... να μου κάνουν κόρτε... 'Η ψυχή όμως ήταν άγνη, άθώα...

'Αλβέρτος.—Τό ξέρω Ζερμαίν... Κι' όμως αυτός ο Κύριος τόλμησε...

Ζερμαίν.—Μούδωσε ένα μάθημα... από το όποιον έπαφελήθηκα.

(Η μουσική ξαναπαίζει ένα παθητικό ταγκό).

Ζερμαίν.—(σιγά) 'Αλβέρτε...

'Αλβέρτος.—Τρία χρόνια τώρα περιμένω αυτή τη στιγμή... Ζερμαίν... Σε παρακολουθώ στον κόσμο... παντού... όποφέρω όταν βλέπω τους άλλους... να σε κορτάρουν... Μούπες μιά φορά... θυμάσαι; πώς δε μπορείς ν' αγαπήσης τον άδελφό σου... Σ' αγαπάω και είμαι δεύτερος εξάδελφός σου Ζερμαίν...

(Τό ταγκό εξακολουθεί).

Ζερμαίν.—(ψιθυριστά) Είπα κόποτε αυτά τα λόγια... (σηκώνεται απ' τη θέση της) 'Αλμπέρ, θέλεις να χορέψουμε αυτό το ταγκό;

'Αλβέρτος.—(τρελλός από χαρά) Μά είπες πως θά το χόρευες με τον άνδρα σου... (την αγκαλιάζει... την κυττάζει στα μάτια) Πέσμου Ζερμαίν... θέλεις να το χορέψουμε σάν τη γυναικούλα και τον άπαχη... του Μπουένος 'Αϊρες, έδώ, σ' αυτό το καμαράκι... μ' όλα τα βήματα... και το φιλι... το πρώτο... το παθητικό φιλι, που θά μās ένδωση για πάντα; Ναι Ζερμαίν;

(Χορεύουν ταγκό, με τους ήχους της γλυκειάς μουσικής, ένω σιγά-σιγά πέφτει η αύλαια).

ION SYLPHIS

ΘΑΡΡΟΣ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Όταν κατά τη διάρκεια της Γαλλικής επανάστασης, ο τότε δημόσιος κατήγορος Φουκιέ Τεμβίλ ανέκρινε την αδερφή του δουκό ντε Σουαζέ, την περίφημη για την ειλικρίνειά της δούκισσα ντε Γκραμόν, της απηύθυνε μεταξύ άλλων και την κατωτέρω έρώτηση.

—Δεν έστειλάτε ποτέ χρήματα στους εξοριστούς ή τους φυγάδες;

'Η δούκισσα του απήντησε υπέρηφανα τότε.

—Μπορούσα να πω όχι. 'Οστόσο, νομίζω πως η ζωή μου δεν αξίζει τόσο, ώστε να σās πω ψέμματα για να σωθώ.

ΩΡΑΙΟ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΜΑ

Κάποτε, πού η Δανία την καταγωγή βασίλισσα της 'Αγγλίας 'Αλεξάνδρα έπεσκέσθη με το βασιλέα 'Εδουάρδο τις άπέραντες γαίες τους στο Ντήβονσαϊρ, αφού έπιθεώρησε και έθαύμασε όλες τις έγκαταστάσεις και τα βασιλικά ύποστατικά, γύρισε και είπε στον έπιστάτη.

—Μπράβο, όλα είναι εν τάξει. 'Οστόσο, θά μου επιτρέψετε να σās παρατηρήσω ότι η Δανία παράγει το ωραιότερο βούτυρο.

Χωρίς να πειραχθῇ καθόλου ο έπιστάτης απήντησε.

—Με συγχωρείτε Μεγαλειοτάτη. Το καλλίτερο βούτυρο το παράγει το Ντήβονσαϊρ. 'Η Δανία όμως παράγει τις καλλίτερες βασίλισσες.

'Η βασίλισσα, δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει για το έξυπνο αυτό φιλο-

φρόνημα και έπρότεινε στο βασιλέα να τον παρασημοφορήσει.

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Κατά τις διάφορες άπελευθερωτικές τους επαναστάσεις οι Κρήτες, τόσο έπεριφρονούσαν το Τουρκό πυροβολικό, ώστε φώναζαν ο ένας στον άλλον όταν έκπυροσκόρτουσε κανένα κανόνι:

— Πάρτε την... έρχεται.

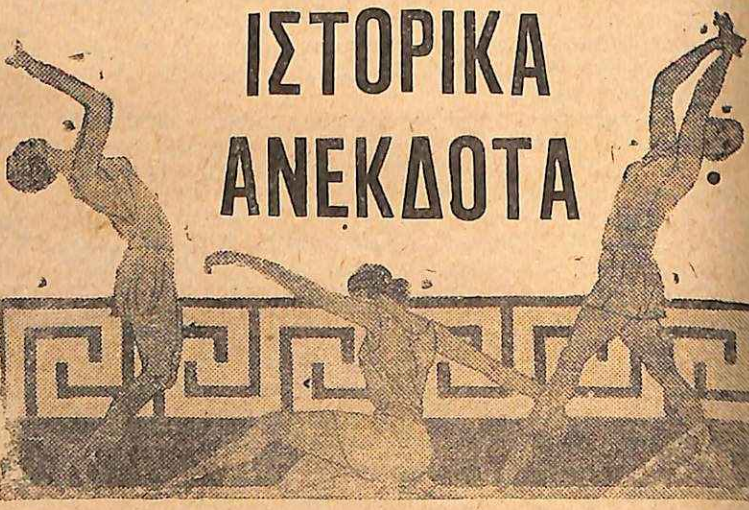
'Αντιθέτως προς τους Κρήτες, οι 'Ισπανοί άλλοτε έφοβούντο τρομερά το πυροβολικό και εις την πολιορκία της Ρόζης, ένας γάλλος από τη Γασκώνη τους έλεγε:

—Πώς, ή μικρή αυτή μηχανή σās φοβίζη; Είστε πολύ φοβισιάρηδες μά το Σατανά. Στη Γαλλία οι γυναίκες μαζεύουν τις όβιδες με τις ποδιές τους.

Φυσικά όμως τότε τα πυροβόλα δεν είχαν καμμία όμοιότητα με τα σημερινά, που όσο γενναίος κι' αν είναι κανείς δεν μπορεί να τ' αντιμετώπιση χωρίς να τόν... θερίσουν.

ΤΟΝ ΕΦΩΤΙΣΕΙ...

Κάποτε, ο περίφημος συγγραφέας 'Ι-

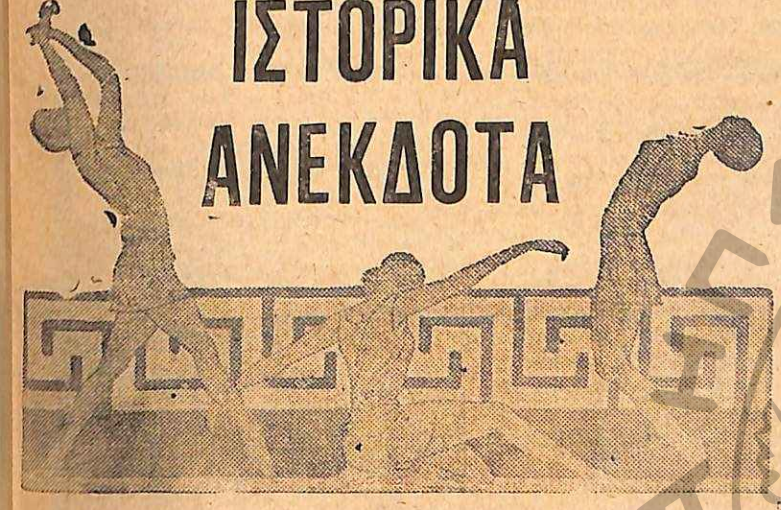

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ωνάθαν Σβάιφ, ταξιδεύοντας έφίππος στην 'Ιρλανδία, σταμάτησε σ' ένα πηγάδι για να ποτίσι το αλογό του.

Στο ίδιο μέρος και για την αυτή αίτια, σταμάτησε σε λίγο κι' ένας εδγενής 'Ιρλανδός από τα περίχωρα, που έπηρεασμένος απ' το εδγενικό παρυσιαστικό του συγγραφέα, τον έχαίρεται με μιά βαθύτατη υπόκλιση, που φυσικά εκείνος του ανταπέδωσε.

Σε λίγο, χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε μιά λέξη έχωρίσθησαν, άλλ' ο εδγενής χωρικός, που ή φυσιογνωμία του συγγραφέως του είχε κάνει εξααιρετική έντύπωση, μετάνοιωσε πού δεν τον ρώτησε πως τον λέγαν και εξαπέλυσε πίσω του τον όληρέτη του να τον φθάση και να πληροφορηθῇ σχε-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

τικά. Πράγματι, ο υπηρέτης, ύστερα από ένα γερό καλπασμό του γάλλου του, έφθασε το συγγραφέα, τον χαιρέτησε και του είπε:

—Με συγχωρείτε, άρχοντά μου, για την άπασχόληση, άλλ' ο κύριός μου, έστειλε να σās παρακαλέσω να τοί πῆτε ποιος είσθε.

'Ο Σβάιφτ χαμογέλασε για μιά στιγμή και είπε:

—Πολύ εύχαριστώ. Να πῆτε, λοιπόν, στον κύριό σας, πως είμαι ο κύριος που χαιρέτησε πριν λίγο στη Βόρση.

ΥΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

'Ο διάσημος Γάλλος κριτικός Ζυλ ΠΑΝΘΕΟΝ

τεθειμένος να ανακαλέση τα όσα είχε γράψει, έφώναξε στους μάρτυρες του Μπερνάρ.

—Δέχομαι την πρόσκληση, δέχομαι την απόσταση δέκα βημάτων, άλλ' έπιμένω ή μονομαχία να διεξαχθῇ με σπαθί και μόνον από της απόστασης ταύτης. Έχω, φρονώ, το δικαίωμα της έκλογής των όπλων!

ΑΠΡΕΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Σ' ένα γεύμα που τοῦχαν παραθέσει σε μιά φιλική του οικογένεια ο Δουμάς υλός εύρηκε στη σουπα μιά τρίχα. Χωρίς κανέναν ένθουσιασμό τότε ο περίφημος συγγραφέας της «Κυρίας με τās Καμελίας» γύρισε και εί-

πε στην οικοδόσποινα.

—'Αν ήμουν στην θέση σας, κυρία, θά έδινά έντολή να σερβίρουν τις τρίχες σε ιδιαίτερο πιάτο για να τις πέρνη όποιος θέλει.

ΑΠΟΡΙΑ

'Ο περίφημος για την γενναιότητά του γάλλος άξιοματικός του 'Ιππικού Μανιάκ, πού είχε με την όρμή του συντελέσει εις την έπιτυχή έκβαση πολλών μαχών, συνήθιζε να φωνάζη κατά την ώρα της μάχης σπαθίζοντας τους έχθρους.

—Πολέμα Μανιάκ, πολέμα βλάκα για να δημιουργήσ τους στρατηγούς της Γαλλίας! 'Εσύ όμως θά γίνης ποτέ φουκαρά ή θά σε φάη το σκοτάδι;

ΔΙΚΗΟ ΕΙΧΕ

Κάποιος συμπολίτης του κατηγορούσε το σπαρτιάτη 'Αρχέλαο ότι παντρεύτηκε μιά νύφη.

—Χωρίς να θυμώσει τότε καθόλου εκείνος του απάντησε.

—'Από όλα τα κακά... προτίμησα το μικρότερο.

ΕΤΣΙ ΗΤΑΝ

'Η άγία Θηρεσία, όταν ήταν καλόγρια έλεγε άπευθυνόμενη σε μερικές κυρίες πού με διάφορα προσχήματα απέφευγαν να πάνε στην εκκλησία.

—'Αν σήμερα δεν πάτε γιατί έχετε πονοκέφαλο, αύριο δε θά πάτε γιατί είχατε πονοκέφαλο χθές, και μεθαύριο γιατί θάχετε την έπομένη Ντροπή!

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Με τὸ σκάσιμο τοῦ «ἄστρου», οἱ αὐλόπορτες ἀνοίγουν καὶ συντροφίαι—συντροφίαι ξεχύνονται οἱ ἐργάτες στὰ στεφάνια τοῦ χωριοῦ, τραβώντας, νύχτα νωμένο καρπὸ, πὺλ περιμένει τὸ δρεπάνου τοῦ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Μὲ τὴν φωτισμένην κοκκορίαν, ἀνακατώνονται καὶ τῶν ριστάδων οἱ χαρούμενες φωνές κ' ὁ ὁσὸς τῆς περπατησιδῶν τῶν στούς πλαστρωμένους δρόμους. Μιά μεγάλη παρέα ἀπὸ λεβεντόκορμα παιδιά καὶ χαμηλοβλεπόμενες κοπέλλες, βγάζει ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κύρ Δήμου, τοῦ προεστοῦ, πῶχει καὶ πὺλ μεγάλα κτήματα. Μὰ προχωρεῖ βουρ, χωρὶς γέλοια, χωρὶς φωνές καὶ τραγούδια. Κι' αὐτὸ, γιατί εἶναι κοντὰ ὁ Μήτρος, ὁ γιὸς τοῦ κύρ Δήμου, τὸ φανταμένο ἀρχοντόπουλο, πὺλ δὲν τὸν χωνεύει κανένας χαριανός. «Ὅλοι σωπαίνουν αἱ συλλογίζονται πῶς θὰ περάσουν μία κόκληρη μέρα, ἔχοντας στὸ κεφάλι τοὺς γν Μήτρος. Ξαφνικά ἀκούγεται ὁ ἀνοιχτό-κρδος Μήτρος. Μπρέ παιδιά, ἐκκεῖ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀντε νὰ τὸ ὅμε !! κ' ἀρχίνησε τὸ τραγούδι τοῦ: «Σάν πᾶς Μαργιῶν στὸ νερό...» «Ὅλοι κρυφοβλοῦσαν, γιατί ἤξεραν, πῶς ὁ Μήτρος ἀγαπιόνταν μὲ τὴν ἀργιῶν, ἕνα φτωχὸ μὰ ὁμορκορίτοι, πὺλ τὸ κύτταζε κ' Μήτρος. Καὶ ἡ Μαργιῶν ἦταν αἰτί τοὺς γιὰ θερίστρα... Ὁ Μήτρος δὲν εἶπε τίποτε, μόνο βὺλ κοῦνησε τὸ κεφάλι. Γλυχαράζει κ' ἐκεῖνοι θερίζουν καθένας τὸ κομμάτι τοῦ. Ὁ Μήτρος κ' ἡ Μαργιῶν, χωρὶς ἄ τὸ κατὰλὰβουν, θερίζοντας λησιῶσαν, κ' ἔπιασαν τὴν κουρῖντα—τὰ κομμάτια τοὺς γειννευαν.—Μὴ βιάζεσαι Μαργιῶν μου, κ' ἐγὼ τελειώνοντας τὸ δικό μου θὰ σὲ βοηθῶ... Γ' κοῦστε δῶ! δὲν σὰς πῆρα ἐροκάματο γιὰ νὰ φιλοκοῦ-ζεντίζεστε... ἂν σὰς ἀρέσει, τὰ δὲ μὴ φυγάτε, τσιρίξε ὁ Μήτρος, Ντροπισμένη ἡ Μαργιῶν ἀπομακρύνθηκε, κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιά ἀπὸ τὰ χάχανα

ΔΙΧΩΣ ΑΓΑΠΗ

«Ἐφ' ὅτ' ἡ ἄνοιξη, δίχως καμμιὰν ἀγάπην καὶ νιώθω: σὰ νὰ γέραςε—τὶ κρίμα!—κ' ἡ καρδιά μου λές κ' εἶμαι ἀνάφυλλο δεντρί, δαρμένο ἀπ' τὸ δροσάπ κ' ἀκόμα δὲν πρσιίνισαν—σάν πάντα!—τὰ κλαδιά μου. Ὁ πάρκο ἀνθοτρελλάθηκε. Κι' ἀκούω τ' ἄβρα τραγούδια πὺλ λείε τὸ ρόδο στὸν πανσέ κ' αὐτὸς στὴν ἀνεμώνα, κ' ἀπ' τὸ κρασί τῶν λουλουδιῶν μεθάνε τὰ μαμουδία. —Κι' ὅμως, ἔμένανε ἡ καρδιά μου, ἀκόμα ἔχει χειμῶνα. τοῦ κήπου μου τὶς πέργκολες, μοσκοβολᾷ ἡ γκλιταίνια κ' ἀνθοφιλοῦνται τὰ τσαμπιά, καθὼς περνάει τ' ἀγέρι γλυκολαλοῦν—ἀπὸ ἔρωτα τρελλά—δυὸ καρτερῖνια κ' ἔμένανε ἦρθε ἡ ἀνοιξη καὶ μ' ἦρε δίχως ταίρι. Μὲ γερασμένη τὴν καρδιά... δίχως δροσιὰ καὶ νιάτα καὶ νιώθω ἀτέλειωτο καῦμό κ' εἶμαι σάν τ' ἀνθογυάλι πὺλ ἀπόμεινε δίχως ἀνθός... Ἀπρίλη μου σταμάτα καὶ δώσε μου τὴ δύναμη νὰ ξανανθίσω πάλι, ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΕΠΕΤΖΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Πίσω ἀπ' τὴν γυρμένη γρίλλια μὺλ ἔταζαν πολλὰ δυὸ χεῖλια καὶ τοὺς ζήτησα γιὰ χάρι καί, ἀπ' ὅλα πὺλ μὺλ τάζαν. Τὼρ ἀγριεύω στὸ φευγάρι καὶ στ' ἀστέρια, πὺλ κυττάζαν τόσο ἀδιάντροπα στὴ γρίλλια σάν φιλοῦσα τὰ δυὸ χεῖλια. καὶ μὺλ λέν μὲ φθόνο τ' ἄστρα «Τὰ φιλιὰ τῆς, καὶ τὰ χάδια τὰ μοιράζ' ἡ ἑλεογιάστρα ὁ δ' οἶον νᾶναι, δὲλ τὰ βράδ' οὐς. Πίσω ἀπ' τὴν κλεισμένη γρίλλια χασκογέλασαν δυὸ χεῖλια.

Γ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΘΗΣ

«Ὅλα κλαῖν κάθε βραδυὰ κλαῖν ὅπως καὶ πρῶτα μὲ τὴ δόλια μου καρδιά μὴ ρωτᾷς τὸν πόνο τοὺς... Ἀμα θέλεις ρῶτα τὰ κοτσούφια τοῦ βουνοῦ — γνῶριμα κοτσούφια— κάποιον ἀστέρι τ' οὐρανοῦ, νὰ σοὺ πουν τὰ βάσανα τὰ πικρά, τὰ κρύφια ἢ στὴ στέγη ἐκεῖ ψηλὰ τοὺς ἀνεμοδείχτες ρώτησε, ξέρουν πολλὰ μᾶκουγαν πὺλ μίλαγα μοναχὸς τὶς νύχτες. Σύντροφο ἔχω τὴ σιωπὴ —πὺλ μπροστὰ τῆς σκύβω!— ρῶτα τὴν γιὰ νὰ σοὺ πῇ τοὺς πολλοὺς τοὺς πόνους μου πὺλ ἀπ' αὐτὴν δὲν κρύβω.

Μ. Μήτρος, Ντροπισμένη ἡ Μαργιῶν ἀπομακρύνθηκε, κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιά ἀπὸ τὰ χάχανα

τῶν ἄλλων. Μὰ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ νάτους πάλι κοντά.

—Μὰ δὲν σοῦτα νὰ μὴ βιάζεσαι; νὰ, ματώθηκες.

—Μῆτρο μου νὰ κ' ἐσύ...

—Βρὲ δὲν πᾶτε στὸν ἀγύριστο; πάλι τὰ

ἴδια;

—Μωρὴ δὲν ντρέπεσαι καθόλου; ἀπὸ πῶς παίρνεις τοὺς ἄντρες;... αὐτὸς πάλι ὁ γλυκανάλατος !!

—Ἀκουσε ἀφεντικό, ἂν εἶσαι ἀρχοντόπουλο, δὲν εἶσαι ἀνθρώπος... φώναξε ἀναμ' ὁ Μήτρος. Καὶ πρόσθεσε:

«Ἡ Μαργιῶν δὲν ντρέπεται κανέναν, γιατί εἶναι ἀρραβωνιαστικιά μου, ἀκούσε; ἀρραβωνιαστικιά μου.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς συντρόφους τοῦ...

Παιδιά, εἰστε προσκαλεσμένοι τὴν Κυριακὴν στὸ γάμο μας...

«Ἐνα «στεριωμένος» ἀκούστηκε, ἐνῶ ὁ ἥλιος βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κορυφὴ βουνοῦ, χρῶσανε τὸ πρῶτο φιλὶ τῶν παιδιῶν, πὺλ ἀρραβωνιάστηκαν μὲ τὸ δρεπάνου στὰ χεῖρια.

«Ὁ Μήτρος, τὸ ἀρχοντόπουλο, πῆγε νὰ σκάσει ἀπ' τὸ κακό του.

Γύρισε, ἔφριξε μὴ μαντι γεμάτη μῖσος στὸ νεαρό ζευγάρι, καὶ κίτρινος ἀπὸ θυμὸ φώναξε:

—«Ε, σεῖς! γιὰ νὰ σὰς πῶ! Ἀσχημὸ μέρος διαλέξατε γιὰ τὰ γλυκοσαλιόματά σας. Ἐγὼ σὰς πῆρα νὰ δουλέψετε κ' ἔχιν νά...»

Δὲν ἀποτέλειωσε τὴ φράση τοῦ. Μ' ἕνα πῆδημα ὁ Μήτρος βρέθηκε κοντὰ τοῦ φώναξε τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμό καὶ τοῦ εἶπε:

—Πᾶψε γιατί στὸ βουλώνω. Τὸ ἀρχοντόπουλο, ζάρασε τὸν σὺλ πῆ τοὺς πόνους μου πὺλ ἄστρο θὰ τὸ κλέψω...

Εἶπαμ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

γάτες πίσω τοὺς φώναζαν. «Νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι».

ΓΙΑΓΚΟΣ ΤΑΚΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τρεμουλιαστά σπιθίζουσε στὸ ρημοκλήσι τοῦ χωριοῦ, τὰ φτωχικά καντήλια τοῦ—ταξίματα μεγάλα, κ' ἀπ' τὸ μικρὸ μανουάλι τοῦ μὴ φλόγα ἀνέρχεται κερῖνο κάποιου κερῖου, χλωμὸ κερῖο, πὺλ λυώνει στάλα, στάλα...

«Ἅγιες εἰκόνες, ξόλινες, μαβιές ἀπ' τὸν πολὺ καιρὸ, στολίζουσε τοὺς πλθίνους ἀσβεστωμένους τοίχους καὶ πάνου κεῖ, στὸ Νάρθηκα, τὰ χελιδνία σὲ χορδ, σ' ἕνα χορδ, τρελλὸ χορδ, μὲ τριλίες δένουν στίχους.

Δίπλα στὴν πόρτα μὴ μικρὴ καμπάνα μ' ἕνα ἀπλὸ δεμένο στὸ γλωσσίδι τῆς προομένει τὸν κλησάρη, γύρω—τριγύρω ἀντιλαλοῦν βελάσματα, κ' οἱ μακρυνοὶ, τῆς χώρας ἤχοι ποῦρχονται καὶ οὐβουν στὸ θυμάρη.

Γέρνει στὸν κάμπο ἀπ' τὸ βαρὺ καρπὸ τὸ στάχυ κ' οἱ αἱμασμένε σκύβουν—λές—νὰ φιληθοῦν δυὸ διψασμένα χεῖλη κ' ἡ ἀσπρογαλίζει ἡ θάλασσα πέρα ἀπ' τὶς γέριες τίτες στὸν κάβο, πὺλ οἱ ψαρόβαρκες ἀράζουνε στὸ δελφί.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Β. Π. Δ. Σ α β β. Ἐκτός τοῦ εἶναι πάρα πολὺ μεγάλο γιὰ τὴν σελίδα μας, ἔχει καὶ μερικά τεχνικά κ' ἐκφραστικά λάθη. Κάνετε χρῆση μερικῶν λέξεων σὲ ὅποιες προσπαθεῖτε νὰ δώσετε ἄλλη ἔννοια ἀπὸ τὴν κοινὰ παραδεγμένη καὶ τὴν ὅλη ὑπόθεση τῆς δὲ σὰτε ἀφηγηματικὰ (ἀπολογία) ἀντὶ νὰ τὴν δώσετε κινήτικα, πρᾶγμα πὺλ θὰ σὰς βοηθοῦσε νὰ τὸνισετε περισσότερο τὴς δραματικῆς ἐναλλαγῆς. Θὰ ἤμουνα εὐτυχὴς ἂν μπορούσα νὰ σὰς ἀνατιῶζω ἐντελέστερα, ποροφρικά, τὶς ἀντιρήσεις μου.

Σ π. Κ α ρ., Δ η μ. Ι. Σ ι α τ., Τ α κ. Λ ι τ. σ., Κ. Ν ι κ ο λ., Α ἰ μ. Β ρ α δ., Ζ α φ. Ὁ λ., Π α ρ. Π ε ρ., Χ ρ. Χ ρ., Π ᾶ τ. Θ ᾶ π ι α ν. Εὐχαριστῶ θερμὰ

Κάθε ἀναγνώστης μας, ἔχει τὸ δικαίωμα νάμᾶς στείλῃ ἔργα τοῦ, ἔμμετρα ἢ πεζὰ μὲ τοὺς ἐξῆς ὅρους: α) Πρέπει νᾶναι γραμμένα εὐαγγέλιωτα κ' ἀπὸ τὴν μὴ μόνον μεριά τοῦ χαρτιοῦ. β) Τὰ πεζὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὴν μὴ στήλη, τῆς τρισηλίδας σελίδας μας καὶ τὰ ποιήματα τὴν μισή, γ) Κάθε ἔργο πὺλ θὰ στέλνεται γιὰ νὰ κριθῇ, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα ἀμεταχείριστο πεντάδραχμο γραμματόσημο γιὰ κριτρά.

Τὰ ἔργα τῶν ἀναγνώστων μας, πὺλ ἐγκρίνονται—ἡ κρίση εἶναι βέβαια κάπως αὐστηρὴ—δημοσιεύονται στὴ σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μῆνα γίνεται ἐκλογὴ ἀνάμεσα ἀπὸ κείνα, πὺλ δημοσιεύθησαν, καὶ ὁ συγγραφέας τοῦ καλύτερου καλεῖται νὰ μᾶς δώσῃ μὴ δλόκληρη σελίδα τοῦ, ἡ ὅποια δημοσιεύεται τιμητικὰ μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ, καὶ πληρώνεται ὅπως καὶ ἡ ἄλλη μας συνεργασία. Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

ο ς. Θ ω δ., Γ ε ω ρ γ. Σ α λ. Π λ α σ τ., Ν. Γ ρ α μ. Μ α ρ. Π ε ρ., Χ ρ. Χ ρ., Π ᾶ τ. Θ ᾶ π ι α ν. Εὐχαριστῶ θερμὰ

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

Π α ν θ ε ο ν

ΔΕΛΤΙΟ ΒΙΒΛΙΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Νο 5

23 Μαΐου 1935

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "GEORGE,"

Καμμιὰ κυρία δὲν δικαιολογεῖται στὴ σημερινὴ ἐποχὴ νὰ μὴν ἔχῃ στυλινὴν ἐπιδερμίδα. Ἐάν ἔχετε καλὴν ἐπιδερμίδα, διὰ νὰ τὴν διατηρήσετε, ἢ ἐάν ἡ ἐπιδερμὶς σας εἶναι στεγνὴ, αἰτία τῆς πρόωγου ρυτιδώσεως, ἐπιβάλλεται ὅπως, πρῶτοῦ κατακλιθῆτε, καθαρίσετε τὸ δέρμα σας ἀπὸ σκόνης, μὲ τὴν SKIN FOOD, ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ τὰ μακιγιάζ, ἵνα δυνάται οἱ πόροι νὰ ἀναπνεύουν εὐκόλως, βασικὴ προϋπόθεσις μιᾶς ὥραιας ἐπιδερμίδος.

Ἐάν ἔχετε λιπαρὰν ἐπιδερμίδα, πόρους μεγάλους, ἐξανθήματα ἢ ἐρυθρήματα, θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ SKIN TONIC, τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει τὰ στίγματα, ὁρσίζει καὶ τονώνει τὸ δέρμα καὶ τοῦ δίνει μὴ βελὸν δένια ὄψη.

Διὰ νὰ προφυλάξετε τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ νὰ μὴ φαίνεσθε πούδραρισμένη, μεταχειρισθῆτε τὴν VANISHING CREAM, ὡς βάσιν τῆς πούδρας σας.

Τὰ προϊόντα μας χρησιμοποιεῖτε πρὸ πολλοῦ ἢ αἰωτέρᾳ κοινῶν καὶ ὅλος ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτεχνικὸς κόσμος, μεταξὺ δὲ αὐτοῦ οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου DITTA PARLO, ESTHER KEEBS, καὶ ἡ ἐσχάτως ἐπισκεφθεῖσα τὴν πόλιν μας BRIGITTE HELM, εὐρον δὲ αὐτὰ ἐξαιρετά.

Βιβλιάρια ὁδηγίων καὶ δελγύματα δίδονται ΔΩΡΕΑΝ τῷ αἰτοῦντι

ΤΙΜΑΙ: SKIN FOOD Βάζο Δρ. 50
Σαλινάριο > 25
SKIN TONIC > 50
VANISHING CREAM Βάζο > 50
Σαλινάριο > 25

ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΤΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΘΑ ΙΔΗΤΕ ΕΝΤΟΣ 5 ΗΜΕΡΩΝ. ΤΑ ΕΙΔΗ ΜΑΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-918

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Κ. Φασουλ.—Στό πρώτο έρώτημα : Τό μόνο πού μπορείτε νά κάνετε είναι συστηματική γυμναστική, υγιεινή τροφή καί ζωή υπαίθρου. Φαρμακευτικώς, θά σάς ωφελήσουν πολύ ένέσεις Glyconate de calcium.

Διά την όξεία ρινίτιδα : βάζετε δυό φορές την ήμερα μέσα σέ κάθε ρώθωνα λίγη από την παρακάτω αλοιφή : Chlorhydrate de cocaine 0,10 gr. Solution d'adrenaline au millième X gouttes

Comenol V »
Acide borique pulv 1,0 gr.
Vaseline pure 30,0 »

Γιά την τρίτη έρώτηση : άπαραίτητη ή εξέταση από ειδικό ωτολόγο. Έκτός αυτού, πώς τό ξέρετε ότι πάσχετε, από «χρονία πυώδη ωτίτιδα»;

Σημαίνει ότι σάς τώπε κάποιος γιατρός πού σάς εξέτασε. Έκτός αν έκάματε μόνος τη διάγνωση, όποτε, συγχωρήστε με, αλλά μ' όλη την εκτίμηση καί τη συμπάθεια πού νοιώθω γιά σάς, δέν θεωρώ λογικό νά στηριχθώ σέ διάγνωση τέτοια.

«Άννη Όντρα».— Παρακαλώ συμμορφωθείτε πρός

τούς όρους αυτής της στήλης.

«Φοιτητήν Χ».— Τό φαινόμενο μή σάς τρομάζει. Είναι έντελώς φυσιολογικό. Σας συνιστώ ψυχρολουσίες, γυμναστική, άποφυγή από έρεθιστικά φαγητά καί οίνο.

Χρ. Ι. Όρφαν., Μαρκόπουλον.— Μήν άπελπίζεστε. Σας συνιστώ την Silvikrine θερμότατα. Έχω γράψει πολλές φορές γι' αυτήν, γιατί γιωρίζω την άποτελεσματικότητά της... έξ

Ιδίας πείρας. Έννοείται ότι χρειάζεται επίμονη θεραπεία. Έφρόντισα νά σάς σταλούν ταχυδρομικώς λεπτομερέστερες πληροφορίες. Παρακαλώ γράψτε μου σχετικά μέ την πορεία καί τ' άποτελέσματα της θεραπείας.

«Άπελπισμένη χωριατο

πούλα».— Η μέθοδος γιά την όποία μέ ρωτάτε είναι βοηθητική. Έκείνο πού καταλαβαίνω στην περίπτωση σας είναι ό,τι από κακή δίαιτα, άντι νά καταπολεμήσετε την παχυσαρκία, έξασθενήσατε κι' άδυνατίσατε τόν οργανισμό σας όλο.

Κάθε άναγνώστης μας μπορεί νά συμβουλευθί το γιατρό μας γιά όποια δήποτε άσθένεια δική του ή συγγενών του. Τό γράμμα του πρέπει νά είναι σύντομο, νά περιγράφη λεπτομερέστατα τά συμπτώματα, καί νά περιέχη δραχμάς πέντε εις άμεταχείριστα γραμματόσημα. Όποιος άναγνώστης μας θέλει ιδιαίτερη έπιστολή ως άπάντηση, άντι τών πέντε δραχμών, στέλνει πενήντα.

νικά, γάλα μέ Όβομαλτίνη. Αποφεύγετε τις πάστες, τά ζυμαρικά, τά λιπαρά, τόν καφέ καί τό τσάι.) Γυμναστική σουηδική καί έντριβές του σώματος μέ κολώνια περίπατοι στό υπαίθρο. Παίρνετε δυό κουταλάκια του γλυκού την ήμερα, πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἀπὸ τὸ ἐξῆς φάρ

μακο :

Arseniate de soude
Acide citrique
Extrait de Kola) à 50

> poix vomiques 5
'Εφαρμόσετε καί τήν δο Duroy βοηθητικῶς, λετε.

«Φρειδερίκη», Πάρις.— Άπαντῶ εἰς τό 1ον ἐρώτημα. Πρόκειται περί φαινομένου σπανίου εἰς τήν ἡλικίαν. Ἡ καλύτερα μέθοδος θεραπείας γιά τήν περίπτωσιν εἶναι ἡ ἐξῆς : ἕνα δισκίο gival τῶν 300 u. s. κάθε ἐπὶ δέκα ἡμέρες καί κατόπιν ἄλλες δέκα ἡμέρες ἐνδομυϊκή ἔνεση τῶν 10 τοῦ αὐτοῦ φαρμάκου ῥησίως. Μετά τήν λήψιν θεραπείας αὐτῆς, πού νά συμπέσει τις παρατηρήσεις «ἀναμονῆς», ξαναγράψτε μου. Τοπικῶς : καί τῆς.

Λ. Δ. Μ., Αἰγίου.— Ριστῶ, γιά τά καλά σας. Ἐξακολουθήσετε τήν δίαιτα γιά δυό δεκάδες ἄκομη καί ξαναγράψτε μου.

Ο ΓΙΤΡΟΣ ΚΑΡ

ΜΟΝΤΕΛΑ

PERMANANT

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ

113

ΤΗΛΕΦ. 24-961

ΘΗΝΑΙ

ΙΟΥΝΙΟΣ
1935
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΡΑΧ. 100

ΔΡΑΧ. 150

Έπάνω καί κάτω
ύπάρχει χαρά στο
σπίτι του όποιου
τά είδη στιλβώνον-
ται μέ

ΜΠΡΑΣΟ

Κάνει τά μέταλλα
καθρέπτας .

Brasso

Μοναδικόν Στίλβωμα Μετάλλων

STÉ JAMÉDES, USINES DESTREE

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Εἰς τὰς ἐργαστήριά μας ἀπὸ 15ης Μαΐου λειτουργοῦν δύο μηχανήματα τελευταίου τύπου. Μοντέλα 1935 (Paris) τὰ ὅποια παρασκευάζουν PERMANANT μέ φαρδεῖες σκάλες καί χονδρές μπούκλες. Ὑπερβολικῶς δύναται νά μᾶς συναγωνισθῇ διότι διαθέτομεν τὰ τελειότερα μέσα εἰς τήν PERMANANT. Φάρμακα, ὁ μεγάλου Παρισικοῦ οἴκου R E A L I S (Paris). Ταχύτης: ἐντὸς μίας ὥρας καί 15 λεπτῶν ἐκτέλεισις. PERMANANT ἀρίστη. Τιμὴ Δραχ. 100.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Γιά σὰς πού ἔχετε, βαμμένα μαλλιά ἢ κακομεταχειρισμένα ἀπὸ ὅ,τι δήποτε φάρμακα, καί θέλετε ἀνακαταστήσαστε PERMANANT. Τὰ ἐργαστήριά μας ἀναλαμβάνουν διὰ 7 Μῆνας νά ἔχετε Περμανάντ. Χημικὴν Μηχανήμα ἄνευ Ἡλεκτρισμοῦ, μέ ἀπόλυτον ἐγγύησιν. Δοκιμὴ Δωρεάν. Δραχ. 150.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-961

Απαραίτητο

συμπλήρωμα

τῶν κορυφῶν κυριῶν εἶνε Πουδρά

κρέμα ἡ ἄρωμα

ΜΑΤΙΝΕΕ

Ποιότης, διάρκεια, ἐξαιρετικὴ

ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟΝ "ΟΙΡΙΣΤΟΣ"

ΠΕΡΙΚΛΕΥΣ 31 ΑΘΗΝΑΙ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Γιατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἀσθενῆ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ἀπὸ τοῦ 1903 μέχρι σήμερον πω-

λοῦνται ΜΟΝΟΝ εἰς τὸ

ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΗΡΑΚΛΗ ΜΟΥΛΙΝΟΥ

Σωκράτους 30 Α

(Πλησίον Πολυκλινικῆς)

**ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΕ
ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ**

ΔΕΥΤΕΡΑ

Θά σᾶς πῶς νὰ κάμετε τὰ δόντια
σας πῶ ἀσπρά καὶ πῶ ἐλαφρυντά
Ἀφαιρέσατε τὶς ἀσχημὲς κίτρινες
κλίδες μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ.

ΤΡΙΤΗ

Βλέπετε πόσο τὰ δόντια μου
εἶναι πῶ ἀσπρά καὶ πῶ γυαλι-
στερά; Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ
κάνει θαύματα.

ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ νέα ἐπιστήμη ἀπέδειξεν ὅτι ἐκα-
τομμύρια μικρῶν μορίων ἐπικαλύ-
πτουν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὀδόντων
καὶ προκαλοῦν τὸ κιτρίνισμα αὐτῶν,
τὸ ὁποῖον καμμία συνήθης ὀδοντό-
κρεμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐξάλειψῃ. Δι'
αὐτὸ «συνιστῶμεν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ
ἐπὶ ξηρᾷ ψήκτραι». Μὲ τὸ πρῶτο
βούρτσισμα τὰ δόντια σας γίνονται
ἀπιστεύτως λευκὰ καὶ στιλπνὰ τὰ δὲ
αὐτὰ σας ἐξυγιαίνονται τελείως.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ
ὀφείλονται εἰς δύο παραγόντας:

Πρῶτον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ-
βάνει τὰ καλλίτερα ἀναγνωρισμένα
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 9

παρὰ τῆς ἐπιστήμης συστατικὸν
καθαρισματικὸν καὶ στιλβώματικόν.

Δεύτερον: ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ
συνιστοῦται παρὰ συστατικὰ
ποιότητος μὴ λαμβάνουσα
τὴν τιμὴν αὐτῶν.

Χρησιμοποιήσατε τώρα
νέα μέθοδο ἢ ὁποία καθιστᾷ
γρήγορα γυαλιστερά τὰ
ἀποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΛΟ ΔΡΟΣΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ, ΡΥΤΙΔΕΣ, ΣΠΥΡΙΑ, ΜΗΙΜΗΚΙΑ, ΜΑΓΡΟΥΣ ΠΟ-
ΡΟΥΣ, ΓΥΑΛΑΔΑ, ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΕΡΥΘΡΟΤΗΤΕΣ

Θά ἔχετε καὶ σεῖς χάρις εἰς τὸ παγκοσμίου φήμης

LILIENTMILCH

(Γάλα τῶν κρένων)

Τὸ LILIENTMILCH παρασκευασμένον ἀποκλειστικῶς ἐκ σπανίων κα-
λυπτικῶν φυτικῶν ἐκχυλισμάτων, εἶναι ἀβλαβέστατον καὶ μοναδικὸν διὰ
ἐξάλειψιν ὅλων τῶν ἀσχημιῶν τοῦ προσώπου, στρώνει καὶ διατηρεῖ τὴν
δρᾶν καὶ προσδίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τὴν ἀπαλότητα τοῦ βελούδου.

Ζητοῦνται ἀποκλειστικοὶ μεταπωληταὶ ἐπαρχιῶν.

Ζητήσατε τὸ LILIENTMILCH ἀπὸ τὸν Γενικὸν Ἀντιπρόσωπον:

ERMAN MARX

Στοὰ Φέξη 22—ΑΘΗΝΑΙ